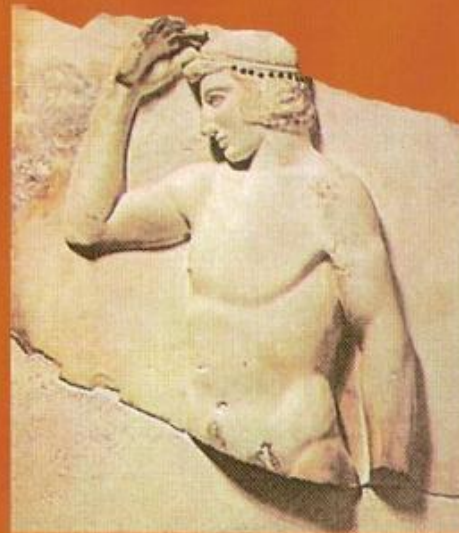

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 1ος

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 1ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**
Ομάδα Εργασίας Υπουργείου Παιδείας, δια Βίου
Μάθησης και Θρησκευμάτων

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου
(αριστερά).

Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου
από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 1ος

Συγγραφέας

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ, δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης

ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., καθηγήτῆς του Παν/μιου Αθηνών

ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ., δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.

ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο:

ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ, δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας, εκπαιδευτικός Δ.Ε.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό είναι αποτέλεσμα της προσπάθειας να δημιουργηθεί ένα εύχρηστο και παιδαγωγικά κατάλληλο βοήθημα που θα καλύπτει τις σύγχρονες ανάγκες διδασκαλίας του μαθήματος της Ιστορίας στην Α΄ τάξη του Ενιαίου Λυκείου.

Κύρια επιδίωξή μας είναι μέσα από τις σελίδες του οι μαθητές να γνωρίσουν την ελληνική ιστορία της αρχαιότητας παράλληλα με την ιστορία των άλλων λαών. Να κατανοήσουν δηλαδή το βαθμό σύνδεσης του Ελληνισμού με τους λαούς της Ανατολής και της Μεσογείου και κατ' επέκταση τις εξελίξεις που έλαβαν χώρα σε παγκόσμιο επίπεδο από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι και την εποχή του Ιουστινιανού.

Ως προς τη διάρθρωση του περιεχομένου ο συγγραφέας δεν είχε το περιθώριο πολλών επιλογών· ακολούθησε το πρόγραμμα σπουδών που είχε συντάξει η αρμόδια ομάδα του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.

Ωστόσο, η επιλογή του υλικού και η παρουσίασή του είναι έργο για το οποίο εξ ολοκλήρου ευθύνεται ο ίδιος. Οι γνώσεις και ο τρόπος παρουσίασής τους, δηλαδή η ανάδειξη ή η αποσιώπηση γεγονότων, η προβολή και ο συσχετισμός ιστορικών φαινομένων, ακόμα η επιλογή των εικόνων, των χαρτών και των παραθεμάτων που υποστηρίζουν το γνωστικό αντικείμενο του βιβλίου, αφορούν το συγγραφέα.

Ο τίτλος Ιστορία του αρχαίου κόσμου. Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς της Ανατολής έως την εποχή του Ιουστινιανού προσδιορίζει χρονικά το περιεχόμενο του βιβλίου, το οποίο διαρθρώνεται σε οκτώ κεφάλαια:

I. Επισκόπηση της ιστορίας των λαών της Εγγύς Ανατολής (Μεσοποταμίας, Αιγύπτου, Φοινίκων, Εβραίων, Χετταίων, Μήδων και Περσών) και εξέταση της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής και πολιτισμικής τους οργάνωσης.

II. Συνοπτική ιστορία των αρχαίων Ελλήνων από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι και το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου (323 π.Χ.).

III. Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα (οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά) του ελληνιστικού κόσμου.

IV. Την οργάνωση του Ελληνισμού της Δύσης και των άλλων λαών της Δυτικής Μεσογείου, ιδιαίτερα της Ρώμης από την ίδρυσή της μέχρι τα τέλη του 2ου αι. π.Χ.

V. Την επέκταση της Ρώμης σ' ολόκληρη τη Μεσόγειο.

VI. Τα κύρια γνωρίσματα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας από τη δημιουργία της μέχρι την εποχή της παρακμής της (1ος αι. π.Χ. – 3ος αι. μ.Χ.).

VII. Την εξέλιξη της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας από τα τέλη του 3ου αι. μ.Χ. μέχρι την εποχή του Ιουστινιανού.

VIII. Επισκόπηση της ιστορίας της Ινδίας και της Κίνας κατά την αρχαιότητα, με έμφαση στις σχέσεις που δημιούργησαν με τον ελληνορωμαϊκό κόσμο.

Οι εικόνες, οι πίνακες, οι χάρτες και τα παραθέματα, τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ύλης του βιβλίου, συμβάλλουν στην πληρέστερη κατανόηση του γνωστικού αντικειμένου. Δείκτες αριθμημένοι κατά ενότητα μέσα στο κείμενο παραπέμπουν στα παραθέματα, που σκοπό έχουν να εμπλουτίσουν το περιεχόμενο και να φωτίσουν πολλαπλά πτυχές της διδακτικής ενότητας. Τα κείμενα

των παραθεμάτων έχουν σε μερικές περιπτώσεις προσαρμοστεί στους ορθογραφικούς κανόνες της νέας ελληνικής γλώσσας. Στο κάτω μέρος κάθε παραθέματος υπάρχει βιβλιογραφική παραπομπή. Στην περίπτωση που το κείμενο του παραθέματος μεταφράζεται από το συγγραφέα του βιβλίου, δεν αναφέρεται το όνομα του μεταφραστή.

Με τις ερωτήσεις και τις δραστηριότητες που υπάρχουν στο τέλος κάθε ενότητας, παρέχονται αρκετές ευκαιρίες στους μαθητές να προσεγγίσουν κριτικά το περιεχόμενο της ενότητας, να επεξεργαστούν περαιτέρω ορισμένα σημεία και, γενικότερα, να αναπτύξουν τις δεξιότητές τους και να εμβαθύνουν στη μελέτη της ιστορίας.

Για όσους όρους ή λέξεις κρίθηκε σκόπιμο να ερμηνευτούν για διευκόλυνση των μαθητών, δημιουργήθηκε ένας ερμηνευτικός πίνακας όρων στο τέλος κάθε κεφαλαίου. Στον πίνακα αυτό έχουν καταχωριστεί όροι ή λέξεις του βιβλίου που φέρουν αστερίσκο(*).

Επιπλέον, στο τέλος του βιβλίου υπάρχει συγκεντρωτικό ευρετήριο με την καταγραφή των όρων και των σελίδων στις οποίες αυτοί απαντούν.

Τέλος, παρατίθεται χρονολογικός πίνακας των κυριότερων ιστορούμενων γεγονότων, καθώς και ενδεικτική βιβλιογραφία προς χρήση των μαθητών.

Ι. ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Φτερωτός ταύρος με ανθρώπινο κεφάλι, ασσυριακής τέχνης. Χαρακτηριστικός φρουρός της πύλης των ανακτόρων της Μεσοποταμίας. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

1. Οι λαοί της Μεσοποταμίας

Στις ακτές της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου και στον ευρύτερο χώρο της Εγγύς Ανατολής εμφανίστηκαν και εξελίχθηκαν οι πρώτοι μεγάλοι πολιτισμοί. Η περιοχή των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη αποτέλεσε την κοιτίδα λαών – Σουμερίων, Ακκαδίων, Βαβυλωνίων, Ασσυρίων κ.ά. – που οργανώθηκαν στην αρχή σε πόλεις και στη συνέχεια σε μεγάλα γεωργικά κράτη. Η τυφλή υποταγή στον ηγεμόνα και ο φόβος που χαρακτήριζε τη σχέση τους με τους θεούς καθόρισε την ιστορική πορεία αυτών των λαών. Τα μεγάλα τους επιτεύγματα, που ήταν αποτέλεσμα σκληρής εργασίας, σκοπό είχαν να προβάλουν το μεγαλείο των βασιλέων και των ποικίλων θεοτήτων. Η ανακάλυψη της γραφής και η ανάπτυξη των επιστημών βασίστηκαν σε πρακτικές γνώσεις που κατακτήθηκαν μέσα από την καθημερινή τους εργασία. Χωρίς αμφιβολία οι λαοί αυτοί συνέβαλαν με την πολιτιστική τους εξέλιξη στην πρόοδο της ανθρωπότητας.

1.1 Η χώρα

Μεσοποταμία ονομάστηκε για πρώτη φορά από τους αρχαίους Έλληνες η χώρα την οποία διαρρέουν δύο μεγάλοι ποταμοί ο Τίγρης – ανατολικά – και ο Ευφράτης – δυτικά. Με το όνομα αυτό οριοθετείται μια μεγάλη περιοχή που περιλαμβάνει τις κοιλάδες των δύο ποταμών και των παραποτάμων τους. Το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο σε ό,τι αφορά την ιστορία τμήμα της χώρας αυτής βρίσκεται στο σημερινό κράτος του Ιράκ. Ο Τίγρης και ο Ευφράτης στην πορεία τους διακλαδίζονται σε παραποτάμους, ενώνονται όμως πριν από την έξοδό τους στον Περσικό κόλπο και σχηματίζουν μια ελώδη περιοχή μεγάλης έκτασης. Η

βόρεια περιοχή της Μεσοποταμίας είναι ορεινή. Στη μέση και νότια Μεσοποταμία, το έδαφος, από το οποίο λείπει παντελώς η πέτρα, είναι αργιλώδες και άγονο. Η αυτοφυής βλάστηση περιοριζόταν, όπως και σήμερα, σε φοινικόδενδρα και καλαμοειδή που φύονται στις ελώδεις περιοχές. Ωστόσο, η άρδευση τη γης από τα νερά των ποταμών μετέβαλε τις άγονες εκτάσεις σε εύφορες για την παραγωγή σιτηρών¹. Το βόρειο τμήμα της Μεσοποταμίας οι Έλληνες το ονόμαζαν Ασσυρία, το κεντρικό και νότιο Βαβυλωνία. Χρησιμοποιούσαν επίσης το όνομα Χαλδαία για να διακρίνουν το νότιο μέρος της χώρας.

1. Η περιοχή της Μεσοποταμίας

Στην Ασσυρία βρέχει λίγο κι αυτό το νερό τρέφει τη ρίζα του σιταριού. Ποτίζεται όμως με το νερό του ποταμού που δυναμώνει τα σπαρτά κι έτσι ωριμάζει το σιτάρι, όχι όπως στην Αίγυπτο, όπου ο Νείλος ανεβαίνει και ποτίζει τα χωράφια, αλλά με νερό που βγάζουν με το χέρι ή με γεράνια¹. Ολόκληρη η Βαβυλωνία, καθώς και η Αίγυπτος, είναι γεμάτη διώρυγες. Η μεγαλύτερη είναι πλωτή, με κατεύθυνση το σημείο όπου ανατέλλει ο ήλιος τον χειμώνα· πηγαίνει από τον Ευφράτη στον Τίγρη, στις όχθες του οποίου ήταν χτισμένη η Νινευί. Από τις χώρες που ξέρω είναι η ευφορότερη, τουλάχιστον για τα δημητριακά, γιατί τα άλλα δέντρα, συκιά, αμπέλι ή ελιά, ούτε δοκιμάζουν να τα καλλιεργήσουν. Αλλά για τα δημητριακά είναι τόσο πολύ καλή η γη, ώστε δίνει το ένα διακόσια και αν η σοδειά είναι εξαιρετική, το ένα τριακόσια.

1. γεράνι ή γερανός: ανυψωτικό μηχάνημα.

Ηρόδοτος, Α, 193 μετ. Αγγ. Βλάχου, εκδ. Δ. Παπαδήμα.

Η αρχαία Μεσοποταμία

1.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Η Μεσοποταμία ήταν χώρα γεωργική. Η οικονομία της στηριζόταν στην καλλιέργεια της γης. Από την 4η χιλιετία π.Χ. οι Σουμέριοι, οι αρχαιότεροι κάτοικοι της περιοχής, υπό την επίβλεψη του κράτους είχαν ως κύρια ασχολία την άρδευση και την καλλιέργεια των χωραφιών. Η συστηματική ανάπτυξη της γεωργίας στη Μεσοποταμία επιτεύχθηκε μόνο μέσα από την ομαδική εργασία, καθώς η καλλιέργεια των άγονων εκτάσεων δεν ήταν εφικτή στο πλαίσιο της οικογενειακής γεωργικής οικονομίας. Έτσι εξασφαλίστηκε η πλούσια συγκομιδή κυρίως σιταριού και κριθαριού. Παράλληλα η εκτροφή μεγάλου αριθμού κοπαδιών εξασφάλιζε ποσότητες γάλακτος, βουτύρου και μαλλιού. Αρκετοί από τους κατοίκους των πόλεων ασχολήθηκαν με τη βιοτεχνία, η οποία είχε το χαρακτήρα οικοτεχνικής παραγωγής κυρίως

υφασμάτων, έργων μικροτεχνίας και επίπλων από το ξύλο των φοινικόδενδρων. Η μεταλλοτεχνία ήταν ένας κλάδος που γνώρισε ιδιαίτερη άνθηση. Η οργάνωση της παραγωγής του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα της οικονομίας από την κεντρική εξουσία οδήγησε σε υπερπαραγωγή και ανταλλαγές. Έτσι αναπτύχθηκε το εμπόριο που βασιζόταν στην εξαγωγή του πλεονάσματος, ιδιαίτερα των γεωργικών και κτηνοτροφικών αγαθών και στην εισαγωγή πρώτων υλών, ιδιαίτερα μετάλλων. Καραβάνια διέσχιζαν τη χώρα και εμπορικοί δρόμοι την ένωναν με τις ακτές της Μεσογείου και τις Ινδίες. Πιθανότατα εμπορικοί σταθμοί των λαών της Μεσοποταμίας λειτούργησαν σε πόλεις άλλων λαών.

Άγαλμα του Γουδέα, ηγεμόνα
σουμερικής πόλης.
(Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Το «λάβαρο» της σουμερικής πόλης Ουρ. Παρουσιάζει σκηνές από τα ανάκτορα και τις καθημερινές ασχολίες των κατοίκων. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Η κοινωνία. Την περίοδο που κυριάρχησαν οι Σουμεριοί, όπως έχουν αποδείξει νεότερες έρευνες, υπήρχε καθεστώς ατομικής ιδιοκτησίας. Αναμφίβολα το μεγαλύτερο μέρος της γης ανήκε στους ευγενείς και τους ιερείς. Τις μεγάλες εκτάσεις καλλιεργούσαν ελεύθεροι καλλιεργητές, που δεν είχαν δική τους ιδιοκτησία· ωστόσο, μέρος της γης ανήκε και σε πολίτες, που ήταν οργανωμένοι σε πατριαρχικές* οικογένειες και σε κοινότητες. Η γη αυτή περιερχόταν κληρονομικά στην κατοχή των πολιτών και μπορούσε να πουληθεί από τον αρχηγό της οικογένειας. Την κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας στις σουμερικές πόλεις κατείχε ο ηγεμόνας κάθε πόλης που θεωρούνταν και ως ο εκπρόσωπος του θεού στη γη.

Η δομή της κοινωνίας των λαών που κατοίκησαν στην περιοχή μετά από τους Σουμεριούς ήταν αποτέλεσμα της οργάνωσης ενός κράτους με θεοκρατικό* χαρακτήρα. Ο ανώτατος άρχοντας, ο βασιλιάς, θεωρούνταν θεός ή προσωποποίηση του

θεού και η θρησκεία ασκούσε τεράστια επίδραση στις εκδηλώσεις της ζωής. Οι ευγενείς, δηλαδή η ανώτερη αυλική υπαλληλία και οι ιερείς, αποτελούσαν ιδιαίτερη τάξη. Στη βάση της κοινωνικής ιεραρχίας βρίσκονταν οι ελεύθεροι πολίτες, γεωργοί, τεχνίτες κ.ά. Οι δούλοι ήταν κυρίως αιχμάλωτοι πολέμου αλλά και ελεύθεροι πολίτες που είχαν χάσει την ελευθερία τους λόγω χρεών.

2. Η περιγραφή ενός βαθμιδωτού οικοδομήματος, ενός ζιγκουράτ

Στη μέση του ιερού ήταν χτισμένος γερός πύργος με πλάτος και μήκος ένα στάδιο. Επάνω σ' αυτόν τον πύργο ήταν χτισμένος άλλος, κι επάνω του άλλος, ως τους οκτώ. Για ν' ανεβεί κανείς, υπάρχει εξωτερική κυκλική ανάβαση, που συνδέει όλους τους πύργους. Κάπου στη μέση περίπου της διαδρομής υπάρχει ένα πλατύσκαλο και καθίσματα για να ξεκουράζονται όσοι ανεβαίνουν. Στον τελευταίο πύργο υπάρχει μεγάλος ναός και μέσα στο ναό ένα κρεβάτι μεγάλο και κοντά του στρωμένο ένα χρυσό τραπέζι. Άγαλμα κανένα δεν υπάρχει, και κανένας άνθρωπος δεν επιτρέπεται να περάσει εκεί τη νύχτα, εκτός μόνο από μια γυναίκα ντόπια, που διάλεξε ο θεός απ' όλες, όπως λένε οι Χαλδαίοι, οι ιερείς αυτού του θεού.

Ηρόδοτος, Α,182 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Σχεδιαστική αναπαράσταση
ενός ζιγκουράτ

Η πολιτική οργάνωση. Η πολιτική εξουσία κατά την περίοδο των Σουμερίων ήταν οργανωμένη στο πλαίσιο των πόλεων. Κάθε πόλη αποτελούσε ανεξάρτητο κράτος μαζί με τις κοινότητες που την περιέβαλλαν. Την εξουσία σε κάθε πόλη κατείχε ένας ηγεμόνας που θεωρούνταν εκπρόσωπος του θεού και ήταν παράλληλα αρχιερέας, δικαστής και αρχηγός του στρατού. Κυβερνούσε με τη βοήθεια των μελών της οικογένειάς του και του ιερατείου. Ανάλογη πολιτική εξουσία στις ιστορικές περιόδους που ακολούθησαν είχε ο βασιλιάς, όταν στη Μεσοποταμία συγκροτήθηκαν ενιαία και ισχυρά κράτη, όπως το Βαβυλωνιακό ή το Ασσυριακό.

1.3 Η ιστορία

Πηγές. Στις αρχές του 19ου αιώνα από τους λαούς που κατοίκησαν τη Μεσοποταμία δεν ήταν γνωστοί παρά μόνο οι Βαβυλώνιοι, οι Ασσύριοι και οι Χαλδαίοι, από τις λίγες και συγκεχυμένες πληροφορίες των ελληνικών, των εβραϊκών και αιγυπτιακών κειμένων, ενώ οι Σουμεριοί, οι Ακκάδιοι, οι Ελαμίτες, οι Κασσίτες και άλλοι λαοί της περιοχής ήταν άγνωστοι. Οι πρώτες όμως συστηματικές ανασκαφές και η αποκρυπτογράφηση της σφηνοειδούς γραφής άνοιξαν νέους ορίζοντες για την έρευνα και την ιστορία, διαμορφώνοντας έναν ιδιαίτερο επιστημονικό κλάδο την Ασσυριολογία.

Η προϊστορία. Την 7η χιλιετία π.Χ. στις βόρειες περιοχές της Μεσοποταμίας φαίνεται ότι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις μετασχηματισμού στον τρόπο ζωής του ανθρώπου: από το κυνήγι και τη συλλογή των καρπών – θηρευτικό* ή συλλεκτικό στάδιο οικονομίας – ο άνθρωπος περνά στη συλλογική ζωή, τη μόνιμη κατοίκηση και την καλλιέργεια της γης – παραγωγικό στάδιο. Την 5η χιλιετία π.Χ. στις νότιες

περιοχές η γεωργική παραγωγή ήταν ευκολότερη, αφού η συλλογική ζωή και η φύση της χώρας δημιουργούσαν τις κατάλληλες προϋποθέσεις. Έτσι στη Μεσοποταμία συντελέστηκε για πρώτη φορά το μεγάλο επίτευγμα της κοινωνικής και οικονομικής εξέλιξης του ανθρώπου. Στο χώρο αυτό ο άνθρωπος πέρασε στο παραγωγικό στάδιο και στην οργάνωση της παραγωγής του.

Σφραγιδοκύλινδρος* από λάπις λάζουλι* της Ακκαδικής περιόδου. Φέρει παράσταση αγώνα ενός ήρωα με ζώα. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Ανάγλυφη παράσταση ήρωα-θεού που ταυτίζεται με τον Γκιλγκαμές. Από το ανάκτορο του Σαργκόν Β.

Οι Σουμέριοι. Την 4η χιλιετία π.Χ. στην περιοχή της Χαλδαίας η ζωή οργανώνεται συστηματικά με την άφιξη ενός δημιουργικού λαού, των Σουμερίων. Σχετικά με την προέλευσή τους η επιστημονική έρευνα δεν έχει δώσει ακόμα πειστική απάντηση. Στα μέσα περίπου της χιλιετίας οι Σουμέριοι οργανώνονται σε πόλεις οι οποίες διακοσμούνται με μεγάλα ανάκτορα, με πρωτότυπους ναούς, τα ζιγκουράτ², και οχυρώνονται με ισχυρά τείχη. Η καθεμιά λειτουργεί ως κέντρο της

γύρω περιοχής, η οποία περιλαμβάνει σημαντικό αριθμό οικισμών. Η πολιτική τους οργάνωση σε ανεξάρτητες πόλεις παρουσιάζει αναλογίες με την πολιτική συγκρότηση που δημιουργήθηκε αργότερα στην αρχαία Ελλάδα. Οι Σουμέριοι, παρά τις αντίξοες συνθήκες, κατόρθωσαν να βελτιώσουν τους όρους ζωής τους και να συμβάλουν στην εξέλιξη του πολιτισμού. Ανακάλυψαν τον τροχό και τον χρησιμοποίησαν για την άρδευση της γης, την κατασκευή του άρματος και σε άλλες δραστηριότητες της καθημερινής ζωής. Προχώρησαν στον υπολογισμό των καλλιεργήσιμων εκτάσεων. Βελτίωσαν τον τρόπο καλλιέργειας με τη χρήση μεταλλικών εργαλείων και την τελειοποίηση του αρότρου. Παράλληλα, επιδόθηκαν και στον τομέα της κτηνοτροφίας· πρώτοι αυτοί κατόρθωσαν να επιτύχουν την αποβουτύρωση του γάλακτος. Στην κατασκευή των κτηρίων, εξαιτίας της έλλειψης ξυλείας και πέτρας, χρησιμοποίησαν τον άργιλο που διέθετε σε αφθονία η χώρα. Έτσι επινόησαν τη χρήση της ψημένης στον ήλιο πλίνθου ως οικοδομικό υλικό. Από το ίδιο αυτό υλικό κατασκεύασαν πήλινες πινακίδες που τις χρησιμοποιούσαν ως γραφική ύλη. Οι ανασκαφές στις σουμερικές πόλεις έχουν φέρει στο φως χιλιάδες πινακίδες, γραμμένες με σφηνοειδείς χαρακτήρες. Η έλλειψη πρώτων υλών και ιδιαίτερα μετάλλων οδήγησε τους Σουμέριους έξω από τα όρια της χώρας τους. Ανέπτυξαν εμπορικές σχέσεις με άλλους λαούς – στον Καύκασο, τη Μ. Ασία, τις Ινδίες – και για να διευκολύνουν τις συναλλαγές τους επινόησαν ορισμένα μέτρα και τα πρώτα νομίσματα, ράβδους χρυσού και ασημιού ή δαχτυλίδια. Οι μεταλλικές ράβδοι και τα δαχτυλίδια σφραγίζονταν, πράγμα που αποτελούσε εγγύηση για την ποιότητα και την ποσότητα του μετάλλου τους.

Οι Ακκάδιοι. Την 3η χιλιετία π.Χ. τα πρώτα φύλα σημιτικής* καταγωγής ήρθαν στη Μεσοποταμία πιθανότατα από τις ερήμους της Αραβίας. Εγκαταστάθηκαν στις βόρειες περιοχές της Χαλδαίας, όπου ίδρυσαν δικές τους πόλεις. Δεν άργησαν όμως να συγκρουστούν με τους Σουμερίους. Οι εισβολείς, με αρχηγό τον Σαργκόν Α΄, κατόρθωσαν να κυριαρχήσουν και να ιδρύσουν το πρώτο μεγάλο βασίλειο στη Μεσοποταμία με πρωτεύουσα την πόλη Ακκάδ (περίπου το 2350 π.Χ.). Έτσι οι Ακκάδιοι, όπως ονομάστηκαν από τους ιστορικούς τα πρώτα σημιτικά φύλα, γίνονται οι άμεσοι διάδοχοι και συνεχιστές του πολιτισμού των Σουμερίων. Τους επόμενους αιώνες ήρθαν στην περιοχή και άλλα σημιτικά φύλα.

Στήλη από βασάλτη* με τη νομοθεσία του Χαμμουραπί. Στην κορυφή της στήλης παράσταση του βασιλιά Χαμμουραπί που στέκεται όρθιος μπροστά από το θεό Σαμάς. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

3. Οι νόμοι του Χαμμουραμπί

«Εγώ ο Χαμμουραμπί, είμαι ο βασιλιάς της δικαιοσύνης, στον οποίο ο Σαμάς εμπιστεύθηκε το νόμο. Τα λόγια μου είναι διαταγές· οι πράξεις μου δεν έχουν τις όμοιές τους· χωρίς σημασία είναι μόνο για τους ανόητους...

Εάν ένας ευγενής βγάλει το μάτι ενός μέλους της αριστοκρατίας, να του βγάλουν το μάτι.

Εάν ένας ευγενής σπάσει το κόκαλο ενός άλλου ευγενούς, να του σπάσουν το κόκαλο.

Εάν ο ταύρος ενός ευγενούς είναι φονιάς, και εάν οι αρχές της πόλης έχουν γνωστοποιήσει σε αυτόν ότι ο ταύρος του είναι φονιάς, αλλά αυτός δεν κάλυψε τα κέρατα του ζώου ούτε το έδεσε, εάν αυτό το ζώο σκοτώσει ένα μέλος της αριστοκρατίας, τότε ο ευγενής θα πληρώσει μισή μνα* ασημιού.

(αποσπάσματα)

Το Αρχαίο Βαβυλωνιακό κράτος. Το 18ο αι. π.Χ. οι σημιτικοί λαοί της Μεσοποταμίας εισήλθαν σε περίοδο μεγάλης ακμής. Το γεγονός αυτό οφείλεται στον Χαμμουραμπί, ένα σπουδαίο ηγεμόνα που κατόρθωσε να ενώσει όλους τους λαούς της περιοχής σε ενιαίο κράτος με πρωτεύουσα τη Βαβυλώνα, την πρώτη μεγαλούπολη της ιστορίας. Ο Χαμμουραμπί κυβέρνησε το μεγάλο κράτος του ως απόλυτος μονάρχης. Το οργάνωσε διοικητικά και παραχώρησε στους υπηκόους του νομοθεσία³. Αυτή την εποχή γράφτηκε και το πρώτο λογοτεχνικό έργο, το «έπος του Γκιλγκαμές». Την ακμή του αρχαίου Βαβυλωνιακού κράτους ακολούθησε περίοδος συνεχών ταραχών από το 16ο αι. π.Χ. μέχρι το 12ο αι. π.Χ., που οφείλονται στις εισβολές άλλων λαών, όπως των Χετταίων, των Κασσιτών κ.ά.

4. Η πόλη της Βαβυλώνας

Έτσι, λοιπόν, τειχίστηκε η Βαβυλώνα που είναι δύο τμήματα, γιατί στη μέση της περνάει ποταμός, που ονομάζεται Ευφράτης. Έρχεται από την Αρμενία, είναι μεγάλος, βαθύς, έχει ορμητικό ρεύμα και εκβάλλει στην Ερυθρά θάλασσα. Από την κάθε μεριά της πολιτείας το τείχος, κάνοντας μια γωνιά, φτάνει ως την όχθη του ποταμού. Από εκεί ξεκινάει άλλο τείχος, από οπτές πλίνθους, που ακολουθεί την όχθη του ποταμού. Η πολιτεία έχει σπίτια με τρία και τέσσερα πατώματα και τη διασχίζουν ίσιοι δρόμοι, που είναι παράλληλοι με τον ποταμό ή εγκάρσιοι. Εκεί που κατέληγε καθένας από τους δρόμους αυτούς, στην ξερολιθιά κοντά στον ποταμό, υπήρχαν μικρές πύλες, όσες και τα δρομάκια. Ήταν μάλιστα χάλκινες και έβγαζαν στο ποτάμι.

Ηρόδοτος, Α, 180 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Οι Ασσύριοι. Στα μέσα του 12ου αι. π.Χ. κυριάρχησε τελικά ένας λαός που κατοικούσε τις ορεινές βόρειες περιοχές της Μεσοποταμίας, οι Ασσύριοι. Πρόκειται για λαό σκληροτράχηλο και πολεμικό. Επικράτησαν μέχρι τα τέλη του 7ου αι. π.Χ. σ' ολόκληρη τη Μεσοποταμία, επεκτείνοντας τις κατακτήσεις τους ανατολικά στην περιοχή του Ελάμ και δυτικά στη Συρία μέχρι και την Αίγυπτο. Στο απόγειο της δύναμής τους έφθασαν τον 7ο αι. π.Χ., όταν βασιλιάς ήταν ο Ασσουρμπανιπάλ και πρωτεύουσα του κράτους η Νινευί.

Το Νέο Βαβυλωνιακό κράτος. Το 612 π.Χ. οι υποτελείς λαοί ξεσηκώθηκαν. Οι Βαβυλώνιοι με συμμάχους τους Μήδους – κατοίκους του Β. Ιράν – κατέλαβαν τη Νινευί και την κατέστρεψαν. Πρωτεύουσα του νέου Βαβυλωνιακού κράτους έγινε πάλι η

Βαβυλώνα που διακοσμήθηκε με μεγάλα και εντυπωσιακά κτήρια, όπως «οι κρεμαστοί κήποι», ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου⁴. Σε μεγάλη ακμή έφτασε το Βαβυλωνιακό κράτος, όταν βασιλιάς του ήταν ο Ναβουχοδονόσορ. Αυτός επέκτεινε την εξουσία του μέχρι τις ακτές της Μεσογείου, κυρίευσε την Ιερουσαλήμ (587 π.Χ.) και έσυρε τους Εβραίους στη «βαβυλώνια αιχμαλωσία».

Η ξένη κατάκτηση. Το 538 π.Χ. το νέο Βαβυλωνιακό κράτος καταλύθηκε από τον Κύρο Β΄, το βασιλιά των Περσών. Έκτοτε ολόκληρη η Μεσοποταμία αποτέλεσε τμήμα της περσικής αυτοκρατορίας μέχρι και την κατάκτησή της από το Μ. Αλέξανδρο (330 π.Χ.).

1.4 Ο πολιτισμός

Η θρησκεία. Σύμφωνα με τις αντιλήψεις των Σουμερίων κάθε πόλη ανήκε σ' ένα θεό. Ο θεός–προστάτης της πόλης κατοικούσε στο μικρό ναό στην κορυφή ενός μεγάλου οικοδομήματος που έμοιαζε με βαθμιδωτή πυραμίδα, το ζιγκουράτ. Το ιερό αυτό δεν ήταν μόνο τόπος λατρείας και κατοικίας του θεού αλλά παράλληλα κέντρο πολλών άλλων δραστηριοτήτων, όπως διοικητήριο, θησαυροφυλάκιο, αποθήκη εμπορευμάτων κ.ά. Όταν κάποια από τις πόλεις αποκτούσε δύναμη μεγαλύτερη από τις άλλες, τότε προσπαθούσε να επιβάλει και τη λατρεία του δικού της θεού. Οι αντιλήψεις αυτές υιοθετήθηκαν και από τα σημιτικά φύλα που κατέκλυσαν τη Μεσοποταμία μετά τους Σουμερίους. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι στην περίοδο του αρχαίου Βαβυλωνιακού κράτους ο σημαντικότερος θεός ήταν ο Μαρντούκ, ο θεός–προστάτης της Βαβυλώνας και την εποχή των Ασσυρίων ήταν ο Ασσούρ, ο πολεμικός θεός –προστάτης της Νινευί.

Πήλινη πινακίδα που φέρει διοικητικό κείμενο γραμμένο με στοιχεία μιας πρώιμης σφηνοειδούς γραφής. Είναι φανερό ότι πολλά στοιχεία δηλώνουν τη διαμόρφωση της σφηνοειδούς από την εξέλιξη ιδεογραμμάτων. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Λεπτομέρεια από ανάγλυφη διακόσμηση του ανακτόρου της Νινευί

Από τις θρησκευτικές δοξασίες των λαών της Μεσοποταμίας σημαντική ήταν η αντίληψη ότι η μοίρα των ανθρώπων καθορίζεται από τη θέση των αστερών στον ουρανό κατά την ώρα της γέννησής τους, όπως και η ιδέα της τιμωρίας των αμαρτωλών ανθρώπων από τους θεούς. Έτσι διατηρήθηκε έντονος ο μύθος του Κατακλυσμού στη μνήμη των λαών της Μεσοποταμίας. Όλοι οι άνθρωποι, ακόμα και οι ηγεμόνες, ζητούσαν με τη μεσολάβηση των ιερέων την εύνοια των θεών.

Η γραφή. Οι Σουμέριοι την 4η χιλιετία π.Χ. πρώτοι χρησιμοποίησαν γραφή με χαρακτήρες που μοιάζουν με σφήνες. Η σφηνοειδής γραφή είναι ένα επίτευγμά τους, το οποίο υιοθέτησαν στη συνέχεια και άλλοι λαοί της Εγγύς Ανατολής, όπως οι Ακκάδιοι, οι Ελαμίτες, οι Χετταίοι, οι Ασσύριοι, οι Πέρσες κ.ά. Η γραφή αυτή αποκρυπτογραφήθηκε στις αρχές του 19ου αιώνα από το Γερμανό Grotefend και τον Άγγλο Rawlinson.

Οι επιστήμες. Η ανάγκη άρδευσης και καλλιέργειας των χωραφιών οδήγησε σε εμπειρικές γνώσεις χωρομετρίας, γεωμετρίας και αριθμητικής. Οι θρησκευτικές δοξασίες ήταν η αρχή ώστε οι ιερείς – μάγοι – να ασχοληθούν με την αστρολογία και στη συνέχεια με την αστρονομία. Μελέτησαν τις φάσεις της σελήνης, χώρισαν το έτος σε δώδεκα σεληνιακούς μήνες και το μήνα σε τέσσερις εβδομάδες. Διαίρεσαν τον ημερήσιο χρόνο σε ώρες με τη χρήση του ηλιακού ρολογιού και προσδιόρισαν πολλές εκλείψεις του ήλιου και της σελήνης. Η μεσολάβηση των ιερέων στους θεούς για την αντιμετώπιση των ασθενειών συνέβαλε στην ανάπτυξη πρακτικών γνώσεων φαρμακευτικής και ιατρικής.

Η νομοθεσία. Οι νόμοι του Χαμμουραμπί που είχαν δεχθεί την επίδραση σουμερικών νόμων, αφορούσαν τις οικογενειακές σχέσεις, τις γεωργικές εργασίες, τη στρατιωτική οργάνωση και το εμπόριο. Αποτελούν την πρώτη προσπάθεια κωδικοποίησης άγραφου δικαίου και σταθμό στην οργάνωση της κοινωνικής ζωής. Σώθηκαν μέχρι τις ημέρες μας χαραγμένοι σε μια στήλη που σήμερα βρίσκεται στο μουσείο του Λούβρου. (βλ. εικ., σ. 32)

Τα γράμματα. Το σημαντικότερο λογοτεχνικό έργο ήταν το επικό ποίημα «Γκιλγκαμές». Διερευνά τη σημασία της ζωής και του θανάτου, εκφράζει τους φόβους και τις φιλοδοξίες του ανθρώπου και προβάλλει τη δύναμη της νόησης και του πολιτισμού. Από τη μεσοποταμιακή λογοτεχνία διατηρήθηκαν σε ποιητική μορφή μύθοι που αναφέρονται στη Δημιουργία και τον Κατακλυσμό⁵.

5. Το έπος του Γκιλγκαμές Ο κατακλυσμός

.....

Άντρα του Σουρουππάκ, γιε του Ούμπαρ–Τούτου,
Γκρέμισε το σπίτι σου, σκάρωσ' ένα καράβι,
Τα υπάρχοντά σου άφησε και τη ζωή κυνήγησε,
Αρνήσου τ' αγαθά και τις ζωές μονάχα πλασμάτων
πάρε.

Του καραβιού που θα σκαρώσεις
Να 'χουν οι διαστάσεις συμμετρία,

.....

Σαν χάραζε η αυγή,
Ο κόσμος γύρω μου μαζεύτηκε.
Ο μαραγκός έφερε το τσεκούρι του
Κι ο μάστορας του καλαμιού την πέτρα
Οι άντρες...

.....

Τα παιδιά κουβάλησαν την πίσσα,
Οι αδύναμοι ό,τι άλλα χρειαζόταν.
Την πέμπτη μέρα το σχήμα του έφτιασα
Ότ' είχα απάνω φόρτωσα,
Ότ' ασήμι είχα πάνω το φόρτωσα,
Ότι χρυσάφι είχα πάνω το φόρτωσα,
Όσα είχα ζωντανά πάνω τα φόρτωσα,
Όλη την οικογένεια, τους συγγενείς έβαλα στο καράβι,
Τα ζώα των αγρών, τ' αγρίμια των βουνών
και τους τεχνίτες όλους.

.....

Έξι μέρες και εφτά νύχτες
Φυσά ο αέρας της πλημμύρας κι η θύελλα τη γη
σαρώνει.
Σαν έφτασε η έβδομη ημέρα
Η θύελλα και η πλημμύρα,
Που σαν γυναίκα που γεννά μαίνονταν, καταλάγιασαν.

.....

Όταν πια έφτασε η έβδομη ημέρα,
έβγαλα κι ελευθέρωσα έν' άσπρο περιστέρι.
Το περιστέρι έφυγε, μα πάλι πίσω γύρισε.

.....

Το Έπος του Γκίλγκαμες,
πινακίδα ΧΙ
Απόδοση Αύρα Ward,
εκδ. Ιστός, 1994, σ. 133–138.

Οι τέχνες. Αν και έλειπε η πέτρα από τη Μεσοποταμία, οι λαοί που την κατοίκησαν κατασκεύασαν από πλίνθους μεγάλα οικοδομήματα, ναούς, ανάκτορα, τείχη. Εξαίρεση αποτελούν οι ασσυριακές κατασκευές που ήταν από πέτρα. Φαίνεται ότι σχεδίαζαν με ακρίβεια τα κτήρια πριν από την εκτέλεση των εργασιών. Από τα ασσυριακά ανάκτορα, που διατηρήθηκαν καλύτερα, φαίνεται ότι οι επιφάνειές τους ήταν διακοσμημένες με ζωγραφιστές και ανάγλυφες παραστάσεις που πρόβαλλαν τον πολεμικό χαρακτήρα του λαού. Αντίθετα, στα σουμερικά έργα έχουν σωθεί ολόγλυφα ή ανάγλυφα που παρουσιάζουν εικόνες της καθημερινής, ειρηνικής ζωής του πρώτου ιστορικού λαού της Μεσοποταμίας. Ανάμεσα στα έργα της τέχνης, ιδιαίτερη θέση κατέχουν τα δημιουργήματα της μικροτεχνίας και κυρίως της σφραγιδογλυφίας*. Στις ανασκαφές έχει βρεθεί μεγάλος αριθμός εξαιρετικής ποιότητας σφραγιδοκυλίνδρων*, οι οποίοι επιπλέον είναι σημαντικοί διότι αποτελούν πηγή πληροφοριών για τους λαούς της περιοχής. Σημαντικό ρόλο στη ζωή των Σουμερίων πρέπει να είχε και η μουσική. Σε αρκετά έργα τέχνης έχουν σωθεί παραστάσεις μουσικών οργάνων – άρπας, σείστρων, τυμπάνων –, ενώ αυθεντικές άρπες βρέθηκαν σε βασιλικούς τάφους.

Ανάγλυφο από τη Νινευί. Σκηνή κυνηγιού:
Ο έφιππος βασιλιάς σκοτώνει ένα λιοντάρι.
Χαρακτηριστικό δείγμα ασσυριακής τέχνης.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Ποια είναι τα σημαντικότερα επιτεύγματα των Σουμερίων και ποια η συμβολή τους στον παγκόσμιο πολιτισμό;
2. Ποιες πληροφορίες σχετικά με τις αρχιτεκτονικές γνώσεις των λαών της Μεσοποταμίας μπορείτε να αντλήσετε από τα παραθέματα 2 και 4;
3. Ποιοι λόγοι συνέβαλαν στην ανάπτυξη των επιστημών στη Μεσοποταμία;
4. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη των αποσπασμάτων του κώδικα του Χαμουραμπί (πaráθεμα 3); Πώς κρίνετε τους νόμους αυτούς σύμφωνα με τις σύγχρονες αντιλήψεις της ηθικής και του δικαίου;
5. Να κάνετε ένα χρονολογικό πίνακα–σχεδιάγραμμα της ιστορικής πορείας των λαών της Μεσοποταμίας από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι την κατάκτηση της χώρας από το Μ. Αλέξανδρο.

2. Η Αίγυπτος

Στην Αίγυπτο, όπως και στη Μεσοποταμία, καθοριστικός παράγοντας για την οργάνωση της ζωής και την εξέλιξη του πολιτισμού ήταν η άρδευση μεγάλων εκτάσεων γης από έναν ποταμό, το Νείλο. Ανάλογες οικονομικές συνθήκες με το χώρο της Μεσοποταμίας συνετέλεσαν στη συγκρότηση ιεραρχημένης κοινωνίας, στην κορυφή της οποίας βρισκόταν ο φαραώ. Τα επιτεύγματα του φίλεργου αιγυπτιακού λαού εκφράζουν την υποταγή στο φαραώ, ο οποίος αποτελεί ενσάρκωση του θεού στη γη. Οι ιερείς και οι κρατικοί υπάλληλοι υπακούουν στις επιθυμίες του και επιβάλλουν τη θέλησή του στο λαό.

Η «μετά θάνατον ζωή» αποτελεί κυρίαρχη θρησκευτική πίστη και επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη των επιστημών και των τεχνών στην Αίγυπτο.

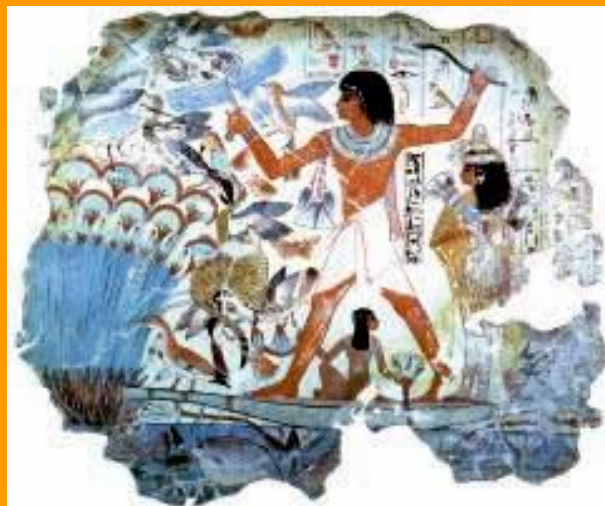
Η αρχαία Αίγυπτος

2.1 Η χώρα

Αίγυπτος ονομαζόταν από τους αρχαίους Έλληνες το βορειοανατολικό τμήμα της Αφρικής, το οποίο διαρρέει ο ποταμός Νείλος. Τη σπουδαιότητα του ποταμού για τη χώρα και το λαό της επισημαίνει ο ιστορικός Ηρόδοτος, όταν αποκαλεί την Αίγυπτο δώρο του Νείλου. Πρόκειται στην πραγματικότητα για μια λωρίδα πράσινου που δημιουργεί ο Νείλος από τις πηγές του στα όρη της Αιθιοπίας μέχρι και τις εκβολές στα βόρεια της χώρας, όπου διακλαδίζεται σε παραποτάμους και δημιουργεί ένα δέλτα μεγάλης έκτασης. Πέρα απ' αυτή τη λωρίδα απλώνονται εκτάσεις ερήμου, η Λιβυκή στα δυτικά και στα ανατολικά η έρημος που φτάνει μέχρι τον κόλπο του Σινά και την Ερυθρά θάλασσα. Η άγονη αυτή χώρα δεν θα είχε εξελιχθεί, εάν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού ο Νείλος δεν πλημμύριζε και μετά την απομάκρυνση των νερών του δεν άφηνε ένα στρώμα λάσπης που έκανε τη γη εύφορη¹. Στα νότια της χώρας υπήρχαν μόνο όγκοι βράχων, τα δάση σπάνιζαν και γι' αυτό έλειπε η ξυλεία. Οι όχθες του Νείλου ήταν γεμάτες από καλάμια, λωτούς και πάπυρους, όπου φώλιαζε πλήθος πουλιών. Η χώρα γεωγραφικά ήταν χωρισμένη σε δύο τμήματα: το νότιο και ορεινό αποτελούσε η Άνω Αίγυπτος και το βόρειο με το Δέλτα του Νείλου, που βρέχεται από τη Μεσόγειο θάλασσα, η Κάτω Αίγυπτος. Στο τμήμα αυτό εντοπίζεται το πιο ευάλωτο σημείο, η χερσόνησος του Σινά, μέσω της οποίας εξασφαλιζόταν η επαφή με τους άλλους λαούς της Εγγύς Ανατολής. Ταυτόχρονα όμως αποτελούσε και τη δίοδο των εισβολέων προς την Αίγυπτο.

Τοιχογραφία από ταφικό ναό της Θήβας. Ο κάτοχος του τάφου απεικονίζεται να κυνηγάει στα έλη, συνοδευόμενος από τη σύζυγό του και την κόρη του. Στο κυνήγι συμμετέχει και η γάτα του, η οποία επιτίθεται στα πουλιά.

(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

1. Η σημασία του Νείλου για τους Αιγύπτιους

Ο Νείλος δεν κομίζει μόνον το νερό. Η πλημμύρα φτάνει φορτωμένη με λάσπη που αποσπάται κυρίως από τα ηφαιστειογενή χώματα της Άνω Αβυσσηνίας. Στην Αίγυπτο, η πιο αργοκύλιστη πορεία του ποταμού ευνοεί την πρόσχωση στα χωράφια που σκεπάζει τότε. Αυτό που συνθέτει τούτο το τόσο εύφορο έδαφος της Αιγύπτου, που επιτρέπει σήμερα δύο ή τρεις σοδειές τον χρόνο, είναι αυτή η λάσπη, συμπληρωμένη με το φυλλόχωμα. Καταλαβαίνουμε το γιατί οι Αιγύπτιοι, βλέποντας αυτή την πλημμύρα, που τους φέρνει συγχρόνως νερό και χώμα, την έκαναν θεό, τον Χαπί, και συνέθεσαν ύμνους προς τιμήν του: «Χαίρε Χαπί, βγες σε τούτη τη γη και φτάσε για να δώσεις τη ζωή στην Αίγυπτο· εσύ που κρύβεις τον ερχομό σου μες στα σκοτάδια [οι Αιγύπτιοι δεν γνώριζαν τις πηγές του Νείλου]... Κύμα που απλώνεται πάνω στα περιβόλια... για να δώσει τη ζωή σ' όλους όσους διψούν. Από τη στιγμή που υψώνεται, η γη φωνάζει από αγαλλίαση, χαίρεται κάθε κοιλία, κάθε ώμος σαλεύει από το γέλιο, κάθε δόντι αλέθει...».

Jean Vercoutter, Η αρχαία Αίγυπτος, μετ. Αριστέα Παρίση, εκδ. Μ. Καρδαμίτσα, 1994, σ. 22–23.

2.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Η ζωή στην Αίγυπτο ήταν άμεσα συνδεδεμένη με το Νείλο και τις πλημμύρες του². Η άρδευση των χωραφιών και η συντήρηση των αυλακιών ήταν μια επίπονη και συνεχής εργασία που δίδαξε τη συνεργασία στους κατοίκους, αλλά δημιουργούσε και την ανάγκη της επίβλεψης του κράτους. Στη γόνιμη από τον ποταμό αιγυπτιακή γη καλλιεργούνταν εκτός από το σιτάρι και το κριθάρι, το λινάρι, τα οπωροφόρα δένδρα και τα κηπευτικά. Οι Αιγύπτιοι στις όχθες του Νείλου μάζευαν πάπυρους και λωτούς. Σε επίπεδο οικογενειακής παραγωγής κατασκεύαζαν ένα είδος μπίρας από τη ζύμωση κριθαρένιου ψωμιού. Ασχολήθηκαν με την κτηνοτροφία αλλά και το ψάρεμα στα νερά του ποταμού. Η βάση της οικονομίας στην Αίγυπτο ήταν η γεωργία. Η συστηματική οργάνωσή της ήταν κάτω από την άμεση επίβλεψη του κράτους, δηλαδή του φαραώ. Βασιλικοί υπάλληλοι παρακολουθούσαν τις γεωργικές εργασίες και συγκέντρωναν από τη συγκομιδή το ποσοστό που ανήκε στο φαραώ.

Ο λαός εργαζόταν παράλληλα στην οικοδόμηση των μεγάλων έργων, ναών, ανακτόρων, ταφικών μνημείων τα οποία κατασκεύαζαν οι φαραώ. Μεγάλος αριθμός ειδικευμένων τεχνιτών, μεταλλουργών, ξυλουργών, κεραμοποιών, ναυπηγών, αρχιτεκτόνων κ.ά., κατασκεύαζε ποικίλα προϊόντα για μια εξελιγμένη κοινωνία. Αρκετοί τεχνίτες εργάζονταν σε ιδιωτικά εργαστήρια, οι περισσότεροι όμως και οι καλύτεροι εργάζονταν στα ανακτορικά εργαστήρια, διότι ο κύριος όγκος της βιοτεχνικής παραγωγής, όπως και του εμπορίου, ήταν ελεγχόμενος από το φαραώ. Το εμπόριο βασιζόταν στην εξαγωγή του πλεονάσματος των παραγόμενων στην Αίγυπτο αγαθών, όπως

δημητριακών, παπύρου, ή πρώτων υλών, όπως χρυσού, και στην εισαγωγή υλών που έλειπαν από τη χώρα, όπως ξυλείας, χαλκού, αργύρου κ.ά. Η παροχή υπηρεσιών ήταν ένας άλλος οικονομικός τομέας που απασχολούσε αρκετά μεγάλο αριθμό πολιτών. Η διοίκηση είχε ανάγκη από μορφωμένους πολίτες και με ειδικές γνώσεις: οι ιερείς για την κάλυψη των αναγκών ενός θεοκρατικού κράτους, οι γραφείς, που γνώριζαν τη δύσκολη ιερογλυφική γραφή για τη λειτουργία της κρατικής μηχανής και οι επαγγελματίες στρατιωτικοί για τη διατήρηση και την ανάπτυξη της αυτοκρατορίας, συνέβαλαν όλοι στην καλύτερη οργάνωση και λειτουργία του κράτους.

2. Οι πλημμύρες του Νείλου

Μερικοί Έλληνες θέλοντας να φανούν έξυπνοι έδωσαν τρεις εξηγήσεις για τις πλημμύρες του Νείλου. Με τις δύο από τις εξηγήσεις αυτές δεν αξίζει ούτε να ασχοληθεί κανείς παρά μόνο για να τις αναφέρει. Η πρώτη είναι ότι τα μελτέμια είναι η αιτία που πλημμυρίζει ο ποταμός, γιατί εμποδίζουν το Νείλο να χύνεται στη θάλασσα. Αλλά πολλές φορές μελτέμια δεν εφύσηξαν και ο Νείλος κάνει πάντα τα ίδια...

Η δεύτερη εξήγηση, ακόμα λιγότερο λογική από την προηγούμενη και πιο φανταστική, που λέει ο λόγος, είναι ότι ο Νείλος τα κάνει αυτά επειδή πηγάζει απ' ευθείας από τον Ωκεανό που περιβάλλει ολόκληρη τη γη.

Η τρίτη εξήγηση είναι η πιο αληθοφανής, αλλά και εκείνη που απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Λέει, δηλαδή, χωρίς ούτε αυτή να δίνει λύση, ότι ο Νείλος προέρχεται από χιόνια που λειώνουν.

Ηρόδοτος, Β, 20-22 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Η κοινωνία. Η συμμετοχή των Αιγυπτίων στην παραγωγική διαδικασία είχε τις συνέπειές της στη διάρθρωση της κοινωνίας. Στην κορυφή βρισκόταν ο φαραώ, ο οποίος ενσάρκωνε τον επίγειο θεό αλλά και το κράτος. Σ' αυτόν ο λαός εναπόθετε τις ελπίδες του για την επιτυχία των συλλογικών του προσπαθειών. Ήταν απροσπέλαστος και η θέλησή του αποτελούσε νόμο για τους υπηκόους. Στην κοινωνική ιεραρχία κάτω απ' αυτόν βρίσκονταν οι ιερείς, οι ανώτατοι κρατικοί υπάλληλοι και οι γραφείς που συγκροτούσαν την τάξη των ισχυρών. Ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα αποτελούσαν οι επαγγελματίες στρατιωτικοί, που κληρονομούσαν το επάγγελμα και στους οποίους ο φαραώ παραχωρούσε εκτάσεις γης για καλλιέργεια. Το μεγαλύτερο όμως μέρος της αιγυπτιακής κοινωνίας αποτελούσαν οι ελεύθεροι πολίτες, γεωργοί ή τεχνίτες, που εργάζονταν σκληρά για το μεγαλείο του φαραώ. Οι δούλοι, τέλος, προέρχονταν από τους πολέμους ή αγοράζονταν από τους εμπόρους. Υπήρχαν ιδιωτικοί δούλοι, που σπανίως ξεπερνούσαν τους δύο σε κάθε οικογένεια και κρατικοί, που ανήκαν στο φαραώ και εργάζονταν στα κρατικά εργαστήρια, στους ναούς, στα ορυχεία, τα λατομεία κ.ά. Ωστόσο, στην ιεραρχημένη αιγυπτιακή κοινωνία διακρίνουμε κάποια κοινωνική ευελιξία. Ιδιαίτερα στην περίοδο του Νέου Βασιλείου, το σύστημα των κοινωνικών τάξεων δεν ήταν αυστηρά κλειστό, αφού, έστω και σε περιορισμένη κλίμακα, υπήρχε η δυνατότητα μεταπήδησης από τη μια τάξη στην άλλη. Είναι γνωστό ότι άνθρωποι ταπεινής κοινωνικής προέλευσης έφτασαν να καταλάβουν σημαντικά αξιώματα και έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην εποχή τους.

Ξύλινα ταφικά ομοιώματα.

Τα έβαζαν στους τάφους για να διευκολύνουν τη μεταθανάτια ζωή του νεκρού. Ομοίωμα γεωργού που οργώνει (επάνω).

Ομοίωμα σιταποθήκης (κάτω).
(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Αναπαράσταση τοιχογραφίας που απεικονίζει εργασίες θερισμού. Από τάφο της Θήβας.

Η πολιτική οργάνωση. Η οργάνωση του κράτους από τις αρχές ήδη της 3ης χιλιετίας π.Χ. βασιζόταν στην ιδέα της θεοποίησης του φαραώ. Ο ρόλος της θρησκείας στη ζωή των Αιγυπτίων, όπως άλλωστε και στη ζωή των λαών της Μεσοποταμίας, ήταν καθοριστικός. Πλήθος επιγραφών αναφέρουν το φαραώ ως θεό, ενώ υπάρχουν και κείμενα που τον αντιμετωπίζουν ως άνθρωπο. Σε καμία περίπτωση δεν μείωναν όμως τη θεϊκή του υπόσταση, δεδομένου ότι οι θεοί παρουσιάζονταν με ανθρώπινες ιδιότητες στους αιγυπτιακούς μύθους. Η οργάνωση του κράτους είχε χαρακτήρα θεοκρατικό*.

2.3 Η ιστορία

Η προϊστορία. Η προέλευση των πρώτων κατοίκων της Αιγύπτου είναι άγνωστη και καμία επιστημονική απάντηση σε ό,τι αφορά την καταγωγή τους δεν είναι πειστική. Πρόκειται μάλλον για λαούς διαφορετικής προέλευσης. Τα πρωιμότερα δείγματα οργανωμένης ζωής στην Αίγυπτο ανάγονται στα τέλη της 5ης χιλιετίας π.Χ. Είναι οικισμοί νεολιθικού

χαρακτήρα, των οποίων οι κάτοικοι ασχολήθηκαν με την καλλιέργεια της γης, το κυνήγι και το ψάρεμα. Την 4η χιλιετία π.Χ. οι οικισμοί στην κοιλάδα του Νείλου πληθαίνουν, οι κάτοικοί τους γνωρίζουν τη χρήση των μετάλλων και καλλιεργούν συστηματικά τη γη. Ήταν χωρισμένοι σε φυλές που η καθεμιά έχει το δικό της ηγεμόνα και προστάτη, ένα θεοποιημένο ζώο, φυτό ή αντικείμενο. Οι συνεχείς συγκρούσεις ανάμεσα στις φυλές καταλήγουν στη συνένωσή τους σε δύο βασίλεια, της Άνω και της Κάτω Αιγύπτου. Η περίοδος αυτή, που ονομάζεται προδυναστική, τελειώνει περίπου στις αρχές της 3ης χιλιετίας π.Χ., όταν ο ηγεμόνας της Άνω Αιγύπτου, γνωστός στην παράδοση με το όνομα Μήνης, ένωσε τα δύο βασίλεια σε ένα με πρωτεύουσα τη Μέμφιδα, στο νότιο άκρο του Δέλτα.

Έκτοτε αρχίζει η ιστορία της αρχαίας Αιγύπτου, η οποία διακρίνεται σε τρεις μεγάλες περιόδους, ενώ τριανταμία δυναστείες κυριάρχησαν μέχρι την κατάληψη της χώρας από το Μ. Αλέξανδρο.

Το Αρχαίο Βασίλειο (περ. 3000–2000 π.Χ.) με πρωτεύουσα τη Μέμφιδα. Την περίοδο αυτή οι Αιγύπτιοι επεκτείνουν τις κατακτήσεις τους σε γειτονικές περιοχές με στόχο την απόκτηση μετάλλων. Στα νότια καταλαμβάνουν τη Νουβία (σημ. Σουδάν), που είχε κοιτάσματα χρυσού, και στα ανατολικά την πλούσια σε χαλκό χερσόνησο του Σινά. Την εποχή της ακμής του Αρχαίου Βασιλείου κατασκευάστηκαν μεγάλα οικοδομήματα, όπως ναοί, ανάκτορα και οι μεγάλες πυραμίδες στη Γκίζα³. Στο τέλος αυτής της περιόδου σημειώθηκε κρίση που οφείλεται στην εξασθένιση της κεντρικής εξουσίας και στην αύξηση της δύναμης ορισμένων τοπικών διοικητών. Θρησκευτικές έριδες αλλά και πολιτικές ταραχές είχαν ως αποτέλεσμα τη βελτίωση της ζωής των χωρικών και των ευγενών.

3. Οι εργασίες για την κατασκευή της πυραμίδας του Χέοπος

Όσο βασίλευε ο Ραμψίνιτος υπήρχε μεγάλη ευνομία σ' ολόκληρη την Αίγυπτο και μεγάλη ευημερία. Μετά όμως, όπως μου είπαν οι ιερείς, όταν βασίλευε ο Χέοψ, τους προκάλεσε κάθε είδους δυστυχίες. Έκλεισε όλους τους ναούς κι έτσι εμπόδισε τους Αιγυπτίους να κάνουν τις θυσίες τους. Ύστερα έβαλε όλους τους Αιγυπτίους να δουλεύουν γι' αυτόν. Άλλοι έσερναν ογκόλιθους από τα λατομεία που βρίσκονταν στο όρος Αράβιο μέχρι το Νείλο. Οι ογκόλιθοι μεταφέρονταν στον ποταμό πάνω σε βάρκες. Από εκεί άλλοι τους παραλάμβαναν και τους έσερναν προς το Λιβυκό λεγόμενο όρος. Εργάζονταν εκατό χιλιάδες άνθρωποι σε βάρδιες, τρεις μήνες η καθεμιά. Χρειάστηκαν δέκα χρόνια σκληρής δουλειάς του λαού για να κατασκευαστεί ο δρόμος που πάνω του έσερναν τους ογκόλιθους, έργο που, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι κατώτερο από την πυραμίδα. (Το μήκος του δρόμου είναι πέντε στάδια, το πλάτος του δέκα οργιές, το ύψος του, στο πιο ψηλό σημείο, οχτώ οργιές. Είναι κατασκευασμένος από λαξευμένες πέτρες, με ανάγλυφες παραστάσεις ζώων). Δέκα χρόνια χρειάστηκαν για να γίνει η πυραμίδα και τα υπόγεια κτίσματα που βρίσκονται στο λόφο όπου είναι η πυραμίδα, και όπου ο Χέοψ έκανε τον τάφο του ένα νησί, ανοίγοντας διώρυγα από το Νείλο. Το χτίσιμο της πυραμίδας κράτησε είκοσι χρόνια. Έχει τετράγωνη βάση και κάθε πλευρά έχει μήκος οχτώ πλέθρα και ύψος ίσο. Είναι από λαξευμένες πέτρες άριστα συναρμολογημένες. Κανένας ογκόλιθος δεν έχει μήκος λιγότερο από τριάντα πόδια.

Ηρόδοτος, Β, 124 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Το Μέσο Βασίλειο (περ. 2000–1540 π.Χ.) με πρωτεύουσα τη Θήβα στην Άνω Αίγυπτο. Τους πρώτους αιώνες αυτής της περιόδου το κράτος αναδιοργανώθηκε και επιχειρήθηκαν εκστρατείες στη Νουβία, τη Λιβύη και τη Συρία. Οι περισσότεροι ηγεμόνες ήταν προικισμένοι με διοικητικές ικανότητες και είχαν ανοικτούς πνευματικούς ορίζοντες. Ενέπνευσαν στους υπηκόους τους την κατασκευή αρχιτεκτονικών και εγγειοβελτιωτικών έργων. Ακολούθησε, ωστόσο, μια μεταβατική περίοδος περίπου δύο αιώνων, στη διάρκεια της οποίας η Αίγυπτος στο μεγαλύτερο μέρος της κατακτήθηκε από έναν ασιατικό, νομαδικό λαό, τους Υξώς. Η διακυβέρνησή τους, όπως φαίνεται, δεν στράφηκε εναντίον του αιγυπτιακού τρόπου ζωής, καθώς δεν έκαναν καμία απόπειρα να εξαλείψουν τις θρησκευτικές δοξασίες και τις αιγυπτιακές παραδόσεις. Οι τελευταίοι ηγεμόνες των Υξώς επέβαλαν αυστηρή διακυβέρνηση αιγυπτιακού χαρακτήρα. Έφεραν το βασιλικό τίτλο της Άνω και Κάτω Αιγύπτου και ίσως ήρθαν σε επιμειξία με τον αιγυπτιακό βασιλικό οίκο των Θηβών. Ανέπτυξαν καλές σχέσεις με τους λαούς της Μεσοποταμίας και τους Κρήτες. Πιθανότατα, την εποχή αυτή οι Αιγύπτιοι γνώρισαν από τους Υξώς το πολεμικό άρμα, όπως υποδεικνύει η ευρεία διάδοση και χρήση του κατά την επόμενη περίοδο.

Μερική άποψη του ναού του Άμμωνα - Ρα στο Λούξορ (1417-1379 π.Χ.)

Το Νέο Βασίλειο (1540–1075 π.Χ.) με πρωτεύουσα τη Θήβα. Οι ηγεμόνες της Θήβας κατόρθωσαν να εκδιώξουν τους Υξώς και ίδρυσαν ισχυρές δυναστείες με σημαντικούς φαραώ. Την περίοδο αυτή οι εξωτερικοί πόλεμοι αύξησαν τον πλούτο της Αιγύπτου. Στα χρόνια της βασιλείας ενός ισχυρού φαραώ, του Τούθμωσι Γ΄ (15ος αι. π.Χ.), η αιγυπτιακή κυριαρχία επεκτάθηκε προς βορρά στην Ασία μέχρι τη Συρία. Οι λαοί της Μεσοποταμίας και οι Χετταίοι έστελναν φόρους υποτέλειας αναγνωρίζοντας την αιγυπτιακή κυριαρχία στη Συρία. Τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του Τούθμωσι Γ΄, οι Αιγύπτιοι επεξέτειναν τα σύνορά τους και προς τα νότια. Η ανώτερη στρατιωτική οργάνωση και ο οπλισμός, που βασιζόταν στη χρήση του αλόγου και στα πολεμικά άρματα, επέβαλαν την ειρήνη στο νότο με στόχο την προστασία των χρυσοφόρων περιοχών. Το 14ο αι. π.Χ., ο φαραώ Ακενατών θέλησε να προχωρήσει σε θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις επιβάλλοντας το μονοθεϊσμό, τη λατρεία του θεού Ήλιου. Επρόκειτο όμως για προσπάθεια που δεν έφερε αποτέλεσμα. Υπάρχουν μαρτυρίες ότι οι απλοί άνθρωποι δεν είχαν εγκαταλείψει τις παλαιές θεότητες. Το 13ο αι. π.Χ., κυβέρνησε ο Ραμσής Β΄, τον οποίο οι αιγυπτιολόγοι αποκάλεσαν Μέγα, διότι στη διάρκεια της μακρόχρονης βασιλείας του σημειώθηκε οικοδομική άνθηση στο εσωτερικό και ισχυροποιήθηκε η αιγυπτιακή κυριαρχία στο εξωτερικό. Στην εποχή του οι επιφάνειες των τοίχων των ναών διακοσμούνται με σκηνές μαχών δίνοντας την εντύπωση ενός φαραώ–πολεμιστή. Οι σύγχρονοι όμως μελετητές είναι επιφυλακτικοί στην αξιολόγηση των κατορθωμάτων του. Τα περισσότερα ανάγλυφα απεικονίζουν τη μάχη του Καντές που έγινε στην περιοχή της Συρίας. Οι αιγυπτιακές πηγές

θεωρούν τη μάχη ως αιγυπτιακή νίκη, στην πραγματικότητα όμως ο συνασπισμός των Χετταίων με άλλους λαούς της Μεσοποταμίας αποδείχθηκε αποτελεσματικότερος. Τη λαμπρή αυτή περίοδο του Νέου Βασιλείου, οι Αιγύπτιοι εκτός από τις κατακτήσεις, δημιούργησαν εμπορικές σχέσεις με πόλεις της Φοινίκης, με την Κρήτη και τα νησιά του Αιγαίου.

Η θεά Άθωρ προστατεύει το φαραώ Σέθο Α'. Από τοιχογραφία του Νέου Βασιλείου. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Το 12ο αι. π.Χ. λαοί προερχόμενοι από τα βόρεια, γνωστοί ως λαοί της θάλασσας, προκαλούν αναταραχή με τις επιδρομές τους στην ανατολική Μεσόγειο και αναγκάζουν τους Αιγυπτίους να εγκαταλείψουν τις ασιατικές τους κτήσεις. Τον 11ο αι. π.Χ. το Νέο Βασίλειο βρίσκεται πλέον σε παρακμή που οφείλεται εν μέρει στην προσπάθεια ισχυρών ιερέων να επιβληθούν στην εξουσία.

Η ξένη κατάκτηση. Η περίοδος που ακολούθησε, μέχρι την κατάληψη της Αιγύπτου από το Μ. Αλέξανδρο, ήταν μια μεταβατική φάση ξένης κατοχής με αναλαμπές ισχυροποίησης του αιγυπτιακού κράτους.

Από τον 11ο αι. π.Χ. μέχρι τον 7ο αι. π.Χ. η Αίγυπτος παρακμάζει και βρίσκεται κάτω από ξένη κυριαρχία. Στο πρώτο μισό του 7ου αι. π.Χ. αποκτά την ανεξαρτησία της από τους Ασσύριους, όταν ο Ψαμμήτιχος κατορθώνει να γίνει φαραώ και κάνει πρωτεύουσα του κράτους τη Σάιδα στο Δέλτα. Τότε αναπτύσσεται ιδιαίτερα το εμπόριο με τις ελληνικές πόλεις και πολλοί Έλληνες μεταναστεύουν στην Αίγυπτο. Την εποχή του διαδόχου του, φαραώ Νεκώ, τον 6ο αι. π.Χ., πιθανότατα οι Φοίνικες κατά παραγγελία του φαραώ έκαναν τον περίπλου της Αφρικής. Την περίοδο αυτή της Σαΐτικής δυναστείας πολλοί Έλληνες χρησιμοποιήθηκαν ως μισθοφόροι στους πολέμους που διεξήγαγαν οι φαραώ. Ο Άμασις, αν και ανέπτυξε εμπορικές σχέσεις με ελληνικές πόλεις, θέλοντας να εξασφαλίσει τη νομιμοφροσύνη των Ελλήνων μισθοφόρων, τους ενέταξε στη βασιλική σωματοφυλακή. Ωστόσο, περιόρισε το ελληνικό εμπόριο μέσα στην Αίγυπτο, επιτρέποντας τη διεξαγωγή του μόνο στη Σάιδα, τη Μέμφιδα και τη Ναύκρατι, η οποία σταδιακά εξελίχθηκε στον κυριότερο ελληνικό εμπορικό σταθμό στη Μεσόγειο. Ο Άμασις υποστήριξε τους Βαβυλώνιους, όταν ηττήθηκαν από τον Κύρο Β΄, βασιλιά των Περσών (539 π.Χ.). Τελικά η Αίγυπτος ενσωματώθηκε στην περσική αυτοκρατορία, όταν ο γιος και διάδοχος του Κύρου Β΄, ο Καμβύσης, απομάκρυνε από το θρόνο το γιο του Άμασι, Ψαμμήτιχο Γ΄ (525 π.Χ.). Έκτοτε οι Αιγύπτιοι πέρασαν στη διακυβέρνηση των Αχαιμενιδών Περσών βασιλέων. Όταν ο Μ. Αλέξανδρος νίκησε τους Πέρσες στην Ισσό (333 π.Χ.), προέλασε μέχρι την Αίγυπτο, όπου έγινε δεκτός ως απελευθερωτής από τον περσικό ζυγό. Ανακηρύχθηκε φαραώ στη Μέμφιδα (332 π.Χ.) και προσφωνήθηκε γιος του Άμμωνα – Δία από τους ιερείς του θεού.

Τμήμα του καταλόγου των βασιλέων της Αιγύπτου. Είχε χαραχτεί με ιερογλυφικά στο ναό του Ραμσή Β'. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

2.4 Ο πολιτισμός

Η θρησκεία. Από την αρχή της αιγυπτιακής ιστορίας, όταν ακόμα δεν υπήρχε ενιαίο κράτος, η κάθε πόλη είχε το δικό της θεό-προστάτη. Η πολυθεΐα όμως χαρακτήριζε τους Αιγύπτιους και στις υπόλοιπες περιόδους της ιστορικής τους πορείας. Παρουσίαζαν τους θεούς τους με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι κάποιου ζώου. Ο μεγαλύτερος θεός ήταν ο Ρα, ο θεός Ήλιος, τον οποίο εκπροσωπούσε ο φαραώ στη γη. Οι δημοφιλέστεροι θεοί ήταν η Ίσις, ο Όσιρις και ο Ωρος. Ο φαραώ Αμένοφισ Δ', ο επονομαζόμενος και Ακενατών, προσπάθησε να εξαλείψει την πολυθεΐα. Στράφηκε εναντίον των ιερέων και της λατρείας του Άμμωνος, προστάτη-θεού της Θήβας. Η προσπάθειά του να επιβάλει τη λατρεία του Ρα, του θεού Ήλιου, ως μοναδικού θεού, συνάντησε την αντίδραση του ιερατείου και κατέληξε σε αποτυχία.

Άγαλμα γραφέα της εποχής του Αρχαίου Βασιλείου (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Ο κοπιώδης τρόπος ζωής των Αιγυπτίων και οι κακουχίες είχαν δημιουργήσει τη βαθιά πίστη ότι η ζωή συνεχίζεται και μετά το θάνατο, εάν δεν καταστρεφόταν το σώμα του νεκρού. Εξαιτίας του φόβου αυτού που σφράγισε τον πολιτισμό τους, οι Αιγύπτιοι ταρίχευαν τους νεκρούς και τους έθαβαν σε ταφικά μνημεία μαζί με όλα τα σκεύη που τους ήταν αναγκαία για τη μεταθανάτια ζωή. Η αντίληψη αυτή που ήταν διαδεδομένη σε όλα τα κοινωνικά στρώματα συμπεριλαμβανομένου και του φαραώ, οδήγησε στην κατασκευή μεγάλων ταφικών μνημείων με εξαιρετική διακόσμηση, τα οποία περιείχαν αφάνταστα πλούτη. Τα πολύτιμα σκεύη και ο πολυτελής στολισμός των νεκρών φαραώ και ευγενών έγιναν η αφορμή για συστηματική τυμβωρυχία ήδη από την αρχαιότητα.

Η γραφή. Καθοριστική για τη γνώση της ιστορίας της Αιγύπτου ήταν η αποκρυπτογράφηση των ιερογλυφικών, δηλαδή των χαρακτήρων–συμβόλων που χρησιμοποιούσαν από την 4η χιλιετία π.Χ. οι κάτοικοι της χώρας στη γραφή. Η επιινόηση και η χρησιμοποίηση της γραφής είναι χωρίς αμφιβολία ένα από τα στοιχεία που δηλώνουν το πολιτιστικό τους επίπεδο⁴. Η δυσκολία στην απόδοση και την εκμάθηση της ιερογλυφικής γραφής προϋπέθετε ειδίκευση και συνεχή ενασχόληση. Ένας απλός πολίτης στη διάρκεια του Νέου Βασιλείου είχε τη δυνατότητα να εκπαιδευτεί ως γραφέας και να ακολουθήσει σταδιοδρομία δημοσίου υπαλλήλου, γεγονός που του προσέδιδε κύρος⁵. Οι γραφείς κατέγραψαν σε παπύρους τα έργα και τη δράση των φαραώ, ενώ τοίχοι πολλών μνημείων, ναών και τάφων, ήταν καλυμμένοι από ιερογλυφικά που σχεδίασαν ειδικευμένοι τεχνίτες με την καθοδήγηση των γραφέων.

4. Η εφεύρεση της γραφής σύμφωνα με τις αιγυπτιακές παραδόσεις

Σωκράτης. Λοιπόν άκουσα ότι στα μέρη της Ναύκρατης της Αιγύπτου ήταν ένας από τους παλαιούς θεούς που λάτρευαν εκεί και είχε για πουλί ιερό, αυτό που τ' ονομάζουν ίβη· το όνομα του ίδιου του θεού είναι Θεούθ. Αυτός βρήκε πρώτος τους αριθμούς και την αριθμητική και τη γεωμετρία και την αστρονομία, κι ακόμα το τάβλι και τα ζάρια, και μάλιστα τα γράμματα. Τότε βασιλέας όλης της Αιγύπτου ήταν ο Θαμούς που κατοικούσε τη μεγάλη πόλη στο επάνω μέρος του τόπου, που οι Έλληνες την ονομάζουν Θήβα της Αιγύπτου και το θεό της Άμμωνα. Σ' αυτόν το βασιλέα ήρθε ο Θεούθ να δείξει τις εφευρέσεις του και του είπε πως πρέπει να διαδοθούν στους άλλους Αιγυπτίους. Αλλά εκείνος ρώτησε ποια ήταν η ωφέλεια της καθεμιάς, και καθώς άκουγε την απάντηση, ανάλογα που του φαίνονταν σωστά ή μη σωστά τα λεγόμενα, τότε τα έψεγε και τότε τα επαινούσε. Λένε ότι πολλά είπε για την κάθε τέχνη ο Θαμούς στον Θεούθ τότε προς έπαινο τότε προς ψόγο· θα πολυλογούσαμε αν το επαναλαμβάναμε.

Όταν όμως ήρθαν στα γράμματα, «Τούτη η εφεύρεση, ω Βασιλέα», είπε ο Θεούθ, «θα κάμει τους Αιγυπτίους πιο σοφούς και ικανούς στη μνήμη· βρέθηκε το φάρμακο της μνήμης και της σοφίας». Ο βασιλέας όμως αποκρίθηκε: «Ω εφευρετικότατε Θεούθ, άλλος είναι άξιος να γεννά τις τέχνες και άλλος είναι άξιος να κρίνει πόση βλάβη και πόση ωφέλεια θα φέρουν σ' αυτούς που θα τις χρησιμοποιήσουν. Να, τώρα, εσύ που είσαι ο πατέρας των γραμμάτων.....

Πλάτων, Φαίδρος, 274
μετ. Γ. Σεφέρης, εκδ. Λέσχη 1980.

Η αποκρυπτογράφησή τους οφείλεται στο Γάλλο αιγυπτιολόγο J. Champollion, ο οποίος το 1822 διάβασε το κείμενο μιας τρίγλωσσης επιγραφής, που ήταν χαραγμένο σε στήλη με ιερογλυφικά, με απλοποιημένα ιερογλυφικά της ελληνιστικής περιόδου και με ελληνικά στοιχεία. Η στήλη της Ροζέτας, όπως είναι γνωστή από το όνομα της πόλης όπου αποκαλύφθηκε, είχε χαραγμένο ένα κείμενο που υμνούσε τον Πτολεμαίο Ε΄, βασιλιά της Αιγύπτου.

5. Ένας γραφέας μιλά για τα πλεονεκτήματα του επαγγέλματός του

Μου λένε ότι εγκατέλειψες το γράψιμο και άρχισες τις διασκεδάσεις, ότι προτιμάς να δουλεύεις στα χωράφια και γύρισες την πλάτη σου στα γράμματα. Δε θυμάσαι την κατάσταση του καλλιεργητή που αντιμετωπίζει την καταγραφή του φόρου της σοδειάς, όταν το φίδι έχει πάρει το μισό σιτάρι και ο ιπποπόταμος έχει καταβροχθίσει το υπόλοιπο; Τα ποντίκια αφθονούν στα χωράφια. Οι ακρίδες έρχονται. Τα βόδια καταβροχθίζουν. Τα σπουργίτια φέρνουν καταστροφή στον καλλιεργητή. Ό,τι απομένει τελικά στο αλώνι το αρπάζουν οι κλέφτες. Το ζευγάρι τα βόδια πέθαναν, ενώ όργωναν και αλώνιζαν. Και τώρα έρχεται ο γραφέας στην όχθη του ποταμού για να καθορίσει το φόρο της σοδειάς. Οι επιστάτες κρατάνε ξύλα και οι Νούβιοι ραβδιά από φοίνικα και λένε «φέρτε το σιτάρι», αν και δεν υπάρχει καθόλου. Δέρνουν τον καλλιεργητή, τον δένουν και τον πετάνε στο πηγάδι με το κεφάλι προς τα κάτω. Έδεσαν τη γυναίκα του μπροστά του, τα παιδιά του είναι στα δεσμά. Οι γείτονες τους παρατάνε και φεύγουν. Έτσι το σιτάρι τους χάνεται. Όμως ο γραφέας είναι πάνω απ' όλους. Αυτός που δουλεύει

στο γράψιμο δε φορολογείται, δεν έχει να πληρώσει χρέη. Πρόσεξέ το καλά.

A. Gardiner, Η Αίγυπτος των Φαραώ, μετ. Δ. Παυλάκης, εκδ. Φόρμιγξ, 1996, σ. 48–49.

Τα γράμματα. Τα περισσότερα αιγυπτιακά κείμενα αναφέρονται στη δράση και τα κατορθώματα των φαραώ· τα κείμενα λογοτεχνικού περιεχομένου είναι ελάχιστα εξαιτίας ίσως της δυσκολίας της γραφής, που δεν άφησε το περιθώριο να εκφραστούν γραπτώς πολλοί άνθρωποι. Όσα διατηρήθηκαν είναι ποιήματα θρησκευτικού και λυρικού περιεχομένου αλλά και λαϊκές διηγήσεις.

Οι επιστήμες. Η παρακολούθηση των πλημμυρών του Νείλου και της κίνησης των αστερών έδωσε την ευκαιρία ανάπτυξης εμπειρικών αστρονομικών γνώσεων, όπως είναι η καθιέρωση του ημερολογίου των 365 ημερών, ο χωρισμός του έτους σε μήνες και εβδομάδες αλλά και ο προσδιορισμός της ώρας βάσει της ηλιακής σκιάς.

Η ανάγκη μέτρησης των καλλιεργήσιμων εκτάσεων γης που χάνονταν λόγω των πλημμυρών συνέβαλε στην ανάπτυξη της πρακτικής γεωμετρίας. Φαίνεται όμως ότι οι μαθηματικές γνώσεις ήταν περισσότερο εξελιγμένες, όπως τουλάχιστον μπορούμε να εικάσουμε από την κατασκευή των πυραμίδων.

Η ταρίχευση των νεκρών βοήθησε στην απόκτηση γνώσεων ανατομίας και ιατρικής. Από κείμενα παπύρων που έχουν διασωθεί, διαβάζουμε για διαγνώσεις που έκαναν και τρόπους θεραπείας που εφάρμοζαν. Η φήμη των γιατρών της Αιγύπτου ήταν μεγάλη και διαδεδομένη ακόμα και στον ελληνικό κόσμο.

Οι τέχνες. Η αρχιτεκτονική, η γλυπτική αλλά και η ζωγραφική στην Αίγυπτο βρίσκονταν στην υπηρεσία των φαραώ. Σκοπός των καλλιτεχνών ήταν να προβάλουν τη ζωή και τη δράση των φαραώ. Τα καλλιτεχνικά επιτεύγματα, μνημειακού* χαρακτήρα, επιβάλλονταν με τις διαστάσεις τους. Οι αχανείς επίπεδες επιφάνειες της αιγυπτιακής γης, σε συνδυασμό με την ανάγκη των ηγεμόνων να επιβληθούν μέσω των έργων τους, οδήγησαν στην κατασκευή μνημείων που επιβάλλονταν με τον όγκο. Οι πυραμίδες του Χέοπος, του Χεφρήνος και του Μυκερίνου στη Γκίζα, οι μεγάλοι ναοί στο Λούξορ και το Καρνάκ με το πλήθος των κιόνων που στήριζαν περιστύλια και υπόστυλες αίθουσες είναι ενδεικτικά δείγματα της αρχιτεκτονικής. Οι επιφάνειες των περισσότερων ναών αλλά και των νεκρικών θαλάμων των τάφων ήταν γεμάτες με παραστάσεις ζωγραφιστές ή ανάγλυφες που εξιστορούσαν τη δράση των φαραώ αλλά και πτυχές της καθημερινής ζωής. Εκτός από τα μεγάλα σε διαστάσεις αγάλματα που διακοσμούσαν ναούς και ταφικά μνημεία, κατασκευάστηκαν και μικρότερα από ξύλο ή πέτρα, πραγματικά κομψοτεχνήματα. Πολλά έργα μικροτεχνίας κατασκευασμένα από μέταλλα, πολύτιμους ή ημιπολύτιμους λίθους συμπληρώνουν τις γνώσεις μας για τις καλλιτεχνικές επιλογές και τα επιτεύγματα των Αιγυπτίων.

Κοσμήματα από χρυσό, ήλεκτρο* και πολύτιμους λίθους της εποχής του Μέσου Βασιλείου.
(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Να προσδιορίσετε τη σημασία του γεωγραφικού παράγοντα στη διαμόρφωση και στην εξέλιξη του αιγυπτιακού πολιτισμού.**
- 2. Η προσεκτική παρατήρηση των εικόνων της σ. 23 σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί όσον αφορά τις ασχολίες και την καθημερινή ζωή των κατοίκων της αρχαίας Αιγύπτου;**
- 3. Ποια είναι η σημασία της επινόησης και της χρήσης γραφής από τους Αιγύπτιους; (Να λάβετε υπόψη σας και το παράθεμα 4).**
- 4. Πώς κρίνετε την προσπάθεια του Αμένοφι Δ΄ (Ακενατών) για την εξάλειψη της πολυθεΐας; Ποιες αλλαγές θα μπορούσε να επιφέρει μια τέτοια μεταρρύθμιση και γιατί δεν τελεσφόρησε;**
- 5. Να συγκρίνετε τον τρόπο πολιτικής οργάνωσης των λαών της Μεσοποταμίας με αυτόν των Αιγυπτίων.**

3. Οι Φοίνικες

Οι Φοίνικες ήταν ένας λαός σημιτικής καταγωγής. Από τις αρχές της 3ης χιλιετίας π.Χ. ήταν οργανωμένοι σε πόλεις-βασίλεια σε μια λωρίδα γης στο βόρειο παράκτιο τμήμα της ανατολικής Μεσογείου. Η φύση της χώρας τους, η οποία δε διευκόλυνε την ανάπτυξη γεωργικής παραγωγής, οδήγησε τους κατοίκους στην ενασχόληση με τη βιοτεχνία και κυρίως με το εμπόριο. Οι Φοίνικες, κατεξοχήν ναυτικός λαός, ίδρυσαν πολλές εμπορικές αποικίες στη Μεσόγειο. Η σπουδαιότερη ήταν η Καρχηδόνα, η οποία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στη δυτική Μεσόγειο μέχρι το 2ο αι. π.Χ. Το σημαντικότερο επίτευγμά τους και συγχρόνως η προσφορά τους στον ανθρώπινο πολιτισμό είναι η εφεύρεση ενός συστήματος γραφής του οποίου κάθε σύμβολο αντιστοιχεί σε ένα φθόγγο.

3.1 Η χώρα

Φοινίκη ονόμαζαν κατά την αρχαιότητα τμήμα της δυτικής παράκτιας περιοχής της Ασίας που βρέχεται από τη Μεσόγειο. Συγκεκριμένα, πρόκειται για στενή λωρίδα ανάμεσα στη θάλασσα και την οροσειρά του Λιβάνου, που αντιστοιχεί στα εδάφη του σύγχρονου κράτους του Λιβάνου και σε μικρά τμήματα της Συρίας και του βόρειου Ισραήλ. Μαζί με τη νοτιότερη περιοχή που κατοικήθηκε από τους Εβραίους, η Φοινίκη ήταν ένας χώρος με μεγάλη στρατιωτική και εμπορική σημασία. Αποτελούσε το μοναδικό πέρασμα που συνέδεε τη Μεσοποταμία και την Αίγυπτο. Εκεί κατέληγαν οι χερσαίοι εμπορικοί δρόμοι των λαών της Ασίας και άρχιζαν οι θαλάσσιοι δρόμοι της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου. Η γεωγραφική θέση της χώρας

και η φυσική διαμόρφωση της περιοχής προσδιόρισαν, χωρίς αμφιβολία, την ιστορική τύχη των κατοίκων της. Περιορισμένες σε έκταση εύφορες κοιλάδες ανοίγονταν προς τη θάλασσα, όπου υπήρχαν ασφαλή φυσικά λιμάνια. Με εξαίρεση τον ορεινό όγκο του Λιβάνου, τον κατάφυτο από κέδρους, η υπόλοιπη χώρα ήταν άγονη και αμμώδης.

3.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Η περιορισμένη γεωργική παραγωγή οδήγησε τους κατοίκους της Φοινίκης σε ασχολίες του δευτερογενούς και κυρίως του τριτογενούς τομέα της οικονομίας. Διακρίθηκαν ως τεχνίτες στην κατασκευή όπλων, κοσμημάτων, επίπλων, κεραμικών, στην παραγωγή γυάλινων αγγείων, τα οποία δημιουργούσαν από την άμμο που ήταν άφθονη στη χώρα τους, και

ιδιαίτερα στην παραγωγή κόκκινων υφασμάτων, τα οποία έβαφαν με την πορφύρα*, μια ουσία προερχόμενη από κοχύλια που ψάρευαν στις ακτές τους. Κατείχαν το μονοπώλιο της παραγωγής υφασμάτων με το κόκκινο χρώμα, το «φοινικούν», όπως ονομάστηκε από τους αρχαίους Έλληνες. Η ξυλεία από το βουνό του Λιβάνου τους έδωσε τη δυνατότητα ναυπήγησης στόλου. Διακρίθηκαν ως θαλασσοπόροι και έμποροι. Στους ξένους λαούς πουλούσαν τα αγαθά της χώρας τους και προμηθεύονταν πρώτες ύλες¹. Παράλληλα είχαν στα χέρια τους το διαμετακομιστικό* εμπόριο των λαών της Μεσογείου, τουλάχιστον μέχρι τον 8ο αι. π.Χ.

1. Τα χαρακτηριστικά των Φοινίκων όπως μας είναι γνωστά από τον Όμηρο

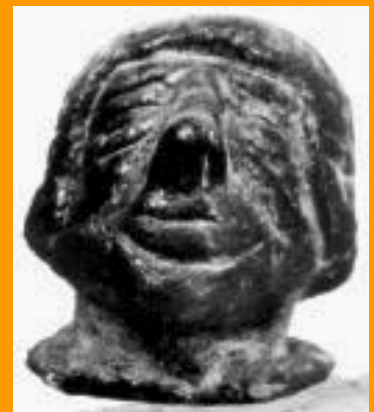
Τότε ήρθαν Φοίνικες εκεί θαλασσοξακουσμένοι | κλέφτες, παιγνίδια φέροντας χιλιάδες στο καράβι. | Στο σπίτι του πατέρα μου μια Φοινικιώτισσα ήταν | όμορφη, μεγαλόσωμη και στις δουλειές τεχνίτρα. | Κι εκείνη την ξελόγιασαν οι Φοίνικες οι πλάνοι | και κάποιος, εκεί πόπλυνε κοντά στο τρεχαντήρι, | πρώτος μαζί της πλάγιασε στο στρώμα της αγάπης, | που τα μυαλά των θηλυκών τα κάνει αυτό να στρίψουν | κι ας είναι πρώτα φρόνιμα. Τη ρώτησε κατόπι | ποια να 'τανε η πατρίδα της και πώς τη λεν την ίδια, | κι εκείνη του φανέρωσε το πατρικό μου σπίτι· | «Παινιέμαι απ' την πολύχαλκη πως είμαι τη Σιδώνα, κόρη του Αρύβαντα, με βιος που μετρημό δεν είχε. | Όμως Ταφιώτες μ' άρπαξαν κουρσάροι, ενώ γυρνούσα | απ' το χωράφι και σ' αυτού του ανθρώπου εδώ το σπίτι | μ' έφεραν και μ' αγόρασε με βιος όσο ζητούσαν».

Οδύσσεια, ο 414–429 μετ. Ζ. Σιδέρη, εκδ. ΟΕΔΒ.

Η κοινωνία. Η ενασχόληση των Φοινίκων με τη βιοτεχνία και κυρίως με το εμπόριο συνετέλεσε στη διαμόρφωση μιας κοινωνίας με αστικά* χαρακτηριστικά. Ο ηγεμόνας κάθε φοινικικής πόλης βρισκόταν στην κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας· την εξουσία του όμως περιόριζαν οι πλούσιοι έμποροι. Το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων των πόλεων, που αποτελούσε και τη βάση της κοινωνίας, κατόρθωνε να ζει σε συνθήκες καλύτερες απ' ό,τι οι υπόλοιποι λαοί της Εγγύς Ανατολής. Μεγάλη δύναμη στη φοινικική κοινωνία φαίνεται ότι διέθεταν οι ιερείς.

Η πολιτική οργάνωση. Η χώρα τους, λόγω της φυσικής της διαμόρφωσης, δεν αποτέλεσε ποτέ ενιαίο κράτος. Κάθε πεδινή περιοχή με την παραλιακή της πόλη λειτούργησε ως μικρό βασίλειο. Τα στοιχεία τα σχετικά με την πολιτική οργάνωση και τους θεσμούς των Φοινίκων που διαθέτουμε είναι λίγα. Η βασιλεία ήταν η αρχαιότερη μορφή πολιτεύματος που ίσχυσε στις πόλεις τους. Ο βασιλιάς εκλεγόταν από τα μέλη των βασιλικών οίκων και σε πολλές πόλεις κυβερνούσε με τη βοήθεια ενός συμβουλίου γερόντων, όπως συνέβαινε στη Βύβλο, τη Σιδώνα και ίσως στην Τύρο. Τον 6ο αι. π.Χ. η Τύρος για μισό περίπου αιώνα κυβερνήθηκε δημοκρατικά από ένα σώμα εκλεγμένων δικαστών, που παρέμεναν στην εξουσία για περιορισμένο χρόνο.

Ζύγι σε σχήμα ανθρώπινης κεφαλής, από την Ουγκαρίτ. Η χρησιμοποίηση μέτρων βάρους ήταν μια απαραίτητη προϋπόθεση στις εμπορικές συναλλαγές των Φοινίκων.

3.3 Η ιστορία

Οι Φοίνικες, εγκαταστάθηκαν στην περιοχή που πήρε το όνομά τους, πιθανότατα στις αρχές της 3ης χιλιετίας π.Χ.^[1]

Η Βύβλος. Η αρχαιότερη πόλη, που ιδρύθηκε τους πρώτους αιώνες της 3ης χιλιετίας π.Χ., ήταν η Βύβλος, η οποία γρήγορα εξελίχθηκε λόγω των εμπορικών σχέσεων που ανέπτυξε με την Αίγυπτο στη διάρκεια του Αρχαίου και Μέσου Βασιλείου. Οι κάτοικοί της προμήθευαν ξυλεία στους Αιγύπτιους με αντάλλαγμα τον πάπυρο, που ήταν η κύρια γραφική ύλη της εποχής. Στο εμπόριο του παπύρου (βύβλος > βιβλίο) οφείλεται η ελληνική ονομασία της πόλης.

Η Ουγκαρίτ. Τη 2η χιλιετία π.Χ. στη διάρκεια του Νέου Βασιλείου οι Αιγύπτιοι κατέκτησαν την Παλαιστίνη και μεγάλο μέρος της Συρίας. Οι ηγεμόνες των φοινικικών πόλεων τότε έγιναν υποτελείς. Αυτή την περίοδο αναπτύχθηκε ιδιαίτερα η Ουγκαρίτ, η οποία φαίνεται ότι ήταν μακριά από την επιρροή της αιγυπτιακής κατάκτησης. Με την Ουγκαρίτ είχαν στενές εμπορικές σχέσεις οι Μυκηναίοι, όπως τουλάχιστον αποδεικνύουν οι ανασκαφές, οι οποίες έφεραν στην επιφάνεια μια μυκηναϊκή παροικία, που λειτούργησε μάλλον ως εμπορικός σταθμός.

[1]. Η ελληνική γλώσσα σχετικά με την προέλευση του ονόματός τους μας δίνει τις ακόλουθες εκδοχές: Φοίνικες ήταν αυτοί που είχαν κόκκινο δέρμα (φοινός: κόκκινος σαν το αίμα) ή αυτοί που σχετίζονταν με την πορφύρα την κόκκινη ουσία από τα κοχύλια που εμπορεύονταν.

Ειδώλιο* γονατισμένης γυναίκας που κρατάει κύμβαλα*. Είναι κατασκευασμένο από φιλντίσι, και προέρχεται από την Ουγκαρίτ.

Η Σιδώνα. Από το 14ο αι. π.Χ. η περιοχή της Συρίας αποτέλεσε πεδίο συγκρούσεων και εδαφικών διεκδικήσεων μεταξύ των Αιγυπτίων και των Χετταίων. Η εισβολή των Χετταίων στη Συρία διευκολύνθηκε από την επιθυμία πολλών ηγεμόνων φοινικικών πόλεων να απαλλαγούν από τον αιγυπτιακό ζυγό. Η επέκταση των Χετταίων στις βόρειες περιοχές της Φοινίκης ευνόησε την ανάπτυξη της Σιδώνας, η οποία μέχρι το 12ο αι. π.Χ. ίδρυσε πολλές αποικίες στην ανατολική Μεσόγειο. Η εμφάνιση των λαών της θάλασσας το 12ο αι. π.Χ., σύμφωνα με τις αιγυπτιακές πηγές, συμπίπτει και με την εγκατάσταση των Φιλισταίων στις ακτές της Παλαιστίνης. Οι Φιλισταίοι περιόρισαν την επέκταση των Αιγυπτίων στη Συρία· ωστόσο, τον 11ο αι. π.Χ. κατέστρεψαν τη Σιδώνα.

Η Τύρος. Η ιστορία της περιόδου που ακολούθησε είναι ουσιαστικά η ιστορία της Τύρου. Ο βασιλιάς της συνέβαλε στην οικοδόμηση του ναού του Σολομώντος στην Ιερουσαλήμ με αντάλλαγμα πλούσια δώρα και εδαφικές παροχές που δέχθηκε από τους Εβραίους. Σε διάστημα τριών αιώνων η Τύρος υπήρξε το σημαντικότερο λιμάνι της περιοχής, ενώ παράλληλα με τις εμπορικές της επαφές δημιούργησε πολλές αποικίες στην Κύπρο, στις δυτικές ακτές της Σικελίας, στη βόρεια Αφρική – την Καρχηδόνα –, στις Βαlearίδες, στη

Σαρδηνία και στην Ιβηρική χερσόνησο. Η περίοδος αυτή της ακμής των Φοινίκων συμπίπτει με την εποχή κατά την οποία ο ελληνικός χώρος, μετά την πτώση των μυκηναϊκών κέντρων, αναστατώνεται από τις μετακινήσεις των ελληνικών φύλων.

Η ξένη κατάκτηση. Από τον 8ο αι. π.Χ. η έξοδος των Ελλήνων στη Μεσόγειο και η ίδρυση των ελληνικών αποικιών ανέκοψε την εμπορική και αποικιακή εξάπλωση της Τύρου². Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλε η επέκταση, στην αρχή, των Ασσυρίων, και αργότερα των Βαβυλωνίων, όταν λεηλάτησαν την Ιερουσαλήμ. Τότε πολιορκήθηκε και η Τύρος, η οποία όμως αντιστάθηκε και στη συνέχεια συνθηκολόγησε με ευνοϊκούς γι' αυτήν όρους.

Η Φοινίκη το 538 π.Χ. πέρασε στην κυριαρχία των Περσών. Οι Φοινίκες έκτοτε υπήρξαν πιστοί ακόλουθοι των Περσών, εφόσον είχαν ξανανοίξει γι' αυτούς οι εμπορικοί δρόμοι της Ανατολής. Την περίοδο αυτή οι Φοινίκες παρείχαν το στόλο της περσικής αυτοκρατορίας και πολέμησαν μαζί τους εναντίον των Ελλήνων. Όταν ο Μ. Αλέξανδρος μετά τη νίκη στην Ισσό (333 π.Χ.) προχώρησε στη Φοινίκη, οι πόλεις της παραδόθηκαν όλες στο μακεδονικό στρατό εκτός από την Τύρο, η οποία αντιστάθηκε και έπεσε μετά από επτάμηνη πολιορκία.

2. Οι Έλληνες και οι Φοινίκες

Οι αρχαίοι Έλληνες ιστορικοί πίστευαν ότι οι Φοινίκες είχαν προηγηθεί των Ελλήνων στο εμπόριο και στον αποικισμό στη δυτική Μεσόγειο, και ο Θουκυδίδης λέει ότι χρησιμοποιούσαν ακρωτήρια και μικρά νησιά κοντά στη Σικελία για το εμπόριο με τους εντόπιους μέχρι που τους απώθησε η άφιξη των Ελλήνων στο δυτικό άκρο του νησιού. Οι αρχαιολογικές

μαρτυρίες – αλλά και μια απλή ματιά πάνω σε έναν χάρτη στις θέσεις των ελληνικών και των φοινικικών πόλεων – δείχνουν ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Στην πραγματικότητα είναι πολύ δύσκολο να αποδειχθεί οποιοδήποτε προελληνικό εμπόριο με τους εντόπιους της Σικελίας εφόσον τα πρώτα ξένα αντικείμενα είναι ελληνικά, και μαζί τους έρχονταν και μερικά ανατολικά μικροαντικείμενα που χρησιμοποιούσαν ή διέθεταν οι Έλληνες.

J. Boardman, Οι αρχαίοι Έλληνες
στην υπερπόντια εξάπλωσή τους,
μετ. Ηλέκτρας Ανδρεάδη, εκδ. Καρδαμίτσα, σ. 265.

3.4 Ο πολιτισμός

Δεν μπορούμε να μιλάμε για φοινικικό πολιτισμό προσδίδοντάς του σαφή χαρακτηριστικά, όπως συμβαίνει με τους άλλους ανατολικούς πολιτισμούς. Η ακμή των Φοινίκων οφειλόταν στο ευρύ δίκτυο της εμπορικής τους εξάπλωσης, με αποτέλεσμα ο πολιτισμός τους να έχει διαμορφωθεί από τις πολιτιστικές επιρροές που δέχθηκαν από άλλους λαούς.

Η θρησκεία. Το πάνθεόν τους ήταν στενά συνδεδεμένο με τα φαινόμενα και τις δυνάμεις της φύσης. Η πλήρης γνώση της φοινικικής θρησκείας είναι ανέφικτη, γιατί οι περισσότεροι από τους θεούς που λάτρευαν είχαν τοπικό χαρακτήρα και ήταν γνωστοί με τα τοπικά τους ονόματα. Κάθε πόλη είχε και το δικό της θεό–προστάτη. Το όνομα Βάαλ απέδιδε το θεό της καταιγίδας, του οποίου η λατρεία με μικρές διαφορές ήταν ευρύτατα διαδεδομένη σε όλες σχεδόν τις πόλεις της Φοινίκης και της Συρίας. Οι πιο αντιπροσωπευτικοί ήταν ο Μελκάρτ, κύριος της Τύρου, που ο Ηρόδοτος τον ταυτίζει με τον Ηρακλή, η Ασάρτη και ο Εσμούν, οι κύριοι θεοί της Βύβλου. Από τις θρησκευτικές δοξασίες

των Φοινίκων πρέπει να επισημανθεί το έθιμο της ανθρωποθυσίας. Σ' αυτό κατέφευγαν σε περιόδους μεγάλου κινδύνου ή προ κειμένου να αποτρέψουν κάποια μεγάλη συμφορά.

Η γραφή. Η βελτίωση των εμπορικών συναλλαγών και η ανάπτυξη της σχετικής αλληλογραφίας οδήγησε στην εφεύρεση του αλφαβήτου. Έτσι ονομάστηκε το σύνολο των συμβόλων της γραφής τους, επειδή τα δύο πρώτα ήταν το άλφα και το βήτα. Τα σύμβολα της γραφής των άλλων λαών της Εγγύς Ανατολής είτε πρόκειται για τα ιερογλυφικά είτε για τη σφηνοειδή γραφή, απέδιδαν ιδέες ή συλλαβές. Το πλεονέκτημα του αλφαβήτου ήταν ότι το κάθε σύμβολο απέδιδε έναν ήχο. Στα τέλη του 9ου αι. π.Χ. ή στις αρχές του 8ου αι. π.Χ. οι Έλληνες υιοθέτησαν το αλφάβητο αυτό και, αφού το προσαρμοσαν στις δικές τους γλωσσικές ανάγκες, δημιούργησαν το ελληνικό αλφάβητο³ (βλ.σελ. 141).

3. Το αλφάβητο

Οι Φοινίκες αυτοί που είχαν έρθει με τον Κάδμο, και που ανάμεσά τους ήσαν και οι Γεφυραίοι, αφού εγκαταστάθηκαν στη χώρα αυτή, δίδαξαν τους Έλληνες πολλά και μάλιστα και τα γράμματα που, όπως πιστεύω, δεν τα ήξεραν πριν. Στην αρχή ήσαν τα γράμματα που χρησιμοποιούν όλοι οι Φοινίκες, αλλά με τον καιρό άλλαξε η προφορά και μαζί η μορφή των γραμμάτων. Γείτονες των Φοινίκων στα περισσότερα μέρη ήσαν Έλληνες Ίωνες· αυτοί διδάχτηκαν από τους Φοινίκες τα γράμματα και αφού τα άλλαξαν λίγο, τα μεταχειρίζονταν. Τα ονόμασαν, και τούτο ήταν σωστό αφού τα είχαν φέρει στην Ελλάδα οι Φοινίκες, φοινικικά γράμματα.

Ηρόδοτος, Ε, 58 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Τα ταξίδια και οι αποικίες. Οι Φοίνικες διακρίθηκαν στη ναυπηγική τέχνη και στο θαλάσσιο εμπόριο. Από τα μέσα της 2ης χιλιετίας π.Χ. δημιούργησαν αποικίες στις ασιατικές ακτές και έκτοτε μέχρι τον 8ο αι. π.Χ., επεκτάθηκαν σ' ολόκληρη τη Μεσόγειο. Η σπουδαιότερη αποικία τους ήταν η Καρχηδόνα στη βόρεια Αφρική. Ιδρύθηκε, σύμφωνα με τις ανασκαφικές μαρτυρίες, στο δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ.· ωστόσο, έπαιξε πρωταγωνιστικό εμπορικό ρόλο στη δυτική Μεσόγειο μέχρι το 2ο αι. π.Χ., οπότε καταστράφηκε από τους Ρωμαίους. Ενδείξεις μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η δραστηριότητα των Φοινίκων επεκτάθηκε και έξω από τα όρια της Μεσογείου. Ίσως έφθασαν μέχρι τα Βρετανικά νησιά, τις Κασσιτερίδες νήσους, όπως τα ονόμαζαν οι αρχαίοι Έλληνες, και τη Βαλτική θάλασσα. Τον 6ο αι. π.Χ. πιθανότατα, πραγματοποίησαν το μεγάλο εγχείρημα του περίπλου της Αφρικής κατ' εντολή του φαραώ Νεκώ⁴.

4. Ο περίπλους της Αφρικής

Πρώτος, απ' όσο ξέρω, απόδειξε ότι η Λιβύη¹ περιβρέχεται από την θάλασσα ο βασιλιάς της Αιγύπτου Νεκώς. Όταν σταμάτησε να σκάβει την διώρυγα που από τον Νείλο πάει στον Αράβιο κόλπο, έστειλε Φοίνικες με καράβια, δίνοντάς τους εντολή να γυρίσουν πίσω στην Αίγυπτο από το στενό των Ηρακλείων στηλών² και τη βόρεια θάλασσα.³ Οι Φοίνικες ξεκίνησαν από την Ερυθρά θάλασσα και ταξίδευαν στην νότια θάλασσα. Όταν ερχόταν το φθινόπωρο, σταματούσαν στην Λιβύη, σ' όποιο μέρος της βρίσκονταν, και έσπερναν την γη και περίμεναν να γίνει η σοδειά, θέριζαν και ύστερα ξανάρχιζαν το ταξίδι τους. Πέρασαν δύο χρόνια και τον τρίτο χρόνο μπήκαν

στις Ηράκλειες στηλες κι έφτασαν στην Αίγυπτο. Ανάφεραν κάτι που το θεωρώ απίστευτο, κι ας το πιστεύουν άλλοι, ότι περιπλέοντας την Λιβύη είχαν τον ήλιο δεξιά τους.

-
1. Αφρική
 2. Γιβραλτάρ
 3. Μεσόγειος

Ηρόδοτος, Δ,42 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Οι τέχνες. Οι Φοίνικες έδειξαν ιδιαίτερη ικανότητα στη σύνθεση ετερόκλητων στοιχείων που υιοθέτησαν από άλλους πολιτισμούς. Τα φοινικικά έργα αρχιτεκτονικής, γλυπτικής, μεταλλοτεχνίας, διακρίνονται για το συγκερασμό θεμάτων και ιδεών από την Αίγυπτο και τη Μεσοποταμία. Η τέχνη τους φαίνεται ότι σε ορισμένα διακοσμητικά θέματα δέχτηκε και επίδραση από την τέχνη του Αιγαίου, της Κρήτης και των Μυκηναίων.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Να τεκμηριώσετε την άποψη ότι η γεωγραφική θέση της Φοινίκης και το φυσικό περιβάλλον της επηρέασε τη διαμόρφωση του φοινικικού πολιτισμού.
2. Να εξηγήσετε γιατί οι συνθήκες της ζωής του φοινικικού λαού ήταν καλύτερες από εκείνες των άλλων λαών της Ανατολής. Να συγκρίνετε τις συνθήκες ζωής των λαών της Αιγύπτου και της Φοινίκης.
3. Να προσδιορίσετε τα γνωρίσματα του φοινικικού πολιτισμού.
4. α) Ποια συστήματα γραφής χρησιμοποίησαν οι λαοί της Μεσοποταμίας, οι Αιγύπτιοι και οι Φοίνικες;
β) Να εξηγήσετε ποιο σύστημα είναι περισσότερο εξελιγμένο.

4. Οι Εβραίοι

Οι Εβραίοι ήταν λαός νομαδικός, σημιτικής* καταγωγής. Στα πρώτα στάδια της ιστορικής τους πορείας ήταν οργανωμένοι σε φυλές και περιπλανούνταν σε αναζήτηση βοσκοτόπων. Η περιοχή από την οποία ξεκίνησαν ήταν η νότια περιοχή της Μεσοποταμίας. Ωστόσο η περιοχή που θα αποτελέσει το λίκνο του πολιτισμού τους ήταν η Παλαιστίνη. Την περιοχή αυτή εγκατέλειψαν και εγκαταστάθηκαν στην Αίγυπτο για διακόσια περίπου χρόνια, έως ότου μετά από πολλές περιπέτειες επανήλθαν και οργανώθηκαν σε ενιαίο κράτος.

Το εβραϊκό κράτος έφθασε σε μεγάλη ανάπτυξη την περίοδο της βασιλείας του Σολομώντα (10ος αι. π.Χ.). Μετά το θάνατό του όμως το κράτος εξασθένησε από εσωτερικές διαμάχες. Στις τελευταίες δεκαετίες του 8ου αι. π.Χ. το εβραϊκό κράτος υποτάχθηκε στους Ασύριους και έκτοτε έχασε την πολιτική του ελευθερία, περνώντας διαδοχικά στην εξουσία των Βαβυλωνίων, Περσών, Ελλήνων και Ρωμαίων.

Σημαντικό επίτευγμα των Εβραίων ήταν η δημιουργία νομοθεσίας, «οι δέκα εντολές». Τη σπουδαιότερη συμβολή τους στον παγκόσμιο πολιτισμό αποτελεί η θρησκεία τους.

4.1 Η χώρα

Η περιοχή που βρισκόταν στα νότια της Φοινίκης πριν από την εμφάνιση των Εβραίων ήταν γνωστή με το όνομα Χαναάν. Αποτελούσε το πέρασμα που συνέδεε τους λαούς της Μεσοποταμίας και της Αιγύπτου. Η Παλαιστίνη, όπως είναι γνωστή η χώρα από την εγκατάσταση των Εβραίων και μετά, είναι μια

στενή λωρίδα γης που διακρίνεται γεωγραφικά σε τρεις επιμέρους περιοχές: την παραλιακή με πεδινές εκτάσεις, όπου υπήρχε η δυνατότητα καλλιέργειας, την κεντρική ορεινή περιοχή και την ανατολική εύφορη κοιλάδα του Ιορδάνη ποταμού ανάμεσα στη λίμνη Γενησαρέτ στο βορρά και τη Νεκρή Θάλασσα (λίμνη με μεγάλη πυκνότητα άλατος) στο νότο.

Στήλη του Εσαρχαδών (7ος αι. π.Χ.) με παράσταση οργώματος, μιας από τις κύριες ασχολίες των κατοίκων των κοιλάδων της Παλαιστίνης.

4.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Οι Εβραίοι ήταν νομάδες, οι οποίοι ως κύρια ασχολία είχαν την εκτροφή κοπαδιών, προβάτων και αιγοειδών. Όταν οργανώθηκαν σε κράτος, ασχολήθηκαν με τη γεωργία αλλά κυρίως με το εμπόριο. Αντάλλασσαν τα γεωργικά τους προϊόντα με ξυλεία που προμηθεύονταν από τους Φοίνικες. Τα μέταλλα και οι ημιπολύτιμοι λίθοι αποτέλεσαν τη βάση της βιοτεχνικής τους παραγωγής. Στα εργαστήριά τους κατασκεύαζαν όπλα, κοσμήματα και σφραγιδολίθους.

Η κοινωνία. Ο νομαδικός τρόπος της ζωής τους και ο Μωσαϊκός νόμος ήταν δύο παράγοντες που καθόρισαν την κοινωνική συγκρότηση των Εβραίων. Με εξαίρεση τους ηγεμόνες τους, πατριάρχες, κριτές, βασιλείς, που διαφοροποιούνταν στην κοινωνική ιεραρχία λόγω της αποδοχής και των τιμών που απολάμβαναν ως εκπρόσωποι του θεού, ο εβραϊκός λαός δεν παρουσίαζε έντονες κοινωνικές ανισότητες¹. Από τότε που οργανώθηκε το κράτος τους και μέχρι τη ρωμαϊκή κατάκτηση ιδιαίτερο ρόλο στην κοινωνία τους έπαιξαν οι ιερείς.

1. Κοινές αντιλήψεις για τη βασιλεία απηχεί η λογοτεχνία των λαών της Ανατολικής Μεσογείου

Η κοινωνία της ανατολικής Μεσογείου περιλάμβανε μια πολυάριθμη τάξη ευγενών που ασκούσε έλεγχο στη βασιλική εξουσία. Το έπος ελάχιστα ενδιαφέρεται για τον κοινό θνητό· απευθύνεται προς και συμπαρατάσσεται με την κυρίαρχη τάξη. Όταν ο Θερσίτης (Ιλ. Β 225-42) ειρωνεύεται τον βασιλιά Αγαμέμνονα, η συμπάθεια του ποιητή είναι σταθερά με το μέρος του βασιλιά, μολονότι οι αιτιάσεις του Θερσίτη δεν είναι εντελώς αβάσιμες. Αυτός είναι ο λόγος που ο Οδυσσέας επιπλήττει τον Θερσίτη και τον επαναφέρει στη θέση του βάνουσα. Το ίδιο θέμα απαντά και στην ηρωική εποχή του Ισραήλ. Ο Δαβίδ, σε κρίσιμες στιγμές, δέχεται τις βολές του Σεμεί, τον οποίο ο Αβεσσά, όπως ο Οδυσσέας, ήταν έτοιμος να τον αντιμετωπίσει σκληρά (Β΄ Βασ. 16,5–9).

C. Gordon, Όμηρος και Βίβλος, μετ. Δανιήλ Ιακώβ, Θεοδ. Πολύχρου, εκδ. Καρδαμίτσα, 1990, σ. 49.

Η πολιτική οργάνωση. Η οργάνωση που διατήρησαν σ' όλη τη διάρκεια της ιστορικής τους πορείας ήταν φυλετική. Την οργάνωση αυτή δεν τη μετέβαλαν ακόμα και όταν συγκρότησαν κράτος στα τέλη του 11ου αι. π.Χ. Εάν εξαιρέσει κανείς τη διακυβέρνηση του Δαβίδ και του Σολομώντα, όλες οι άλλες περίοδοι χαρακτηρίζονται από διενέξεις μεταξύ των εβραϊκών φυλών.

Η εξουσία των Πατριαρχών στην αρχή αλλά και των βασιλέων κατόπιν ήταν απόλυτη και βασίστηκε στην αποδοχή που διέθεταν από το λαό ως εκλεκτοί του θεού.

4.3 Η ιστορία

Η περίοδος των Πατριαρχών. Την πορεία των Εβραίων γνωρίζουμε στις λεπτομέρειές της μέχρι το 2ο αι. π.Χ. μέσα από τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης. Ήταν νομάδες, που με τα κοπάδια τους και οργανωμένοι σε φυλές περιπλανιούνταν σε αναζήτηση βοσκοτόπων.

Ξεκίνησαν από την Ουρ της Χαλδαίας την εποχή της ακμής του Αρχαίου Βαβυλωνιακού κράτους. Πιθανότατα, στα χρόνια της βασιλείας του Χαμουραμπί μια φυλή με αρχηγό της τον Πατριάρχη Αβραάμ διέσχισε τη Μεσοποταμία και μετά από περιπλανήσεις εγκαταστάθηκε στη Χαναάν. Στο μέρος αυτό για πρώτη φορά ονομάστηκαν Εβραίοι, που σημαίνει «αυτοί που ήρθαν μακριά από τον ποταμό», δηλαδή από τον Ευφράτη. Την πρώτη περίοδο της ιστορικής τους πορείας, την περίοδο των Πατριαρχών, όπως ονομάζεται, τους συναντούμε να ζουν νομαδικά. Όταν κυριάρχησαν οι Υξώς, μια από τις φυλές τους με Πατριάρχη τον Ιωσήφ βρίσκεται μόνιμα εγκατάστημένη στην Αίγυπτο. Πιθανόν να ήταν μια από τις φυλές που οι αιγυπτιακές πηγές ανέφεραν με το όνομα Υξώς. Οι φαραώ του Νέου βασιλείου μετά την απομάκρυνση των Υξώς εκδίωξαν και τους Εβραίους. Το εγχείρημα της Εξόδου από την Αίγυπτο και της καθοδήγησης κατά τη διάρκεια των περιπλανήσεων μέχρι την αποκατάστασή τους στη Χαναάν, στη «Γη της Επαγγελίας», το ανέλαβε ο Μωυσής. Στο διάστημα αυτό απέκτησαν νομοθεσία. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη στο Μωυσή δόθηκαν από το Θεό στο όρος Σινά οι Δέκα Εντολές. Ο Μωσαϊκός νόμος χαραχτηκε σε λίθινες πλάκες και μεταφερόταν έκτοτε σε κέδρινο κιβώτιο, την «Κιβωτό της Διαθήκης».

Η περίοδος των Κριτών. Για να εγκατασταθούν στη Χαναάν, χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν τους Φιλισταίους, κατοίκους της παράλιας περιοχής της Παλαιστίνης και τους Χαναναίους, που ζούσαν στο εσωτερικό. Η περίοδος των αγώνων ήταν μακροχρόνια, κράτησε περίπου δύο αιώνες (12ος–11ος αι. π.Χ.) και είναι γνωστή ως περίοδος των Κριτών. Τους αγώνες διεξήγαγαν χωρισμένοι σε φυλές. Πολλές φορές όμως υποχρεώθηκαν να ενώθούν για την αντιμετώπιση των εχθρών τους, ιδιαίτερα των Φιλισταίων. Αρχηγοί τους τότε ήταν οι Κριτές.

Η περίοδος των Βασιλέων. Η οριστική ένωσή τους σηματοδοτεί μια νέα περίοδο, γνωστή ως περίοδος των Βασιλέων. Τον πρώτο βασιλιά, τον Σαούλ, που σκοτώθηκε πολεμώντας τους Φιλισταίους, διαδέχθηκε ο **Δαβίδ**, ο οποίος οργάνωσε ισχυρό γεωργικό κράτος στα τέλη του 11ου και τις αρχές του 10ου αι. π.Χ. Ο Δαβίδ είναι ιδιαίτερα γνωστός για τους ψαλμούς του με τους οποίους υμνεί το Θεό. Κυβέρνησε στο όνομα του Ενός Θεού, χωρίς ο ίδιος να θεωρείται θεός από τους υπηκόους του. Στην εξουσία τον διαδέχθηκε ο γιος του, ο **Σολομών**, ο οποίος κυβέρνησε περίπου πενήντα χρόνια με σύνεση και δικαιοσύνη². Το εβραϊκό κράτος οργανώθηκε και αναπτύχθηκε οικονομικά, ιδιαίτερα μέσω του διαμετακομιστικού* εμπορίου αγαθών με τους λαούς της Εγγύς Ανατολής. Ο Σολομών έμεινε γνωστός στην ιστορία του εβραϊκού λαού για τον περίφημο ναό που κατασκεύασε στην Ιερουσαλήμ.

2. Ένα τραγούδι υμνεί τη δόξα του Σολομώντα

Ο ΧΟΡΟΣ

Τι να 'ναι τούτο
που ανεβαίνει από την έρημο
ωσάν κολόνα από καπνό,

θυμιατισμένο με τη σμύρνα, το λιβάνι,
κίολες τις σκόνες του μυρεψού¹;

Είναι η κλίνη του Σολομών!
Τριγύρω εξήντα αντρειωμένοι,
από τους αντρειωμένους του Ισραήλ·
όλοι τους έχουνε σπαθί,
μαστορεμένοι του πολέμου·
καθένας έχει στο μηρό σπαθί
που διώχνει τ' αλαφιάσματα της νύχτας.

Έφτιαξε ένα φορείο ο βασιλέας Σολομών
από ξύλα του Λιβάνου·
τις κολόνες τις έκαμε ασημένιες,
τ' ακουμπιστήρια του μαλαματένια·
τα στρωσίδια του πορφύρα·
κι όλο από μέσα τα κεντίδια της αγάπης
των θυγατέρων της Ιερουσαλήμ.
Βγείτε να ιδείτε, θυγατέρες της Σιών,
τον Σολομών το βασιλέα
με στέφανο που τον στεφάνωσε η μητέρα του,
την ημέρα της ευφροσύνης της καρδιάς του.

¹ αρωματοποιός.

Άσμα Ασμάτων, ΙΙΙ, 6-11 μετ. Γ. Σεφέρης,
εκδ. Ίκαρος, 1979.

Πομπή από γενειοφόρους
Ασιάτες αιχμαλώτους, μεταξύ
των οποίων και οι Εβραίοι που
συνέλαβε ο φαραώ Τούθμωσις.
Από το ναό του Άμμωνα στο
Καρνάκ.

Η περίοδος των Προφητών. Μετά το θάνατο του Σολομώντα ξέσπασαν εσωτερικές διαμάχες και το κράτος χωρίστηκε σε δύο βασιλίες, τα οποία εξασθένησαν. Στο διάστημα αυτό, γνωστό ως περίοδος των Προφητών, ευσεβείς Εβραίοι προσπάθησαν να διαφυλάξουν τα ήθη και την πίστη του λαού τους. Το κράτος του Ισραήλ όμως γνώρισε την ξένη κατάκτηση. Στην αρχή κατακτήθηκε από τους Ασσύριους (722 π.Χ.) και στη συνέχεια οι Εβραίοι με την κατάληψη της Ιερουσαλήμ (587 π.Χ.) από τον Ναβουχοδονόσορα, βασιλιά της Βαβυλώνας, σύρθηκαν στην βαβυλώνια αιχμαλωσία. Ελευθερώθηκαν μετά από από πενήντα περίπου χρόνια από τον Κύρο Β΄, το βασιλιά των Περσών (538 π.Χ.), ο οποίος επέτρεψε, σε όσους ήθελαν, να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ και να ανοικοδομήσουν το ναό του Σολομώντα. Η Παλαιστίνη, ωστόσο, περιήλθε στην κυριαρχία των Περσών μέχρι και την κατάληψή της από το Μ. Αλέξανδρο (332 π.Χ.)

Μία από τις σπάνιες απεικονίσεις της Κιβωτού της Διαθήκης. Ο Δαβίδ, αφού ανέκτησε την Κιβωτό από τους Φιλιισταίους, την τοποθέτησε στην Ιερουσαλήμ, η οποία έκτοτε έγινε η πρωτεύουσα του βασιλείου του. Η παράσταση προέρχεται από Συναγωγή της Καπερναούμ του 3ου αι. μ.Χ.

4.4 Ο πολιτισμός

Η θρησκεία. Στις θρησκείες των άλλων λαών της Εγγύς Ανατολής η ιδέα της ύπαρξης του ανθρώπου ήταν υποταγμένη στις επιθυμίες του θεοποιημένου ηγεμόνα. Ουσιαστικά ο άνθρωπος ως αυθύπαρκτη οντότητα δεν υπήρχε. Στη θρησκεία των Εβραίων ο θεός ως έννοια απέκτησε πνευματικό περιεχόμενο. Ήταν η γενεσιουργός δύναμη του κόσμου που ορίζει τη ζωή των ανθρώπων. Η εβραϊκή θρησκεία πέρασε από διαφορετικά εξελικτικά στάδια. Στην αρχή, στη διάρκεια των συνεχών μετακινήσεων των Εβραίων, ο θεός ήταν η δύναμη που τους έσωζε από τους εχθρούς και τους θεούς των εχθρών τους· στη συνέχεια, όταν μετά την έξοδο από την Αίγυπτο πολεμούσαν για την κατάκτηση της Παλαιστίνης, έγιναν ο εκλεκτός λαός του Θεού και η θρησκεία τους απέκτησε έτσι εθνικό χαρακτήρα. Τέλος, μετά τη βαβυλώνια αιχμαλωσία και με τα κηρύγματα των Προφητών προβλήθηκε η ιδέα της έλευσης του Μεσσία. Η εβραϊκή μονοθεϊστική θρησκεία χωρίς αμφιβολία ήταν ένας σημαντικός σταθμός στην εξέλιξη της ανθρωπότητας, καθώς προετοίμασε το έδαφος για το Χριστιανισμό και έδωσε πολλά στοιχεία για τη διαμόρφωση του Μωαμεθανισμού.

Η νομοθεσία και η λογοτεχνία. Σπουδαίο πνευματικό επίτευγμα ήταν ο Μωσαϊκός νόμος, ο οποίος περιλαμβάνει τους βασικούς ηθικούς κανόνες που διέπουν τις ανθρώπινες σχέσεις³.

Τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης και μεταξύ αυτών οι Ψαλμοί του Δαβίδ αποτελούν εξαιρετικά έργα της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

3. Ο Μωσαϊκός νόμος (αποσπάσματα από την Αγία Γραφή)

Καί εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν, Ἀνάβηθι πρὸς ἐμέ εἰς τὸ ὄρος, καί ἔσο ἐκεῖ· καί θέλω σοί δώσει τὰς πλάκας τὰς λιθίνας, καί τὸν νόμον, καί τὰς ἐντολάς τὰς ὁποίας ἔγραψα, διὰ νὰ διδάσκησ ἄυτούς. (κδ'. 12).

Καί ἔάν τις πατάξῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ ἢ τὴν δούλην αὐτοῦ μέ ράβδον, καί ἀποθάνῃ ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, θέλει ἐξάπαντος τιμωρηθῆ. Ἐν ὁμῶς ζήσῃ μίαν ἡμέραν, ἢ δύο, δέν θέλει τιμωρηθῆ· διότι εἶναι ἀργύριον αὐτοῦ. (κα', 20–21).

Ἐν ὁμῶς συμβῆ συμφορά, τό τε θέλεις δώσει ζωὴν ἀντί ζωῆς, ὀφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντί ὀδόντος, χεῖρα ἀντί χειρός, πόδα ἀντί ποδός, καύσιμον ἀντί καυσίματος, πληγὴν ἀντί πληγῆς, κτύπημα ἀντί κτυπήματος.

Ἐξοδος, εκδ. Βιβλική Εταιρία.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Να συσχετίσετε τὴν ιστορική πορεία τῶν Εβραίων με τὴν ιστορική πορεία τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Εγγύς Ανατολῆς. Με ποίους λαοὺς ἦρθαν σε ἐπαφή;
2. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί ἡ προσεκτικὴ μελέτη τοῦ παραθέματος 3 σε ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν νομοθεσία καὶ τὴν οργάνωση τῆς κοινῶνίας τῶν Εβραίων;
3. Ποια εἶναι ἡ σημαντικότερη συμβολὴ τῶν Εβραίων στον παγκόσμιο πολιτισμὸ καὶ γιατί;

5. Οι Χετταίοι ή Χεττίτες

Με επίκεντρο την ανατολική περιοχή της Μ. Ασίας συγκροτήθηκε στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ. ένα ισχυρό κράτος. Κάτοικοι του ήταν γηγενείς ασιατικοί πληθυσμοί και «ινδοευρωπαϊκά» φύλα.

Οι Χετταίοι πριν την οργάνωσή τους σε κράτος ζούσαν νομαδικά. Η οικονομική τους ανάπτυξη οφείλεται κυρίως στη βιοτεχνία και το εμπόριο. Φημίζονταν για το εμπόριο έργων μεταλλουργίας και αλόγων. Ίδρυσαν μεγάλες πόλεις και οργανώθηκαν με φεουδαρχικό* τρόπο.

Τα ερείπια της πρωτεύουσάς τους, της Χαττούσας, υποδηλώνουν ακριβώς την ύπαρξη ενός ισχυρού κράτους και ενός εξελιγμένου πολιτισμού. Οι συνεχείς πόλεμοι συνετέλεσαν στην εξασθένηση του κράτους τους και στην οριστική τους εξαφάνιση στα τέλη του 12ου αι. π.Χ.

5.1 Η χώρα

Στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ., στο χώρο της Μ. Ασίας συγκροτήθηκε ένα ισχυρό κράτος από γηγενείς πληθυσμούς, ασιατικής καταγωγής και από νέα φύλα που ανήκαν γλωσσολογικά στον κλάδο των «ινδοευρωπαϊών». Οι νέοι κάτοικοι, αφού εγκαταστάθηκαν στις πεδινές εκτάσεις της ανατολικής Μ. Ασίας, εν συνεχεία εξαπλώθηκαν σταδιακά μέχρι τη Συρία και τις βόρειες περιοχές της Μεσοποταμίας.

Το Χεττικό κράτος

- Πιθανή έκταση του κράτους των Χετταίων
-➔ Προέλευση των Χετταίων
- ➔ Μεγάλες εκστρατείες των Χετταίων
-➔ Η επιδρομή των «λαών της θάλασσας»

5.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Προτού οργανωθούν σε ισχυρό κράτος οι Χετταίοι ήταν νομάδες και ασχολούνταν κυρίως με την κτηνοτροφία. Στις πεδιάδες της Μ. Ασίας εξέτρεφαν άλογα, βοοειδή, χοίρους, αιγοειδή και πρόβατα. Έτσι, όταν απέκτησαν μόνιμες εγκαταστάσεις, με δυσκολία προσαρμόστηκαν στην καλλιέργεια της γης. Είχαν πλούσια παραγωγή δημητριακών, κρασιού και κυρίως μελιού, καθώς ασχολούνταν με τη μελισσοκομία.

Η οικονομική τους όμως ανάπτυξη και η ισχυροποίηση του κράτους τους οφείλονται στην οργάνωση της βιοτεχνίας και του εμπορίου. Προμηθεύονταν από τους

γειτονικούς λαούς μέταλλα και κατασκεύαζαν όπλα και εξαρτήματα ιπποσκευής. Ήταν ίσως οι πρώτοι που επεξεργάστηκαν το σίδηρο¹. Οι πόλεις τους ήταν χτισμένες σε στρατηγικά σημεία απ' όπου περνούσαν οι χερσαίοι εμπορικοί δρόμοι της Ανατολής. Φημίζονταν για το εμπόριο έργων μεταλλουργίας και αλόγων.

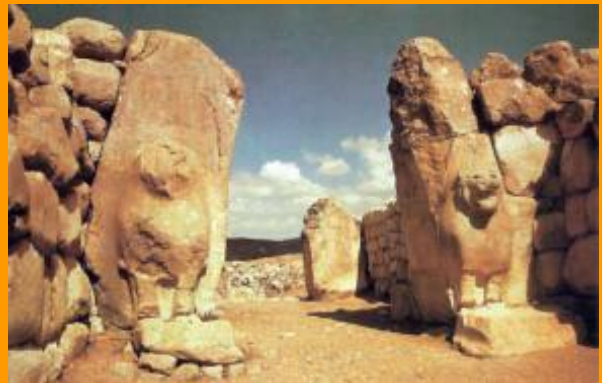
1. Η χρήση του σιδήρου από τους Χετταίους

Από την άποψη, ωστόσο, των γενικότερων ιστορικών εξελίξεων, όλα αυτά τα επιτεύγματα επισκιάζονται από την τεράστια συνεισφορά των Χετταίων στην εξέλιξη της τεχνολογίας: τη χρήση του σιδήρου. Ο σίδηρος, που σε αντιδιαστολή με τον ορείχαλκο είναι καθαρό μέταλλο και όχι κράμα, χρησιμοποιούνταν στην Ανατολή ήδη από τον 15ο π.Χ. αιώνα. Πολύ λίγοι από τους πολιτισμούς της Εποχής του Ορείχαλκου είχαν αρκετά αποθέματα χαλκού και κασσίτερου ώστε να παράγουν τις απαραίτητες ποσότητες ορείχαλκου. Συνήθως το ένα από τα δύο μέταλλα του κράματος έπρεπε να εισάγεται, και επομένως, καθώς το εξωτερικό εμπόριο αποτελούσε βασιλικό προνόμιο (όπως άλλωστε και η εκμετάλλευση των ορυχείων), η «κυκλοφορία» ορειχάλκινων όπλων και εργαλείων μπορούσε να ελέγχεται. Για να παραγάγει κανείς σίδηρο, αρκούσε η ύπαρξη των σχετικών κοιτασμάτων, ένας απλός φούρνος με ξυλοκάρβουνα, και κάποιες στοιχειώδεις αρχές κατεργασίας του μετάλλου, ώστε να μετατραπεί σε δρεπάνια, άροτρα, λόγχες και ξίφη. Οι στρατοί ήταν πια πολύ πιο εύκολο να εξοπλιστούν, ενώ ορισμένα κράτη έχασαν το συγκριτικό πλεονέκτημα που τους εξασφάλιζαν τα άφθονα ορειχάλκινα όπλα τους.

H. Hounour, J. Fleming, Ιστορία της τέχνης, τ. 1, μετ.
Ανδ. Παππάς, εκδ. Υποδομή 1991, σ. 68.

Η κοινωνία. Την κοινωνική τους διάρθρωση προσδιόρισε μάλλον η επιβολή νέων φύλων πάνω στη μεγάλη μάζα των αυτοχθόνων*, οι οποίοι παρέμειναν στην ύπαιθρο και ασχολήθηκαν κυρίως με τη γεωργία. Ο βασιλιάς τους δεν ήταν εξαρχής απόλυτος κυρίαρχος. Προοδευτικά επιβλήθηκε, περιβλήθηκε με ιδιότητες υπεράνθρωπες και θεωρήθηκε από τους υπηκόους του ως πρόσωπο θεόσταλτο. Ήταν αρχιερέας, αρχιστράτηγος, νομοθέτης και υπέρτατος κριτής. Οι διοικητικοί αξιωματούχοι ήταν μεγάλοι γαιοκτήμονες και αποτελούσαν την ανώτερη κοινωνική τάξη των πολεμιστών. Οι τεχνίτες που ζούσαν στις πόλεις δεν διαφοροποιούνταν στην κοινωνική ιεραρχία από τον υπόλοιπο λαό, ο οποίος ζούσε σε χωριά και μίσθωνε τη γη από τους ευγενείς γαιοκτήμονες. Οι δούλοι πιθανόν αποτελούσαν κινητή περιουσία, την οποία ο ιδιοκτήτης μπορούσε να χρησιμοποιήσει κατά την κρίση του.

Βασιλική Πύλη, Χαττούσα
περίπου 1400 π.Χ.

Η πολιτική οργάνωση. Το κράτος δεν οργανώθηκε κατά τα πρότυπα των απόλυτων μοναρχιών των άλλων κρατών της Εγγύς Ανατολής. Η διαφορετική καταγωγή των κατακτητών, που επιβλήθηκαν στους αυτόχθονες και η δημιουργία πόλεων σε μεγάλες αποστάσεις συνέβαλαν στη διαμόρφωση ενός συστήματος φεουδαρχικού* χαρακτήρα. Ο βασιλιάς είχε την έδρα του στη Χαττούσα. Στο χετταϊκό κράτος όμως συναντούμε υποτελείς ηγεμόνες βασιλικής καταγωγής, που είχαν την έδρα τους σε άλλες πόλεις και έδιναν όρκο υποτέλειας στον ηγεμόνα της Χαττούσας.

5.3 Η ιστορία

Οι Χετταίοι θα μας ήταν άγνωστοι, εάν οι πληροφορίες που είχαμε γι' αυτούς από την Παλαιά Διαθήκη και τα γραπτά αιγυπτιακά μνημεία δεν επιβεβαιώνονταν από τα ανασκαφικά ευρήματα στη Μ. Ασία και ιδιαίτερα στο χωριό Μπογάζκιόι στην κεντρική Μ. Ασία, διακόσια περίπου χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Άγκυρας. Εκεί, οι ανασκαφές στα 1834 έφεραν στο φως τα ερείπια μιας άγνωστης οχυρωμένης και πλούσιας πόλης, η οποία έμελλε να ταυτιστεί με τη Χαττούσα, την πρωτεύουσα του κράτους των Χετταίων.

Από την ανάγνωση των πολυάριθμων πινακίδων που βρέθηκαν στη Χαττούσα φαίνεται ότι οι Χετταίοι μιλούσαν μια γλώσσα «ινδοευρωπαϊκής» καταγωγής καθώς και άλλες γλώσσες ασιατικής προέλευσης. Έτσι εικάζεται ότι το χετταϊκό ή χιττιτικό κράτος αποτέλεσαν αυτόχθονες λαοί της Μ. Ασίας οι οποίοι συγχωνεύτηκαν με τους κατακτητές.

Οι αρχαιότερες γραπτές μαρτυρίες ανάγονται στα τέλη του 17ου αι. π.Χ., οπότε γίνεται πρωτεύουσα η Χαττούσα. Είναι πιθανό όμως ότι το χετταϊκό κράτος προϋπήρχε και είχε ήδη επεκταθεί μέχρι τις ακτές της Μεσογείου πριν τα τέλη του 17ου αι. π.Χ.

Οι πόλεις των Χετταίων απείχαν πολύ μεταξύ τους, γεγονός που δεν ευνόησε τη συγκρότηση κράτους οργανωμένου με απολυταρχικό τρόπο, όπως συνέβη με τα υπόλοιπα βασίλεια της Εγγύς Ανατολής.

Στις αρχές του 16ου αι. π.Χ. οι Χετταίοι, μετά την επικράτησή τους στη Μ. Ασία, επέκτειναν τις κατακτήσεις τους στη Συρία και στη Μεσοποταμία. Κυρίευσαν τη Βαβυλώνα και διέλυσαν μαζί με άλλους λαούς το Αρχαίο Βαβυλωνιακό κράτος. Ακολούθησαν όμως δυναστικές έριδες που είχαν ως αποτέλεσμα την

απώλεια επαρχιών. Έτσι το χετταϊκό κράτος περιορίστηκε βόρεια της οροσειράς του Ταύρου.

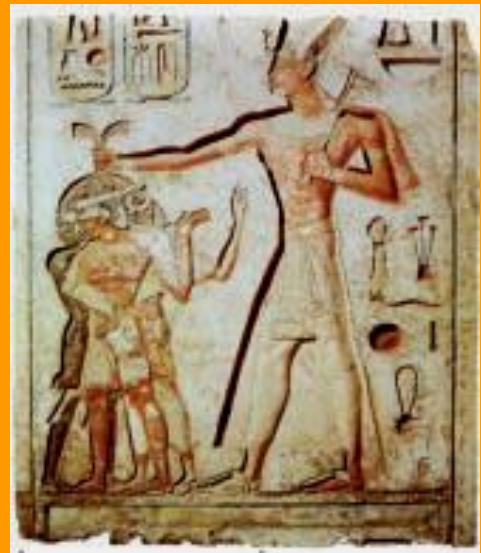
Στο δεύτερο μισό του 15ου αι. π.Χ. άρχισε η περίοδος της μεγάλης ακμής. Οι Χετταίοι επεκτάθηκαν προς το νότο, στη Συρία, και το 14ο αι. π.Χ. έγιναν κύριοι όλης της Μ. Ασίας ως τις ακτές του Αιγαίου. Τον επόμενο αιώνα συγκρούστηκαν με τους Αιγύπτιους στο Καντές, περιοχή της Συρίας. Το αμφίροπο αποτέλεσμα αυτής της σύγκρουσης επισφραγίστηκε από μια συνθήκη μεταξύ Αιγυπτίων και Χετταίων, που καθόριζε στην περιοχή της Συρίας τα σύνορα μεταξύ των δύο λαών². Αυτό τον αιώνα ανέπτυξαν και εμπορικές σχέσεις με τους Μυκηναίους. Το 12ο αι. π.Χ. λαοί γνωστοί από τις αιγυπτιακές πηγές ως λαοί της θάλασσας, μαζί με τους Ασσύριους, κατέστρεψαν τη Χαττούσα. Έκτοτε δεν έχουμε καμία άλλη πληροφορία για το χετταϊκό κράτος.

2. Απόσπασμα από τη συνθήκη μεταξύ Αιγυπτίων και Χετταίων (1284 π.Χ.)

Ο Μέγας πρίγκιπας του Χάττι δεν θα επιτεθεί εναντίον της χώρας της Αιγύπτου για πάντα... και ο Ουσέρ-Μαάτ-Ρε-Σετέπ-Εν-Ρε, ο μεγάλος ηγεμόνας της Αιγύπτου δεν θα επιτεθεί στη χώρα (του Χάττι, για να την πάρει) για πάντα... Αν κάποιος άλλος εχθρός έρθει εναντίον των χωρών του Ουσέρ-Μαάτ-Ρε... και αυτός μηνύσει στο μεγάλο πρίγκιπα του Χάττι, λέγοντας: «Έλα μαζί μου ως ενίσχυση εναντίον του». Ο μεγάλος πρίγκιπας του Χάττι πρόκειται να [έρθει σε αυτόν]...

Άτλας της Βίβλου,
έκδ. εφημ. Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 1998, σ. 48.

Ο Ραμσής Β, ο μεγάλος πολεμιστής φαραώ, απεικονίζεται να κρατάει αιχμάλωτους από τα μαλλιά. Μια συμβατική απεικόνιση της υποταγής των Χετταίων στους Αιγύπτιους, όπως την προέβαλαν οι Αιγύπτιοι. (Μουσείο Καΐρου)

5.4 Ο πολιτισμός

Η θρησκεία. Το πάνθεον των Χετταίων περιλάμβανε πολλές θεότητες, οι οποίες ήταν τοπικής προέλευσης. Η δημιουργία όμως ισχυρού και ενιαίου κράτους επέβαλε την ανάγκη εθνικής λατρείας. Στη λατρεία αυτή η κύρια θεότητα ήταν ο θεός της θύελλας, του κεραυνού και της βροχής. Σύζυγός του ήταν η θεά που κυριαρχούσε στον κόσμο των νεκρών. Το θεϊκό αυτό ζευγάρι πλαισιωνόταν και από άλλες μορφές, μέλη της θεϊκής οικογένειας. Πολλές θεότητες ήταν σουμερικής καταγωγής η λατρεία των οποίων είχε μεταφυτευτεί στο χεττιτικό πάνθεον.

Η γραφή και η νομοθεσία. Οι πινακίδες που έχουν βρεθεί δείχνουν ότι ήταν σε χρήση παράλληλα δύο είδη γραφής: μια σφηνοειδής και μια ιερογλυφική, από τις οποίες η δεύτερη δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί.

Η ανάγνωση των πινακίδων απέδειξε την ύπαρξη νομοθεσίας, στη διαμόρφωση της οποίας άσκησε ιδιαίτερη επίδραση ο βαβυλωνιακός κώδικας του Χαμουραπί.

Ανάγλυφα απεικόνιση πομπής
πολεμικών θεών και ενός Χετταίου
βασιλιά. Η απεικόνιση έχει γίνει πάνω σε
βράχους και προέρχεται από ιερό
χεττιτικής πόλης (περ. 1350-1250 π.Χ.).

Οι τέχνες. Την περίοδο της ακμής
του χεττιτικού κράτους αναπτύχθηκε
μια τεχνοτροπία που παρουσίαζε
τις μορφές σχηματοποιημένες αλλά
δυναμικές, όπως φανερώνουν τα ανάγλυφα σε βράχους
της Χαττούσας και άλλων περιοχών της Μ. Ασίας. Στα
έργα τους απεικονίζονται θρησκευτικές και πολεμικές
σκηνές. Η γλυπτική τέχνη επεκτεινόταν σε έργα
μικροτεχνίας, ειδώλια* και σφραγιδόλιθους*. Η τέχνη
γενικότερα ήταν επηρεασμένη από τον ιδιότυπο τρόπο
ζωής των Χετταίων και από την πολεμική τους
δραστηριότητα.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Να εξηγήσετε τον τρόπο οργάνωσης του χεττιτικού κράτους.
2. Μελετήστε το απόσπασμα από τη συνθήκη Αιγυπτίων και Χετταίων (παράθεμα 2). Ποιες σχέσεις φαίνεται να έχουν οι δύο λαοί τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο;
3. Να προσδιορίσετε το ρόλο των λαών της θάλασσας σε σχέση με τους Αιγύπτιους, τους Φοίνικες και τους Χετταίους.

6. Οι Μήδοι και οι Πέρσες

Στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ., στο βόρειο τμήμα του οροπεδίου του Ιράν εγκαταστάθηκαν οι Μήδοι και στο νότιο οι Πέρσες. Μέχρι τον 7ο αι. π.Χ., αμφότεροι ήταν εξαρτημένοι από τους λαούς της Μεσοποταμίας. Πρώτοι στα τέλη του 7ου αι. π.Χ. ίδρυσαν ισχυρό κράτος οι Μήδοι στο οποίο είχαν ενσωματώσει τους Πέρσες. Ωστόσο, από τα μέσα του 6ου αι. π.Χ. οι Πέρσες επαναστάτησαν και ίδρυσαν δικό τους κράτος καταλύοντας την εξουσία των Μήδων.

Υπό την ηγεσία του Κύρου Β' της δυναστείας των Αχαιμενιδών, αρχίζει ουσιαστικά η ιστορία της περσικής αυτοκρατορίας. Με το Δαρείο Α' η αυτοκρατορία οργανώθηκε και διαιρέθηκε διοικητικά σε σατραπείες. Αν και το σύστημα διακυβέρνησης του απέραντου περσικού κράτους ήταν η απόλυτη μοναρχία, εντούτοις η περσική διοίκηση υπήρξε ελαστική απέναντι στους κατακτημένους λαούς.

Ο πολιτισμός των Περσών δανείστηκε σε ό,τι αφορά τη γραφή αλλά και τις τέχνες πολλά στοιχεία από τους κατακτημένους λαούς κυρίως της Μεσοποταμίας. Οι Πέρσες στην προσπάθειά τους να επεκτείνουν την εξουσία τους δυτικά του Αιγαίου ήρθαν σε σύγκρουση με τους Έλληνες. Το κράτος τους καταλύθηκε το 331 π.Χ. από το Μ. Αλέξανδρο.

6.1 Η χώρα

Στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ. οι Μήδοι και οι Πέρσες εγκαταστάθηκαν στις δυτικές παρυφές του οροπεδίου του Ιράν. Πρόκειται για μεγάλη περιοχή που εκτείνεται νότια της Κασπίας θάλασσας, ανατολικά της Μεσοποταμίας και βόρεια του Περσικού κόλπου. Οι

ανατολικές παρυφές του οροπεδίου του Ιράν φτάνουν μέχρι τον Ινδό ποταμό. Η χώρα είχε εύφορες εκτάσεις για καλλιέργεια και λιβάδια για τη βοσκή των αλόγων. Στο βόρειο τμήμα του οροπεδίου εγκαταστάθηκαν οι Μήδοι και στο νότιο οι Πέρσες.

6.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση

Η οικονομία. Η κύρια ασχολία των Μήδων και των Περσών πριν από την έξοδό τους από το οροπέδιο του Ιράν ήταν η καλλιέργεια της γης και η κτηνοτροφία, που αποτελούσαν και τη βάση της οικονομίας τους. Από τα μέσα του 6ου αι. π.Χ. και μετά, η οικονομία της αυτοκρατορίας τους βασιζόταν στην είσπραξη των φόρων από τις κατακτημένες περιοχές.

Το περσικό κράτος (559 – 480 π.Χ.)

- Αφετηρία περσικής επεκτάσεως
- Η Περσική αυτοκρατορία επί Κύρου Β΄ του μεγάλου (559 – 529 π.Χ.)
- Ιωνία (Κατάκτηση Κύρου Β΄)
- Κατακτήσεις Καμβύση (529 – 522 π.Χ.)
- Κατακτήσεις Δαρείου Α΄ (521 – 486 π.Χ.)
- Βασιλική Οδός
- ΜΗΔΙΑ** Σατραπείες επί Δαρείου Α΄
- Καμβύσης
- Κύρος

1. Αθήνα
2. Σάρδεις
3. Πισιδία
4. ΧΩΡΕΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
5. Ιεροσόλυμα
6. Αρμενία
7. Ευφράτης π.
8. Τίγρης π.

Η κοινωνία. Ο Μεγάλος Βασιλιάς, όπως ονόμαζαν οι Έλληνες το βασιλιά των Περσών, ήταν αγαπητός στο λαό του, δε λατρευόταν όμως ως θεός. Ήταν ο εκλεκτός του θεού στη γη και παράλληλα ο «βασιλιάς του λαού». Στην κοινωνική ιεραρχία οι Πέρσες και οι Μήδοι κατείχαν προνομιακή θέση έναντι των κατακτημένων υπηκόων και αποτελούσαν τον πυρήνα του αυτοκρατορικού στρατού¹. Οι υπόλοιποι υπήκοοι, δηλαδή οι κάτοικοι των κατακτημένων περιοχών, αντιμετώπιζονταν με ανεκτικότητα, εφόσον πλήρωναν τους φόρους και προσέφεραν τα δώρα που ζητούσε ο βασιλιάς.

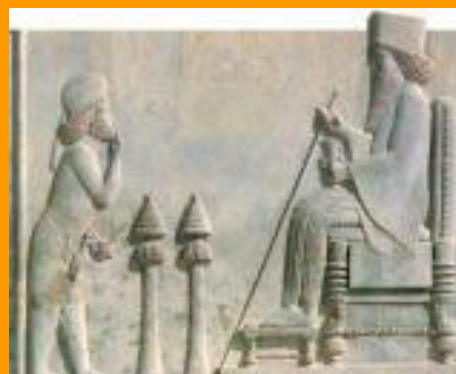
1. Συνήθειες των Περσών

Απ' όλους τους ανθρώπους οι Πέρσες είναι εκείνοι που υιοθετούν πιο εύκολα ξένες συνήθειες. Θεώρησαν ότι η ενδυμασία των Μήδων ήταν καλύτερη από τη δική τους και την υιοθέτησαν. Για τον πόλεμο πήραν το θώρακα των Αιγυπτίων. Όταν μαθαίνουν για διάφορους τρόπους απολαύσεως τους εφαρμόζουν... Ο καθένας έχει πολλές γυναίκες και ακόμη περισσότερες παλλακίδες.

Η μεγαλύτερη ανδρική αρετή, μετά την ανδρεία στη μάχη, είναι να έχει κανείς πολλά παιδιά. Κάθε χρόνο ο βασιλιάς στέλνει δώρο σε κείνον που έχει τα περισσότερα· θεωρούν ότι ο μεγάλος αριθμός σημαίνει μεγάλη δύναμη. Φροντίζουν τα παιδιά τους από τα πέντε έως τα είκοσι χρόνια και τους μαθαίνουν τρία μόνο πράγματα: ιππασία, τοξοβολία και φιλαλήθεια. Προτού γίνει πέντε χρονών δεν δείχνουν το παιδί στον πατέρα του, αλλά μένει με τις γυναίκες. Και αυτό γίνεται για να μη νιώσει ο πατέρας καμιά λύπη αν το παιδί πεθάνει μωρό.

Ηρόδοτος, Α, 135-136 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Ανάγλυφη απεικόνιση του Δαρείου Α' πάνω στο θρόνο του. Παράσταση από τα ανάκτορα της Περσέπολης.

Η πολιτική οργάνωση. Η οργάνωση της περσικής αυτοκρατορίας οφείλεται στο Δαρείο Α΄. Το σύστημα διακυβέρνησης ήταν η απόλυτη μοναρχία. Η θέληση του βασιλιά αποτελούσε νόμο για τους υπηκόους του. Ένα αυτοκρατορικό συμβούλιο από ανώτατους αξιωματούχους, που τους όριζε ο ίδιος ο βασιλιάς, λειτουργούσε ως συμβουλευτικό όργανο. Η απέραντη αυτοκρατορία, που ανατολικά την όριζε ο Ινδός ποταμός και δυτικά το Αιγαίο και η Λιβυκή έρημος στη βόρειο Αφρική, περιελάμβανε εκτός από τους Μήδους και τους Πέρσες μεγάλο αριθμό λαών με διαφορετικούς πολιτισμούς. Η επιβολή και η διατήρηση της εξουσίας σε μια πανσπερμία λαών προϋπέθετε κατάλληλη οργάνωση. Για το λόγο αυτό η αυτοκρατορία διαιρέθηκε σε είκοσι επαρχίες, τις σατραπείες. Τη διοίκηση κάθε σατραπείας ασκούσε ένας ευγενής Πέρσης ή τοπικός ηγεμόνας, διορισμένος από το Μεγάλο Βασιλιά. Αυτός είχε και τη στρατιωτική εξουσία, εφόσον ήταν υπεύθυνος και για την άμυνα της σατραπείας. Είχε την υποχρέωση να συγκεντρώνει και να στέλνει τον καθορισμένο φόρο, αλλά και να προμηθεύει με στρατό ή στόλο το Μεγάλο Βασιλιά, σε περίπτωση που το ζητούσε.

Από τη φορολογία ήταν απαλλαγμένοι οι Πέρσες. Ο φόρος κάθε σατραπείας οριζόταν σε αγαθά και σε χρήμα². Ο Δαρείος Α΄ χρησιμοποίησε το νόμισμα στις συναλλαγές της αυτοκρατορίας, υιοθετώντας την

εφεύρεση των Λυδών. Έκοψε νόμισμα, το χρυσό δαρεικό, και διαμόρφωσε ένα μικτό οικονομικό σύστημα, βασισμένο αφενός στην ανταλλαγή αγαθών και αφετέρου στο νόμισμα.

2. Η διοίκηση του Δαρείου

Μετά απ' αυτά όρισε είκοσι επαρχίες που τις ονομάζουν σατραπείες. Όρισε τους σατράπες καθώς και το φόρο που έπρεπε να πληρώνει κάθε έθνος, περιλαμβάνοντας και τους γειτονικούς λαούς ή, παραβλέποντας τη γειτνίαση, όριζε να περιληφθούν στην ίδια ομάδα λαοί που δεν γειτόνευαν μεταξύ τους. Όρισε τις επαρχίες και το φόρο με τον εξής τρόπο. Για όσους λαούς θα πλήρωναν το φόρο σε ασήμι, μέτρο θα ήταν το βαβυλωνιακό τάλαντο. Για όσους θα πλήρωναν σε χρυσάφι, μέτρο θα ήταν το ευβοϊκό τάλαντο. Το βαβυλωνιακό τάλαντο αξίζει εβδομήντα μνες ευβοϊκές. Τον καιρό του Κύρου και, αργότερα, του Καμβύση δεν υπήρχε φορολογικό σύστημα, αλλά οι λαοί πρόσφεραν δώρα στο βασιλιά. Το φορολογικό αυτό σύστημα και άλλα παραπλήσια μέτρα έκαναν τους Πέρσες να πούνε ότι ο Δαρείος ήταν έμπορος, ο Καμβύσης τύραννος και ο Κύρος πατέρας. Ο Δαρείος επειδή αξιοποιούσε κάθε πράγμα, ο Καμβύσης επειδή ήταν σκληρός και ο Κύρος επειδή ήταν μαλακός και τους είχε κάνει πολλά καλά.

Ηρόδοτος, Γ, 89 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Περσικό νόμισμα, ο δαρεικός, που φέρει στη μια πλευρά την εικόνα Πέρση τοξότη. (Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Για την επίβλεψη της διοίκησης και τον έλεγχο των σατραπειών υπήρχαν διοικητικοί υπάλληλοι, «τα μάτια και τα αφτιά του βασιλιά», επιφορτισμένοι με την υποχρέωση να περιοδεύουν τις σατραπείες και να ενημερώνουν το βασιλιά για την επικρατούσα κατάσταση.

Για να διευκολυνθούν οι μετακινήσεις των ανθρώπων, των αγαθών αλλά ιδιαίτερα του στρατού και των βασιλικών ταχυδρόμων, κατασκευάστηκαν δρόμοι και σταθμοί όπου άλλαζαν άλογα και διανυκτέρευε το βασιλικό προσωπικό. Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελούσε η βασιλική οδός που ένωνε τη νέα πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, τα Σούσα, με τις Σάρδεις στη Μ. Ασία.

Η περσική αυτοκρατορία, αν και διέθετε την καλύτερη οργάνωση από τα υπόλοιπα μεγάλα κράτη της αρχαιότητας, εμφάνιζε και πολλά τρωτά σημεία. Η πολυεθνική κοινωνία που τη συγκροτούσε δεν είχε στοιχεία συνοχής. Το πλήθος των υπηκόων, με εξαίρεση τους Μήδους και τους Πέρσες, δεν είχε κανένα δεσμό με την εξουσία. Ο στρατός και ο στόλος προερχόταν από διαφορετικά έθνη που είχαν χάσει την ελευθερία τους· γι' αυτό και η αγωνιστικότητά τους ήταν περιορισμένη στους πολέμους. Εκτός των άλλων είχαν διαφορετική αγωγή και συνήθειες. Η μεγάλη έκταση διευκόλυνε τις επαναστάσεις σατραπών σε απομακρυσμένες περιοχές ή ακόμα και τις μεταξύ τους συγκρούσεις.

Η πολυεθνική σύνθεση της αυτοκρατορίας συνετέλεσε ακριβώς στην ανεκτική αντιμετώπιση των υπηκόων από την πλευρά του κράτους. Η πολιτική αυτή εφαρμόστηκε για πρώτη φορά σε αυτοκρατορία του αρχαίου κόσμου.

Τμήμα από τη λεγόμενη «ζωφόρο* των τοξοτών» που διακοσμούσε τα ανάκτορα στα Σούσα τον 5ο αι. π.Χ. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

6.3 Η ιστορία

Από την εποχή της εγκατάστασης των Μήδων και των Περσών στο οροπέδιο του Ιράν μέχρι και τα τέλη του 9ου αι. π.Χ. δεν έχουμε ιδιαίτερες πληροφορίες για την ιστορική τους πορεία. Στην αρχή θα πρέπει να ήταν εξαρτημένοι από τους λαούς της Μεσοποταμίας. Στους Ασσύριους ήταν υποτελείς μέχρι τον 7ο αι. π.Χ.

Πρώτοι οι Μήδοι δημιούργησαν κράτος, αφού συμμάχησαν με τους Βαβυλώνιους και κατέλαβαν τη Νινευί (612 π.Χ.), δίνοντας τέλος στην κυριαρχία των Ασσυρίων. Το κράτος των Μήδων, στο οποίο είχαν ενσωματωθεί οι Πέρσες, επεκτάθηκε δυτικά μέχρι τον Άλυ ποταμό στη Μ. Ασία. Στα μέσα του 6ου αι. π.Χ. οι Πέρσες επαναστάτησαν με αρχηγό τον Κύρο Β' και κατέλαβαν τα Εκβάτανα, την πρωτεύουσα των Μήδων. Έτσι με τον Κύρο Β', άρχισε η ιστορία της περσικής αυτοκρατορίας. Ο Κύρος στην αρχή διεύρυνε τα όρια του κράτους προς τα δυτικά. Πολέμησε και υπέταξε το

κράτος των Λυδών και μαζί με αυτό τις ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας. Στη συνέχεια κατέλαβε το Βαβυλωνιακό κράτος (538 π.Χ.) και τη Συρία μέχρι τα αιγυπτιακά σύνορα. Οι κατακτήσεις του συνεχίστηκαν στις περιοχές του ανατολικού Ιράν ως τα ινδικά σύνορα, όπου και σκοτώθηκε πολεμώντας. Ο γιος του, Καμβύσης, συνέχισε την κατακτητική του πολιτική. Ενσωμάτωσε στην περσική αυτοκρατορία την Αίγυπτο και τη Λιβύη στη Βόρειο Αφρική.

Μετά το θάνατο του Καμβύση στο θρόνο ανέβηκε ο **Δαρείος Α΄**, που καταγόταν από συγγενή κλάδο της δυναστείας των Αχαιμενιδών. Αυτός θέλησε να επεκτείνει τις κατακτήσεις των Περσών στην Ευρώπη. Η επεκτατική πολιτική του Δαρείου Α΄ και των διαδόχων του οδήγησε στους ελληνοπερσικούς πολέμους (492–479 π.Χ.) και στις συνεχείς διενέξεις που διατηρήθηκαν μέχρι την κατάκτηση της αυτοκρατορίας από το Μ. Αλέξανδρο (331 π.Χ.).

Τμήμα του ανακτόρου
της Περσέπολης

6.4 Ο πολιτισμός

Η θρησκεία. Το κυριότερο στοιχείο που προσδιόρισε το χαρακτήρα του περσικού πολιτισμού ήταν η θρησκεία. Διαμορφωτής της ήταν ένα ιστορικό πρόσωπο, ο **Ζαρατούστρα** ή **Ζωροάστρης** (ζωροαστρισμός). Το περιεχόμενό της είχε ηθική βάση. Πρόβαλλε την ιδέα ότι ο κόσμος κυριαρχείται από τη διαμάχη ανάμεσα στο καλό και το κακό και την

επικράτηση πότε του ενός και πότε του άλλου. Υποχρέωση του ανθρώπου είναι να συμβάλλει στην επικράτηση του καλού· γι' αυτό θα πρέπει να καταπολεμήσει το ψεύδος και να είναι αγνός.

Ο τρόπος της λατρείας ήταν απλός και δεν περιελάμβανε ναούς και είδωλα. Οι Πέρσες λάτρευαν το θεό του Καλού και του φωτός σε βωμούς πάνω στις κορυφές των βουνών, όπου οι ιερείς τους άναβαν φωτιές. Φαίνεται πως έχουμε να κάνουμε με μια μορφή πυρολατρίας. Η θρησκεία τους, πάντως, διακρίνεται από τις θρησκείες των άλλων ανατολικών λαών, γιατί είχε ηθικό περιεχόμενο.

Κιονόκρανο με τη μορφή ταύρου από το ανάκτορο της Περσέπολης (5ος αι. π.Χ.)

Η γραφή. Οι Πέρσες υιοθέτησαν τη σφηνοειδή γραφή από τους Ασσύριους αλλά την απλοποίησαν μειώνοντας κατά πολύ τον αριθμό των συμβόλων της. Τα κείμενά τους ήταν κυρίως διατάγματα του Μεγάλου Βασιλιά που είχαν μεταφραστεί στις γλώσσες των λαών της αυτοκρατορίας για να είναι κατανοητά σε όλους τους υπηκόους.

Οι τέχνες. Οι Πέρσες πριν από την εποχή του Κύρου ήταν γεωργοί ή νομάδες βοσκοί. Δεν είχαν δημιουργήσει εθνική τέχνη, εμπνευσμένη από τις παραδόσεις τους. Η τέχνη που διαμόρφωσαν σταδιακά εξυπηρέτησε τις ανάγκες των ανακτόρων, γι' αυτό διέθετε στοιχεία βαβυλωνιακά, ασσυριακά, αιγυπτιακά

αλλά και χεττιτικά. Δεν έλειπαν βέβαια και τα στοιχεία τα εμπνευσμένα από την περσική θρησκεία. Τα μεγάλα ανακτορικά κέντρα, όπως τα Σούσα και η Περσέπολη, μέσα από τα ερείπιά τους δίνουν την εικόνα του πλούτου και του μεγαλείου. Διαρθρώνονταν σε διαφορετικά επίπεδα, που επικοινωνούσαν μεταξύ τους με σκάλες μεγάλες και επιβλητικές. Πύλες οδηγούσαν σε αυτά, διακοσμημένες με φτερωτούς ταύρους που είχαν ανθρώπινο κεφάλι. Οι τοίχοι των ανακτόρων είχαν επένδυση με επισμαλτωμένα τούβλα και παρουσίαζαν πολεμιστές, ζώα και μορφές φανταστικές. Η αρχιτεκτονική και η διακόσμηση των περσικών ανακτόρων είχε μνημειακό* χαρακτήρα.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Διαβάστε τι μας παραδίδει ο Ηρόδοτος για τη διοίκηση του Δαρείου Α΄ στο παράθεμα 2. Πώς θα μπορούσατε να αξιοποιήσετε τις πληροφορίες αυτές για να ερμηνεύσετε τη στάση των Περσών απέναντι στους κατακτημένους λαούς;**
- 2. Να εξηγήσετε σε τι διαφέρει η θρησκεία των Περσών από τις θρησκείες των άλλων λαών της Εγγύς Ανατολής, συμπεριλαμβανομένων και των Εβραίων.**
- 3. Να παρατηρήσετε με προσοχή τις εικόνες της ενότητας που απεικονίζουν χαρακτηριστικά στοιχεία της περσικής τέχνης. Ποια είναι τα στοιχεία αυτά όσον αφορά τα θέματα και τον τρόπο απόδοσής τους;**

7. Οι Ανατολικοί λαοί και οι Έλληνες

Ο σύγχρονος πολιτισμός είναι το αποτέλεσμα μιας μακράς ιστορικής πορείας. Στην Ανατολή ήδη από την 4η χιλιετία π.Χ. διαμορφώθηκαν και εξελίχθηκαν οι πρώτοι μεγάλοι πολιτισμοί που έθεσαν τις βάσεις για την ανθρώπινη πρόοδο. Η συμβολή τους στον παγκόσμιο πολιτισμό χωρίς αμφιβολία ήταν μεγάλη.

♦ Στη Μεσοποταμία και την κοιλάδα του Νείλου ο άνθρωπος για πρώτη φορά οργανώθηκε σε εξελιγμένες κοινωνίες. Η εξέλιξη αυτή επιτεύχθηκε με την καλλιέργεια της γης και την παραγωγή πλεονάσματος αγαθών, γεγονός που επέτρεψε σε μέρος των κατοίκων να ασχοληθεί και με άλλες δραστηριότητες, όπως το εμπόριο, τη βιοτεχνία, την οργάνωση της διοίκησης, την οργάνωση πολεμικών επιχειρήσεων κ.ά. Η βελτίωση των συνθηκών της ζωής συνέβαλε προοδευτικά στη συγκρότηση αυτών των κοινωνιών σε μεγάλους και ισχυρούς κρατικούς σχηματισμούς. Η σαφής κοινωνική διαστρωμάτωση και η οργάνωση του κράτους κάτω από έναν ισχυρό ηγεμόνα, ο οποίος περιβαλλόταν με θεϊκές ιδιότητες, προσδιόρισαν το ρόλο του ατόμου σ' αυτά τα κράτη. Εκεί το πλήθος των ανθρώπων υποταγμένο συνέβαλε στην οικονομική ανάπτυξη και την πολιτιστική εξέλιξη των περιοχών. Εργάστηκε στην κατασκευή και τη διακόσμηση ναών, ανακτόρων και ταφικών μνημείων. Οι ανάγκες των ηγεμόνων και οι θρησκευτικές πεποιθήσεις αποτέλεσαν το κίνητρο ανάπτυξης των τεχνών και των επιστημών. Οι καθημερινές εμπειρίες και ο εργασιακός μόχθος οδήγησαν στην ανακάλυψη μέσων και στην εφεύρεση τεχνικών που βελτίωσαν τις σκληρές συνθήκες της ζωής. Η καλή λειτουργία, εξάλλου, της κρατικής μηχανής αλλά και η ανάγκη επικοινωνίας για την

ανταλλαγή των αγαθών οδήγησαν στη δημιουργία των πρώτων συστημάτων γραφής.

Στην Ανατολή, εκτός από τους λαούς της Μεσοποταμίας και της Αιγύπτου, οι Φοίνικες, οι Εβραίοι, οι Χετταίοι και αργότερα οι Πέρσες, λαοί με διαφορετική ιστορική πορεία και διαφορετικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά, είχαν το μερίδιό τους στην πρόοδο του πολιτισμού.

♦ Στις παρυφές της ευρωπαϊκής ηπείρου, στο Αιγαίο, κατά την 3η χιλιετία π.Χ. άνθησαν σπουδαίοι πολιτισμοί που αποτέλεσαν το υπόβαθρο του ελληνικού πολιτισμού. Από τα μέσα της 2ης χιλιετίας π.Χ., όταν οι λαοί της Ανατολής βρίσκονταν στο απώγειο της ανάπτυξής τους, οι Έλληνες κατεύθυναν τα ενδιαφέροντά τους, οικονομικά και πολιτιστικά, πέρα από το Αιγαίο.

Οι επαφές ανάμεσα στους λαούς της Ανατολής και τους Έλληνες καθ' όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας είναι μια ιστορική πραγματικότητα που έχει παρουσιάσει περιόδους ρήξεων αλλά και περιόδους γόνιμων επιδράσεων και ουσιαστικής προσέγγισης. Η Ανατολή υπήρξε συχνά πηγή έμπνευσης καλλιτεχνικής και επιστημονικής για τους Έλληνες. Οι Έλληνες με τα ταξίδια τους ήρθαν σε άμεση επαφή με τα επιτεύγματα των λαών της Ανατολής, αρκετά από τα οποία υιοθέτησαν. Ανταποκρίθηκαν δημιουργικά στις επιρροές τους· όσα πολιτιστικά στοιχεία παρέλαβαν δεν τα μιμήθηκαν, αντίθετα τα ενέταξαν μέσω αφομοιωτικής διεργασίας στην πολιτιστική τους παράδοση.

♦ Ο ελληνικός κόσμος στάθηκε με κριτικό και συχνά επικριτικό πνεύμα απέναντι στους λαούς της Ανατολής, τους βαρβάρους («Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος»), χωρίς βέβαια να λησμονεί τη συμβολή τους στις τέχνες και τις

επιστήμες. Η άποψη του μεγάλου φιλοσόφου, του Πλάτωνα, αποδίδει πιο καθαρά την ιδέα που έτρεφαν οι Έλληνες για τους λαούς της Ανατολής: «Κάθε φορά που οι Έλληνες δανείστηκαν κάτι από μη Έλληνες, στο τέλος το οδήγησαν σε μια υψηλότερη τελειότητα» (Πλάτων, Επινομίς 987d).

Στις επόμενες ενότητες θα διαπιστώσουμε ότι:

Οι Έλληνες έδωσαν μια άλλη διάσταση στην εξέλιξη του πολιτισμού. Τα επιτεύγματά τους, υλικά ή πνευματικά, δεν ήταν αποτέλεσμα εξαναγκασμού. Οι Έλληνες είδαν τον άνθρωπο ως αυθύπαρκτη οντότητα, απαλλαγμένο από το φόβο και με επίγνωση των ορίων του.

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

αστικός: αυτός που έχει άμεση σχέση με την πόλη (άστυ). Αστική κοινωνία είναι αυτή που τα μέλη της – οι αστοί – κατοικούν σε πόλεις, δεν ασκούν χειρωνακτική εργασία, αλλά ασχολούνται κυρίως με το εμπόριο, τη βιοτεχνία και την παροχή υπηρεσιών μέσω των οποίων αποκτούν υψηλά εισοδήματα.

βασάλτης: πέτρωμα σκληρό μαύρου χρώματος με μεγάλη ανθεκτικότητα.

διαμετακομιστικό εμπόριο: η προμήθεια αγαθών από διάφορες χώρες και η αποθήκευσή τους σε άλλη χώρα με σκοπό τη μελλοντική τους διοχέτευση σε επιμέρους αγορές τρίτων χωρών.

ειδώλιο – ειδωλοπλαστική: μικρό ομοίωμα ανθρώπου ή ζώου, κατασκευασμένο από πηλό, λίθο, μέταλλο, ξύλο, ελεφαντοστό κ.ά. Η διαδικασία της επεξεργασίας του υλικού και της κατασκευής του ομοιώματος ονομάζεται ειδωλοπλαστική.

ζωφόρος: αρχιτεκτονικό τμήμα ναού ή άλλου οικοδομήματος που καλύπτεται από ανάγλυφες διακοσμήσεις με παραστάσεις ζώων ή ανθρώπων (βλ. και εικόνα σελ. 95).

θεοκρατικό καθεστώς: η άσκηση πολιτικής εξουσίας και η ρύθμιση της κοινωνικής ζωής από ηγεμόνα που του αποδίδονται θεϊκές ιδιότητες ή από ισχυρό ιερατείο.

κύμβαλο: κρουστό μουσικό όργανο, αποτελούμενο από κυκλικές πλάκες που κρούονται συνήθως μεταξύ τους.

λάπις λάζουλι ή λαζουλίτης: πολύτιμος λίθος, διάφανος, σκούρου γαλάζιου χρώματος.

μνα (η): νομισματική μονάδα των αρχαίων Ελλήνων.

μνημειακός – μνημειακή τέχνη: έτσι ονομάστηκε η τέχνη που αναφέρεται σε οικοδομήματα ή μνημεία μεγάλων διαστάσεων και εντυπωσιακής διακόσμησης.

πατριαρχική οικογένεια: η οικογένεια στην οποία οι σχέσεις οργανώνονται με βάση τον κεντρικό ρόλο του πατέρα.

πορφύρα: θαλάσσιο όστρακο που εκκρίνει βαθυκόκκινο χρώμα· χρωστική ουσία για τη βαφή ενδυμάτων· αυτοκρατορικό ένδυμα κόκκινου χρώματος.

σημιτικά φύλα/λαοί: ομάδα φύλων της ΒΔ Ασίας στην οποία, κατά την αρχαιότητα, περιλαμβάνονταν οι Ασσύριοι, οι Φοίνικες, οι Εβραίοι κ.ά. Στην ομάδα αυτή σήμερα ανήκουν οι Άραβες.

σφραγιδογλυφία – σφραγιδοκύλινδρος: η γλυπτική των σφραγίδων από πολύτιμους λίθους ή χρυσά δακτυλίδια. Οι Ανατολικοί λαοί πρώτοι κατασκεύασαν από πολύτιμα ή ημιπολύτιμα υλικά μικρούς κυλίνδρους με ανάγλυφες παραστάσεις στις επιφάνειές τους.

τάλαντο: νόμισμα μεγάλης αξίας· μονάδα βάρους.

φεουδαρχία – φεουδαρχικό σύστημα: κοινωνικό και πολιτικό σύστημα που επικράτησε στη Δ. Ευρώπη το Μεσαίωνα. Σύμφωνα με αυτό, ο κυρίαρχος ηγεμόνας παραχωρούσε σε υποτελείς ευγενείς έκταση γης (φέουδο), με αντάλλαγμα την υποταγή στο πρόσωπό του και την παροχή στρατιωτικών υπηρεσιών. Ο όρος χρησιμοποιείται για να αποδώσει ανάλογα συστήματα και σε άλλες ιστορικές περιόδους.

ΙΙ. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ **Από τους προϊστορικούς χρόνους** **έως και το Μ. Αλέξανδρο**

**Κεφάλι αλόγου από το άρμα της Σελήνης.
Παρθενώνας, ανατολικό αέτωμα.
(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)**

1. Ελληνική προϊστορία

Ο γεωγραφικός χώρος με τους μεγάλους ορεινούς όγκους και τις περιορισμένες πεδινές εκτάσεις, που διαρρέονται από μικρούς και ορμητικούς ποταμούς, με την πολυμορφία των ακτών και τα νησιωτικά συμπλέγματα, που λειτουργούν ως γέφυρες επικοινωνίας, επηρέασε θετικά τη διαμόρφωση της ζωής. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλαν και οι ήπιες κλιματολογικές συνθήκες.

Οι αρχαιότερες ανθρώπινες κοινωνίες στον τόπο αυτό χρησιμοποίησαν ως πρώτη ύλη για την οργάνωσή τους το λίθο. Έτσι η περίοδος αυτή έγινε γνωστή με το συμβατικό όρο, **εποχή του λίθου**. Προς το τέλος αυτής της περιόδου, δηλαδή της νεολιθικής, ο άνθρωπος πέρασε από το θηρευτικό-συλλεκτικό* στάδιο της οικονομίας στο παραγωγικό. Ο ελληνικός χώρος στη διάρκεια της νεολιθικής εποχής (περ. 7000-3000 π.Χ.) έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Εδώ εντοπίστηκαν οι σπουδαιότεροι νεολιθικοί οικισμοί (Σέσκλο και Διμήνι Θεσσαλίας), των οποίων η οργάνωση και η εξέλιξη προσδιορίζεται από το τρίπτυχο: **μόνιμη εγκατάσταση, γεωργία, κτηνοτροφία**.

Στις αρχές περίπου της 3ης χιλιετίας π.Χ. εγκαινιάστηκε μια νέα εποχή στη ζωή των κατοίκων του Αιγαίου. Τότε για πρώτη φορά έχουμε εισαγωγή και χρήση του χαλκού.

Τη μακρά αυτή περίοδο, που οι αρχαιολόγοι ονόμασαν συμβατικά **εποχή του χαλκού*** (3000/2800-1100 π.Χ.), η πολιτιστική εξέλιξη δεν ήταν ενιαία σε όλες τις περιοχές του ελληνικού χώρου. Η έρευνα έχει διακρίνει τους ακόλουθους πολιτισμούς:

(1) του βορειοανατολικού Αιγαίου, (2) τον κυκλαδικό, (3) το μινωικό και (4) τον ελλαδικό, ο οποίος εξελίχθηκε στη συνέχεια στο μυκηναϊκό πολιτισμό.

Οι προϊστορικοί πολιτισμοί του Αιγαίου δημιούργησαν το υπόβαθρο πάνω στο οποίο στηρίχθηκε στο ξεκίνημά του ο μυκηναϊκός πολιτισμός, ο πρώτος ελληνικός πολιτισμός, και στη συνέχεια ο ελληνικός πολιτισμός των ιστορικών χρόνων.

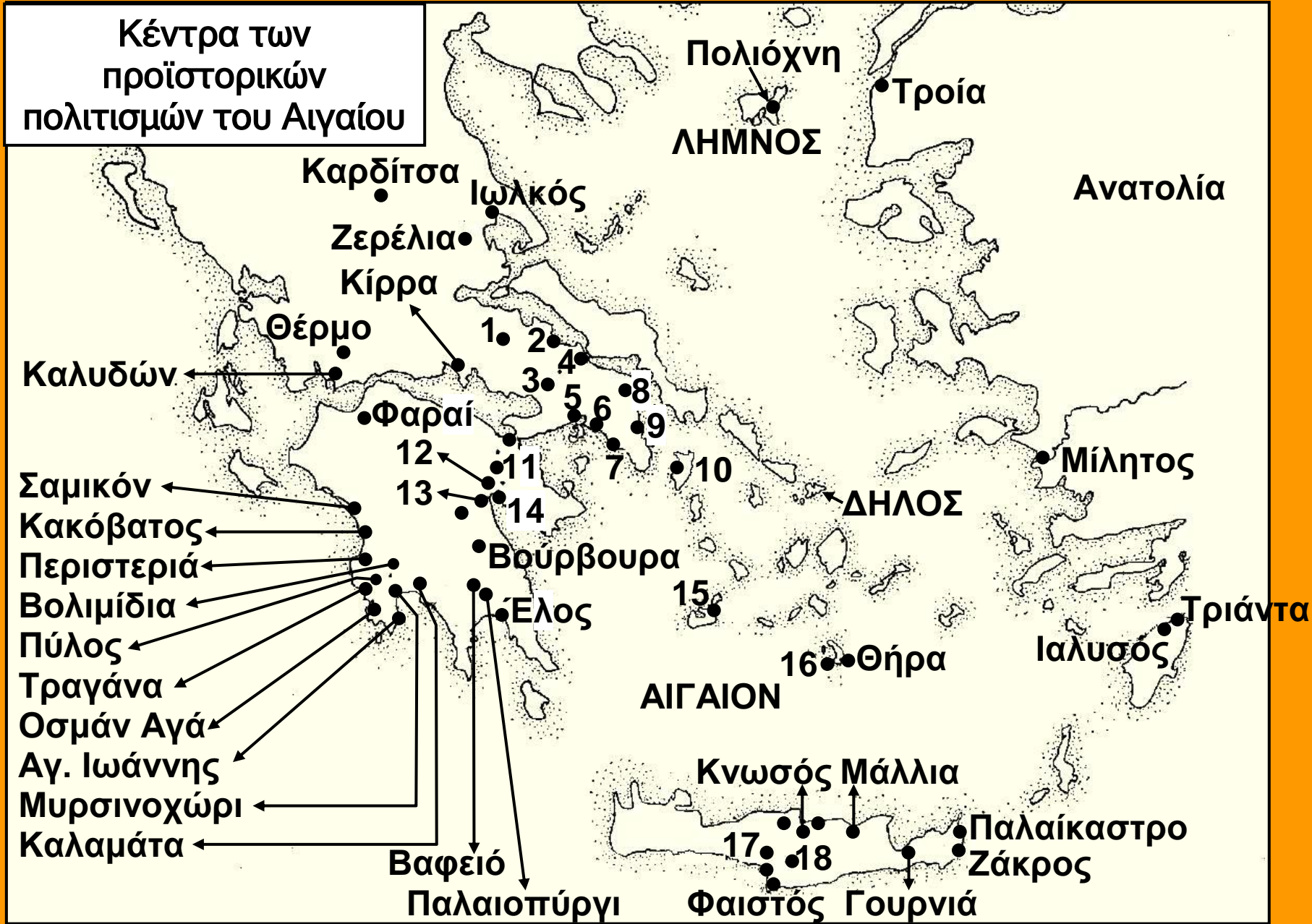
1.1 Οι Αιγαιακοί πολιτισμοί

Οι πολιτισμοί που γεννήθηκαν στα νησιά του Αιγαίου και στην ηπειρωτική Ελλάδα κατά την εποχή του χαλκού, παρά τις μεταξύ τους αλληλεπιδράσεις, παρουσιάζουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που οφείλονται στη γεωγραφική θέση, στο γεωλογικό ανάγλυφο και στις πρώτες ύλες που διέθετε η κάθε περιοχή.

Χαρακτηριστικά αγγεία του τύπου «δέπας αμφικύπελλο», από την Πολιόχνη της Λήμνου.

Κέντρα των
προϊστορικών
πολιτισμών του Αιγαίου

Κέντρα των προϊστορικών πολιτισμών του Αιγαίου - Υπόμνημα

1. Δραχμάνι	6. Αθήναι	11. Ζυγουριές	16. Ακρωτήρι
2. Αυλίζ	7. Βάρκιζα	12. Άργος	17. Σπήλαιο Καμαρών
3. Θήβαι	8. Αφίδνες	13. Λέρνα	18. Γόρτυς
4. Δράμεσι	9. Βραυρών	14. Τίρυνς	
5. Ελευσίς	10. ΚΕΑ - Αγ. Ειρήνη	15. ΜΗΛΟΣ - Φυλακωτή	

ΠΕΡΙΟΔΟΙ	ΒΑ ΑΙΓΑΙΟ	ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ	ΚΥΚΛΑΔΕΣ	ΚΡΗΤΗ
ΥΣΤΕΡΗ ΧΑΛΚΟΚΡΑΤΙΑ 1600–1100 π.Χ.	ΚΡΗΤΟΜΥΚΗΝΑΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ			
	ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑ- ΤΟΛΙΚΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ		ΠΑΛΑΙΟΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗ ΚΡΗΤΗ 1900–1700 π.Χ.	
ΠΡΩΤΟΕΛΛΑΔΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ			ΠΡΟΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗ ΚΡΗΤΗ	

Πίνακας χρονικών υποδιαιρέσεων των πολιτισμών του χαλκού στην Ελλάδα

Ο πολιτισμός του βορειοανατολικού Αιγαίου. Στη διάρκεια της 3ης χιλιετίας π.Χ. με κέντρα τα νησιά Λήμνο, Λέσβο, Θάσο, Σαμοθράκη αλλά και μεμονωμένες θέσεις στη Θράκη και την ανατολική Μακεδονία αναπτύχθηκε ένας πολιτισμός που παρουσιάζει ομοιότητες με το λεγόμενο τρωικό πολιτισμό της βορειοδυτικής Μ. Ασίας. Τη «φυσιογνωμία» αυτού του πολιτισμού γνωρίζουμε καλύτερα από τις ανασκαφικές έρευνες και τη μελέτη των αρχαιολογικών δεδομένων της Πολιόχνης στη Λήμνο. Το γεωλογικό ανάγλυφο του νησιού ευνόησε την ανάπτυξη μιας γεωργοκτηνοτροφικής οικονομίας με πλεόνασμα στην παραγωγή, πράγμα που δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για ανταλλακτικό εμπόριο. Η Λήμνος φαίνεται ότι από τις αρχές της 3ης χιλιετίας π.Χ. ήταν ένας σημαντικός σταθμός των δρόμων μεταφοράς μετάλλων – χαλκού, κασσίτερου, αργύρου – από και προς τον ασιατικό χώρο, μέσω των οποίων πρέπει να διοχετεύθηκε και η γνώση επεξεργασίας τους στον αιγαιακό χώρο. Οι έρευνες στην Πολιόχνη έφεραν στο φως στοιχεία που χαρακτηρίζουν μια οργανωμένη πόλη, όπως πολεοδομικό σχεδιασμό, αμυντικό τείχος, αποχετευτικό δίκτυο και χώρους κοινοτικής συγκρότησης. Η Πολιόχνη της Λήμνου πρέπει να θεωρείται, από τα μέχρι σήμερα δεδομένα, η αρχαιότερη πόλη της ευρωπαϊκής ηπείρου.

**Χρυσά κοσμήματα,
δείγματα της
εξελιγμένης
μεταλλοτεχνίας που
αναπτύχθηκε στην
Πολιόχνη της
Λήμνου.**

(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Ο κυκλαδικός πολιτισμός. Σε νησιά των Κυκλάδων – Σύρο, Πάρο, Αντίπαρο, Νάξο, Σίφνο, Μήλο, Αμοργό, Θήρα κ.ά. – κατά την 3η χιλιετία π.Χ. αναπτύχθηκε ένας πρωτότυπος πολιτισμός. Οι μικρές αποστάσεις μεταξύ των νησιών και η γεωγραφική τους θέση στο κέντρο του Αιγαίου υπήρξαν ευνοϊκοί παράγοντες που διευκόλυναν την επικοινωνία και τις επαφές ανάμεσα στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Η οικονομία τους στηριζόταν εν μέρει στη γεωργία, την κτηνοτροφία, την αλιεία και κυρίως στη βιοτεχνία και το εμπόριο. Τα πλούσια κοιτάσματα ορυκτών – μάρμαρο στην Πάρο και τη Νάξο, οψιανός* στη Μήλο, άργυρος στη Σίφνο – έδωσαν την ευκαιρία στους Κυκλαδίτες να ασχοληθούν με τη μεταλλοτεχνία, την κατασκευή μαρμάρινων αγγείων και εργαλείων από οψιανό. Πρώτοι οι κάτοικοι των Κυκλάδων ναυπήγησαν πλοία, που είχαν τη δυνατότητα να ταξιδεύουν σε ανοικτή θάλασσα. Τα προϊόντα της βιοτεχνικής τους παραγωγής τα αντάλλασσαν πιθανότατα με γεωργικά, των οποίων η παραγωγή ήταν περιορισμένη στα νησιά. Εκτός από το ανταλλακτικό εμπόριο φαίνεται ότι η οικονομία τους ιδιαίτερα ευνοήθηκε από τις μεταφορές αγαθών άλλων περιοχών, δημιουργώντας έτσι τις βάσεις ενός ισχυρού διαμετακομιστικού* εμπορίου. Η πειρατεία, εξάλλου, δε θα πρέπει να ήταν έξω από τις βιοποριστικές τους ασχολίες¹. Εγκαταστάσεις με κυκλαδικό χαρακτήρα έχουν βρεθεί στον ευρύτερο αιγαιακό χώρο, όπως στις ανατολικές ακτές της ηπειρωτικής Ελλάδας και στην Κρήτη, γεγονός που οδηγεί στη σκέψη ότι οι Κυκλαδίτες ανέπτυξαν εκτεταμένη εμπορική δραστηριότητα και κυριάρχησαν στο Αιγαίο κατά την 3η χιλιετία π.Χ.

**Μαρμάρινο ειδώλιο «αυλητή» από την Κέρο. Έργο της πρώιμης εποχής του χαλκού.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)**

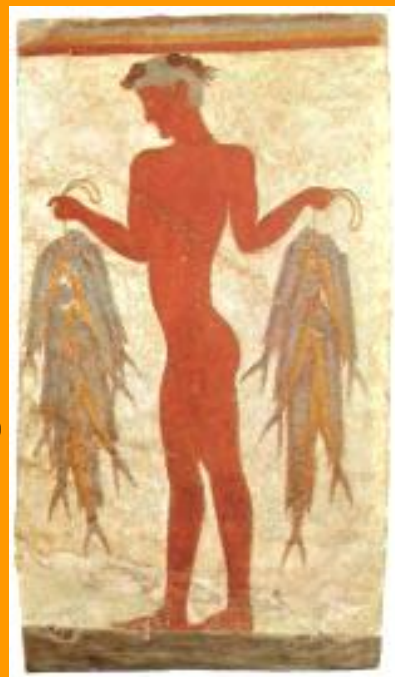
Τα μαρμάρινα και κεραμικά σκεύη με τα ιδιόρρυθμα σχήματά τους και την πρωτότυπη διακόσμηση, τα μαρμάρινα ειδώλια,* τα αρχιτεκτονικά κατάλοιπα των οικισμών αλλά και τα έργα της μεταλλοτεχνίας είναι όλα στοιχεία που αποδεικνύουν εξελιγμένη κοινωνική οργάνωση και ποιότητα στην καθημερινή ζωή.

Στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ. η πρωτοτυπία του κυκλαδικού πολιτισμού περιορίζεται από την εισαγωγή πολιτιστικών στοιχείων, κυρίως από την Κρήτη αλλά και από την ηπειρωτική Ελλάδα. Έτσι ο κυκλαδικός πολιτισμός της μέσης εποχής του χαλκού είναι το αποτέλεσμα του δημιουργικού συνδυασμού του νησιωτικού πολιτιστικού υπόβαθρου με τις επιρροές που οι Κυκλαδίτες δέχτηκαν και αφομοίωσαν από την Κρήτη και την κυρίως Ελλάδα. Σ' αυτή την περίοδο περιορίστηκε ο ηγετικός ρόλος των Κυκλάδων στο Αιγαίο λόγω της ανερχόμενης μινωικής δύναμης. Υποχρεώθηκαν, κατά πάσα πιθανότητα, να προσφέρουν τις ναυτικές τους γνώσεις προκειμένου να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους.

Γύρω στα 1500 π.Χ., η έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας έθαψε κάτω από τη λάβα μια μεγάλη πόλη του νησιού –στο σημερινό χωριό Ακρωτήρι–, που βρισκόταν σε ακμή από τις αρχές της ύστερης εποχής του χαλκού. Οι κάτοικοι της Θήρας εγκατέλειψαν το νησί μάλλον προειδοποιημένοι από σεισμικές δονήσεις

πριν την ολοκληρωτική καταστροφή. Για τους άλλους νησιωτικούς οικισμούς δεν υπάρχουν σαφείς ενδείξεις εγκατάλειψης ή ολοκληρωτικής καταστροφής. Πάντως είναι φανερό ότι έκτοτε η κατάσταση άλλαξε σταδιακά στο Αιγαίο με επακόλουθο την προοδευτική αλλά πλήρη επικράτηση των Μυκηναίων το 14ο αι. π.Χ.

Τοιχογραφία του «ψαρά» από οικία του Ακρωτηρίου Θήρας. Έργο της ύστερης εποχής του χαλκού. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Ο μινωικός πολιτισμός. Ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε την εποχή του χαλκού στην Κρήτη συμβατικά φέρει το όνομα του μυθικού βασιλιά Μίνωα.

Η γεωγραφική θέση του νησιού στο κέντρο περίπου της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου μεταξύ τριών ηπείρων, η μορφολογία του εδάφους με τις εύφορες αλλά μικρές πεδιάδες ανάμεσα σε μεγάλους ορεινούς όγκους και το ζεστό κλίμα προσδιόρισαν την οργάνωση της ζωής και την ανάπτυξη πολιτισμού ήδη από τους νεολιθικούς χρόνους. Πολλοί ερευνητές, εκτός από την παραδοσιακή τριμερή διαίρεση της εποχής του χαλκού σε πρώιμη, μέση και ύστερη, για τη μελέτη του μινωικού πολιτισμού χρησιμοποιούν τη διάκριση αντίστοιχα σε χρονικές περιόδους με κριτήριο την κατασκευή, την οργάνωση και την καταστροφή των ανακτορικών κέντρων στην Κρήτη.

α. Η ιστορία και η κοινωνία. Η πρώιμη εποχή του χαλκού συμπίπτει έτσι με την προανακτορική περίοδο. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου οι οικισμοί παρουσιάζουν στοιχεία αγροτικής οικονομικής οργάνωσης αλλά και στοιχεία ανάπτυξης εμπορικών σχέσεων με νησιά του Αιγαίου, τις ακτές της Εγγύς Ανατολής και της Αιγύπτου. Τα βιοτεχνικά προϊόντα της κεραμικής, της λιθοτεχνίας, της πλεκτικής, της υφαντικής και της μεταλλοτεχνίας αποδεικνύουν την ύπαρξη έμπειρων τεχνιτών και κατ' επέκταση κοινωνικών ομάδων που διακρίνονται από τον καταμερισμό εργασίας. Οι αρχηγοί των ισχυρότερων γενών, δηλαδή οι κάτοχοι εκτάσεων καλλιεργήσιμης γης, ίσως απέκτησαν προοδευτικά δύναμη μέχρις ότου η εξουσία συγκεντρώθηκε στα χέρια των λίγων, των πρώτων βασιλέων.

Πήλινος δίσκος από τη Φαιστό.
Στις δύο όψεις του φέρει αποτυπωμένα με σφραγίδα, σύμβολα μιας ιερογλυφικής γραφής. Πρόκειται για το παλαιότερο μινωικό κείμενο που μας είναι γνωστό (1800 π.Χ.).
(Ηράκλειο Κρήτης, Αρχαιολ. Μουσείο)

Για πρώτη φορά στην Κνωσό, στη Φαιστό, στα Μάλια και τη Ζάκρο το 1900 π.Χ. περίπου οικοδομήθηκαν συγκροτήματα, που είναι δυνατό να χαρακτηριστούν ως ανάκτορα. Τα συγκροτήματα αυτά διέθεταν μεγάλους αποθηκευτικούς χώρους που υποδεικνύουν ότι οι κάτοχοί τους ήταν μεγάλοι γαιοκτήμονες. Σημαντικό επίτευγμα αυτής της περιόδου, δηλαδή της παλαιοανακτορικής εποχής, ήταν η εφεύρεση γραφής. Χρησιμοποιήθηκαν

παράλληλα μια ιερογλυφική γραφή, όπως αποδεικνύει ο δίσκος της Φαιστού, και μια γραφή με γραμμικά σύμβολα, γνωστή ως γραμμική Α', πάνω σε πινακίδες και αγγεία. Καμία από τις δύο γραφές δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί. Από τις αρχές της περιόδου αυτής η Κρήτη σταδιακά κυριάρχησε στο Αιγαίο¹. Η μινωική θαλασσοκρατία ήταν γνωστή ήδη στην παράδοση των αρχαίων. Η απουσία οχυρώσεων στα ανακτορικά κέντρα δημιούργησε τη θεωρία της ειρηνικής επικράτησης, της γνωστής *paq minoica* (μινωική ειρήνη). Από άγνωστες αιτίες τα πρώτα ανάκτορα καταστράφηκαν γύρω στα 1700 π.Χ. Η κατάσταση αντιμετωπίστηκε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Νέα ανάκτορα οικοδομήθηκαν στη θέση των παλαιών, μεγαλύτερα σε έκταση και πολυτελέστερα σε σχέση με τα προηγούμενα.

1. Η ναυτική κυριαρχία του Μίνωα και η πειρατεία

Ο πρώτος που καθώς ξέρουμε απ' την προφορική παράδοση, απόκτησε ναυτικό ήταν ο Μίνως, που κυριαρχούσε στο μεγαλύτερο μέρος της σημερινής ελληνικής θαλάσσης. Κυρίεψε τις Κυκλάδες και ίδρυσε αποικίες στα περισσότερα νησιά, από όπου έδιωξε τους Κάρες και εγκατέστησε άρχοντες τους γιους του. Φυσικό ήταν να καταδιώξει την πειρατεία όσο μπορούσε, ώστε να του περιέρχονται ασφαλέστερα τα εισοδήματα των νησιών.

Την παλιά εποχή οι Έλληνες, και όσοι βάρβαροι κατοικούσαν στα παράλια ή στα νησιά, επιδόθηκαν στην πειρατεία μόλις άρχισε ν' αναπτύσσεται η θαλάσσια επικοινωνία. Είχαν αρχηγούς ανθρώπους ισχυρούς που είχαν κίνητρο και το προσωπικό τους κέρδος, αλλά και την ανάγκη να εξασφαλίσουν τροφή για τους πιο φτωχούς. Χτυπούσαν ατείχιστες πολιτείες,

που ήσαν μάλλον συγκροτήματα οικισμών, και τις λεηλατούσαν εξασφαλίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο το βιοπορισμό τους. Η ληστεία τότε, δεν ήταν ακόμα ντροπή, αλλά αντίθετα έδινε κάποια δόξα σ' όσους την ασκούσαν. Τούτο, άλλωστε, φαίνεται τόσο από το ότι και σήμερα ακόμα μερικοί στεριανοί υπερηφανεύονται επειδή είναι ληστές, όσο και από το ότι στους στίχους των παλαιών ποιητών υπάρχουν στερεότυπες ερωτήσεις προς τα καράβια που εισπλέουν κάπου αν είναι πειρατικά. Τουτο σημαίνει ότι ούτε εκείνοι που δέχονταν την ερώτηση θεωρούσαν ότι ήταν ταπεινωτική η πειρατεία ούτε εκείνοι που έκαναν την ερώτηση τη θεωρούσαν υβριστική.

Θουκυδίδης, Α, 4–5 μετ. Αγγ. Βλάχου, εκδ. Εστία.

Τη νεοανακτορική περίοδο η διαστρωμάτωση της μινωικής κοινωνίας διαρθρώνεται στο πλαίσιο του ανακτόρου με επικεφαλής τον κύριό του, τον ηγεμόνα, από τον οποίο πήγαζαν όλες οι εξουσίες. Τον πλαισίωνε αριστοκρατία αξιωματούχων και μεγάλος αριθμός κατοίκων της περιοχής γύρω από το ανάκτορο, που ως γεωργοί ή τεχνίτες εξαρτιόνταν οικονομικά από το ανάκτορο. Η κοινωνική αυτή συγκρότηση δε φαίνεται να μοιάζει με τον απολυταρχικό τρόπο διακυβέρνησης, όπως τον γνωρίσαμε στους λαούς της Εγγύς Ανατολής. Η ανεύρεση μικρότερων οικοδομικών συγκροτημάτων αλλά και πόλεων, που ήταν σύγχρονες με τα ανάκτορα, αποτελούν ενδείξεις και για μια αστική* οργάνωση της κοινωνίας παράλληλα με την ανακτορική. Μεγάλος δηλαδή αριθμός κατοίκων που έμεναν στις πόλεις δεν ασχολούνταν με χειρωνακτικές εργασίες, αλλά είχαν υψηλά εισοδήματα από το εμπόριο, τη βιοτεχνία και την παροχή υπηρεσιών ως διοικητικοί υπάλληλοι.

Ο τρόπος οργάνωσης της ζωής, όπως μπορούμε να τον κατανοήσουμε από τα αρχαιολογικά ευρήματα, προβάλλει ιδιαίτερα τη γυναίκα. Εκτός από τον πρωταγωνιστικό ρόλο που έπαιζε στη θρησκεία, η θέση της στη μινωική κοινωνία φαίνεται ότι ήταν εφάμιλλη με εκείνη που κατείχε ο άνδρας. Γυναίκες συμμετείχαν σε επικίνδυνα αθλήματα όπως τα ταυροκαθάψια* και σε κυνηγετικές εξορμήσεις μαζί με τους άνδρες. Φρόντιζαν, ωστόσο, την εμφάνισή τους, περιπαιούνταν το σώμα τους, καλλωπίζονταν και φορούσαν περίτεχνα ενδύματα, που προκαλούν εντύπωση ακόμη και σήμερα με την τολμηρότητά τους.

Τοιχογραφία από το ανάκτορο της Κνωσού. Απεικονίζει σκηνή από ένα επικίνδυνο αγώνισμα, συνδεδεμένο πιθανότατα με ιερές τελετουργίες, τα ταυροκαθάψια* (1450 π.Χ.). (Ηράκλειο Κρήτης, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Ειδώλιο γυναικείας θεότητας, της θεάς των όφρων. Είναι κατασκευασμένο από φαγεντιανή και παρουσιάζει μια γυναίκα που κρατά στα δύο χέρια φίδια, ενώ στο κεφάλι της κάθεται ένα αιλουροειδές. Το ένδυμα που φοράει είναι περίτεχνο και τολμηρό. (Ηράκλειο Κρήτης, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Οι επαφές της Κρήτης αυτή την περίοδο με τις περιοχές της ανατολικής Μεσογείου ήταν συνεχείς. Η ανεύρεση χάλκινων ταλάντων* και ελεφαντόδοντων αποδεικνύει άμεσες επαφές με την Κύπρο και τη Συρία. Ένδειξη της επικοινωνίας με την Αίγυπτο αποτελούν οι τοιχογραφίες της εποχής του Τούθμωσι Γ΄, στις οποίες απεικονίζονται απεσταλμένοι των Κεφτί με δώρα για το φαραώ. Ο τρόπος απόδοσης των Κεφτί μοιάζει με τη μορφή των Κρητών, όπως τους γνωρίζουμε από τα έργα της μινωικής τέχνης. Η επέκταση, επίσης, στο Αιγαίο είναι γεγονός που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Την ακμή όμως ανέκοψε, γύρω στα 1500 π.Χ., η δεύτερη στη σειρά καταστροφή των ανακτόρων. Πιθανή εκδοχή αυτής της καταστροφής θεωρείται η έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας. Μόνο η Κνωσός από τα ανακτορικά κέντρα ξεπέρασε τη δοκιμασία της καταστροφής και συνέχισε την ανεξάρτητη πορεία της για έναν ακόμη αιώνα. Η καταστροφή πάντως δε σήμανε και το τέλος του πολιτισμού στην Κρήτη.

Η μετανακτορική περίοδος, όπως διαφορετικά ονομάζεται η περίοδος της μυκηναϊκής κυριαρχίας στην Κρήτη, διήρκεσε μέχρι το 1100 π.Χ. περίπου. Τη μυκηναϊκή επικράτηση επικυρώνει η ανεύρεση στην Κνωσό πήλινων πινακίδων της γραμμικής Β΄ γραφής, η οποία χρησιμοποιήθηκε από τους Μυκηναίους.

β. Θρησκεία. Κυρίαρχο ρόλο είχε στη μινωική θεολογία μια γυναικεία θεότητα, που ταυτίζεται με τη θεά της γονιμότητας. Δίπλα της υπήρχε ένας μικρός θεός. Ιερό ζώο ήταν ο ταύρος και σύμβολα ιερά τα κέρατα του ταύρου και ο διπλός πέλεκυς.

Τους θεούς λάτρευαν στην ύπαιθρο, σε κορυφές των βουνών ή σε ιδιαίτερους χώρους στα ανάκτορα. Ναούς δεν οικοδομούσαν. Από τις θρησκευτικές τελετές ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα ταυροκαθάψια*.

γ. Τέχνη. Η μινωική τέχνη χαρακτηρίζεται από φαντασία, λεπτότητα και αγάπη για τη φύση. Τα έργα των Μινωιτών ήταν προσαρμοσμένα στα ανθρώπινα μέτρα, αποστρέφονταν το ογκώδες και το μνημειακό*.

Ακόμα και τα ανάκτορα δεν επιβάλλονταν με τον όγκο τους στο χώρο αλλά με την πολυμορφία τους. Πυρήνας του μινωικού ανακτόρου ήταν μια μεγάλη αυλή, γρω από την οποία διαρθρωνόταν ένα πολυδαίδαλο* σύστημα δωματίων, διαδρόμων και ανισόπεδων επιφανειών. Βεράντες, φωταγωγοί και αποθηκευτικοί χώροι εξυπηρετούσαν παράλληλα με την αισθητική και πρακτικές ανάγκες της καθημερινής ζωής. Οι τοίχοι των ανακτόρων σε ευρεία κλίμακα διακοσμούσαν με τοιχογραφίες. Τα θέματά τους ήταν εμπνευσμένα από τη φύση και τις ανακτορικές τελετές.

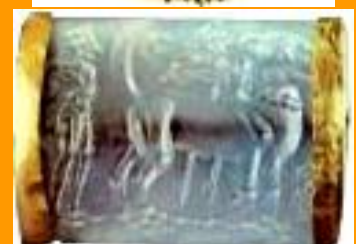
Τελετουργικό πέτρινο αγγείο με το οποίο έκαναν σπονδές. Έχει τη μορφή κεφαλής ταύρου. Ο ταύρος ήταν ένα από τα ιερά ζώα στη μινωική θρησκεία. Προέρχεται από το μικρό ανάκτορο της Κνωσού (1600 π.Χ.). (Ηράκλειο Κρήτης, Αρχαιολ. Μουσείο)

Τα έργα της μικροτεχνίας (σφραγιδογλυφία*, χρυσοχοΐα, ειδωλοπλαστική* και κεραμική) διακοσμούνταν με ανάλογες παραστάσεις. Η προσπάθεια των καλλιτεχνών να αποδώσουν όσο πιο πιστά μπορούσαν την ανθρώπινη μορφή καθώς και τις μορφές των ζώων, η απεικόνιση σκηνών από την καθημερινή ζωή ή τις τελετές σε συνδυασμό με την ποικιλία των χρωματισμών είναι στοιχεία που δίνουν την εντύπωση μιας ειρηνικής κοινωνίας που αντιμετωπίζει με ευχαρίστηση την καθημερινή ζωή.

Η μινωική τέχνη σκοπό είχε να εξυπηρετήσει κυρίως τις ανάγκες των ανακτόρων. Δε χρησιμοποιήθηκε όμως μόνο από την εξουσία, όπως συνέβαινε στις αυτοκρατορίες της Ανατολής.

Σφραγιδόλιθοι, εξάίρετα έργα μινωικής μικροτεχνίας. Έμπειροι τεχνίτες φιλοτεχνούσαν πάνω σε πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους ανάγλυφες μικροσκοπικές παραστάσεις, ιδιαίτερα κατά τη νεοανακτορική περίοδο. (Ηράκλειο Κρήτης, Αρχαιολ. Μουσείο)

Ο ελλαδικός πολιτισμός. Οι ερευνητές ονόμασαν ελλαδικό τον πολιτισμό που διαμορφώθηκε στην ηπειρωτική χώρα την εποχή του χαλκού*. Στην ηπειρωτική Ελλάδα η μετάβαση από την εποχή του λίθου σε εκείνη του χαλκού φαίνεται ότι συνέβη χωρίς θεαματικές αλλαγές και με αργούς ρυθμούς. Η επιστημονική έρευνα διαπίστωσε ότι στις αρχές της εποχής του χαλκού συνέβησαν δημογραφικές μεταβολές, μετακινήσεις πληθυσμών. Οι νέοι οικισμοί ιδρύθηκαν κοντά στη θάλασσα ή πάνω σε χαμηλούς λόφους. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση ήταν του οικισμού της Λέρνας στην Αργολίδα. Η συγκρότηση των περισσότερων οικισμών και τα ανασκαφικά στοιχεία μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι οικισμοί και οι κοινωνίες που τους διαμόρφωσαν βρίσκονταν σε στάδιο προαστικής* οργάνωσης. Στο στάδιο αυτό διαπιστώθηκαν κάποιοι νεωτερισμοί, όπως εξειδίκευση στην εργασία, ανάπτυξη της τεχνολογίας, διεύρυνση των ανταλλαγών, κεντρική οργάνωση κ.ά. Οι πόροι οικονομικής ανάπτυξης δεν προέρχονταν μόνο από τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Έχει διαπιστωθεί η επικοινωνία ανάμεσα στους οικισμούς της ηπειρωτικής Ελλάδας και του αιγαιακού χώρου. Από τους κατοίκους του ελλαδικού χώρου της πρώιμης εποχής του χαλκού διατηρήθηκαν γλωσσικά κατάλοιπα που στη συνέχεια τα συναντούμε στην ελληνική γλώσσα. Πρόκειται κυρίως για τοπωνύμια που έχουν κατάληξη σε -ττος, -σος, -νθος π.χ. Λυκαβηττός, Υμηττός, Ιλισσός, Παρνασσός, Κόρινθος κ.ά.

Βαθύ πήλινο σκεύος με προχολή, «σαλτσιέρα», του ελλαδικού πολιτισμού, της πρώιμης εποχής του χαλκού από την περιοχή της Ραφήνας. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολ. Μουσείο)

Τους πρώτους αιώνες της 2ης χιλιετίας π.Χ., δηλαδή τη μέση εποχή του χαλκού, τα αρχαιολογικά δεδομένα προβάλλουν μια διαφορετική εικόνα. Διακόπτεται απότομα η πολιτιστική συνέχεια και δεν παρατηρείται καμία ουσιαστική εξέλιξη στον τρόπο οργάνωσης. Η κατάσταση αυτή, σύμφωνα με την παραδοσιακή εξήγηση, αποδίδεται στην είσοδο νέων κατοίκων, δηλαδή των πρώτων ελληνικών φύλων. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή ερμηνεύεται από εσωτερικές αναταραχές και συγκρούσεις ανάμεσα στους αυτόχθονες* πληθυσμούς².

2. Η επιστημονική έρευνα για το πρόβλημα των μεταβολών που συνέβησαν στον ελλαδικό χώρο στα τέλη της πρώιμης εποχής του χαλκού

Οι προσπάθειες των αρχαιολόγων να προσδιορίσουν τη φύση, την έκταση και τις συνέπειες των μεταβολών που πραγματοποιούνται στα τέλη της Πρώιμης Χαλκοκρατίας ξεκινούν από την ανομολόγητη επιθυμία να ανιχνεύσουν το πρόβλημα της «άφιξης» των πρώτων ινδοευρωπαϊκών φύλων στην αιγαιακή λεκάνη. Με την αποκρυπτογράφηση της γραμμικής γραφής Β', το ασφαλές πλέον γεγονός ότι στην Πελοπόννησο, κατά τη Μυκηναϊκή εποχή, μιλούσαν ένα είδος πρωτόγονης ελληνικής γλώσσας, καθώς και η απουσία ουσιαστικής τομής στην πολιτισμική συνέχεια... οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα φύλα που εγκαταστάθηκαν στην ηπειρωτική Ελλάδα την επαύριο των καταστροφών, ήταν οι πρώτες ομάδες «Πρωτοελλήνων»...

Από την άλλη πλευρά με ποια κριτήρια μπορούμε να αποδώσουμε μια καινοτομία στην άφιξη νέων πληθυσμιακών στοιχείων; Από τη νεότερη ιστορία αποδεικνύεται σαφέστατα, άλλωστε, ότι ριζικές

πολιτισμικές αλλαγές, που συνοδεύονται συχνά από βίαιες καταστροφές, δεν είναι απαραίτητα αποτέλεσμα εισβολών ή μεταναστεύσεων: ενδεικτικό παράδειγμα μιας τέτοιας περίπτωσης αποτελούν οι επαναστάσεις. Θα μπορούσαμε επομένως να αποδώσουμε τα γεγονότα του τέλους της Πρωτοχαλκής II περιόδου στο Αιγαίο σε μια σειρά από εσωτερικές αναταραχές.

R. Treuil, P. Darcque, J.-Cl. Pour-sat, G. Touchais,
Οι πολιτισμοί του Αιγαίου, μετ. Όλγα
Πολυχρονοπούλου, Άννα Φιλίππα-Touchais, εκδ.
Καρδαμίτσα, 1996, σ. 293-294.

Οι οικισμοί σ' αυτή την περίοδο παρουσιάζουν έλλειψη σχεδιασμού στη χωροταξική τους οργάνωση. Η κεραμική είναι το κύριο υλικό κατάλοιπο που υποδηλώνει τα νέα πολιτιστικά στοιχεία. Η κοινωνία, όπως φαίνεται, συγκροτήθηκε στη βάση της κλειστής αγροτικής οικονομίας. Οι κάτοικοι δηλαδή ενός οικισμού παρήγαν αγροτικά προϊόντα τόσα όσα κάλυπταν τις ανάγκες επιβίωσής τους. Δεν υπήρχε πλεόνασμα στην παραγωγή και κατ' επέκταση δεν υπήρχε ανταλλακτικό εμπόριο. Ωστόσο, στην ύστερη φάση αυτής της περιόδου διαπιστώνουμε επαφές με την Κρήτη. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι την ίδια περίοδο στην Κρήτη, λειτουργούσε ένα ανακτορικό σύστημα που βασιζόταν κυρίως στην εμπορική εξάπλωση των Κρητών.

1.2 Ο μυκηναϊκός πολιτισμός

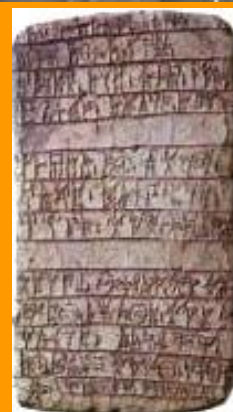
Στην ηπειρωτική Ελλάδα κατά την ύστερη εποχή του χαλκού (1600 -1100 π.Χ.) διαμορφώθηκε και εξελίχθηκε ο πρώτος μεγάλος ελληνικός πολιτισμός. Έχει ονομαστεί συμβατικά **μυκηναϊκός** από τους ερευνητές, γιατί το σπουδαιότερο κέντρο του ήταν η «πολύχρησος Μυκήνη», όπως αναφέρεται στα ομηρικά έπη.

Η χώρα. Ο πολιτισμός αυτός ήταν δημιούργημα ελληνικών φύλων, γνωστών με ποικίλα ονόματα από τις πηγές: Αχαιοί, Δαναοί, Ίωνες, Αργείοι κ.ά. Τα ελληνικά αυτά φύλα, αφού παγίωσαν τις εγκαταστάσεις τους στην ηπειρωτική χώρα, δέχτηκαν τις επιδράσεις των άλλων αιγαιακών πολιτισμών, ιδιαίτερα του μινωικού. Στη συνέχεια εξαπλώθηκαν στον αιγαιακό χώρο, στα νησιά, την Κρήτη και στις ακτές της Μ. Ασίας. Την περίοδο της μεγάλης ακμής ξεπέρασαν τα όρια του Αιγαίου και εγκαταστάθηκαν, άλλοτε μόνιμα και άλλοτε περιστασιακά, στην Κύπρο και στις ανατολικές ακτές της Μεσογείου. Τα σπουδαιότερα κέντρα του μυκηναϊκού κόσμου ήταν οι Μυκήνες, το Άργος, η Τίρυνθα στην Αργολίδα, η Πύλος στη Μεσσηνία, οι Αμύκλες στη Λακωνία, ο Ορχομενός, η Θήβα και ο Γλας στη Βοιωτία, η Αθήνα, η Ελευσίνα, ο Μαραθώνας στην Αττική και η Ιωλκός στη Θεσσαλία. Τα περισσότερα κέντρα είχαν ιδρυθεί σε επιλεγμένες θέσεις οι οποίες διευκόλυναν την εμπορεία μεγάλης σε έκταση περιοχής. Η ίδρυσή τους συνδυαζόταν στις περισσότερες περιπτώσεις με την κατασκευή ανακτόρου και ισχυρής οχύρωσης.

H. Schliemann (Ερίκος Σλήμαν):
Γερμανός έμπορος και ερευνητής.
Με τις αρχαιολογικές του έρευνες στην Τροία και στις Μυκήνες έδωσε ιστορική υπόσταση στις αφηγήσεις των Ομηρικών επών.

Πήλινη πινακίδα με κείμενο της γραμμικής Β' γραφής. Προέρχεται από το ανάκτορο της Πύλου.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολ. Μουσείο)

Οι πηγές. Τις πρώτες πληροφορίες για το μυκηναϊκό κόσμο είχαμε από τα ομηρικά έπη. Μέχρι τον περασμένο αιώνα όμως οι ιστορικοί και οι ερευνητές πίστευαν ότι τα πρόσωπα και γενικότερα η εικόνα της ζωής που παρουσίαζαν τα έπη ήταν δημιουργήματα της φαντασίας του Ομήρου. Οι διηγήσεις του απέκτησαν ιστορική υπόσταση, όταν ένας πλούσιος έμπορος, ο Heinrich Schliemann (Ερίκος Σλήμαν), έκανε τις πρώτες ανασκαφές στις Μυκήνες (1876). Έκτοτε και μέχρι σήμερα, οι αρχαιολογικές έρευνες σε πολλά μέρη της Ελλάδας και η μελέτη των ευρημάτων τους έχουν ρίξει πολύ φως στη γνώση αυτής της εποχής. Αποκορύφωμα όλων των ερευνών που αφορούν το μυκηναϊκό πολιτισμό ήταν η αποκρυπτογράφηση της γραμμικής Β΄ γραφής από τον M. Ventris και τον J. Chadwick (1952). Η γραμμική Β΄ χρησιμοποιήθηκε από ειδικευμένους γραφείς στα μυκηναϊκά ανάκτορα. Η ανάγνωση των πινακίδων που βρέθηκαν στην Πύλο, στην Κνωσό, στις Μυκήνες και στη Θήβα έδειξε ότι η γραμμική Β΄ είναι συλλαβική γραφή. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι επικύρωσε την ελληνικότητα του μυκηναϊκού πολιτισμού. Αποδείχθηκε ότι τα σύμβολά της αποδίδουν λέξεις της ελληνικής γλώσσας. Αποδίδουν στην πραγματικότητα μια πρώιμη μορφή της ελληνικής γλώσσας, αρχαιότερη και από εκείνη των ομηρικών επών. Οι πληροφορίες, ωστόσο, που μας δίνουν οι πινακίδες έχουν λογιστικό περιεχόμενο, είναι δηλαδή κατάλογοι αντικειμένων και περιουσιακών στοιχείων ηγεμόνων ή εμπόρων της εποχής εκείνης. Έχουν διαβαστεί, επίσης, ονόματα θεών και ανθρώπων που μας είναι γνωστά από τα έπη³. Πρέπει να επισημανθεί ότι μέχρι σήμερα οι πινακίδες δε μας έχουν δώσει ένα συνεχές κείμενο.

Η ιστορική επιστήμη εντάσσει το μυκηναϊκό πολιτισμό εν μέρει στην ελληνική προϊστορία ή, για την ακρίβεια, θεωρεί ότι αποτελεί την ελληνική πρωτο-ιστορία.

3. Οι πινακίδες της γραμμικής Β' γραφής

Έχουμε λοιπόν κάποιους σωρούς από πηλό, που καταρχήν δε μας υπόσχονται τίποτα· τους κάνει πολύτιμους όμως το γεγονός ότι συνιστούν μια ολότελα καινούργια πηγή αδιάβλητης πληροφόρησης για τον αρχαιότατο ελληνικό πολιτισμό – που άλλη πηγή γνώσης μας γι' αυτόν είναι η αρχαιολογία και οι συγκεχυμένες παραδόσεις που μας μεταβίβασαν οι κλασικοί χρόνοι. Είναι βέβαια λυπηρό που οι πινακίδες δε μας λένε τίποτε για την ιστορία των ανθρώπων που τις έγραψαν, ούτε για τη σκέψη τους. Κι όμως, μερικοί από μας θα εκπλαγούν ίσως όταν ανακαλύψουν πόσα συμπεράσματα μπορούμε να αντλήσουμε απ' αυτές. Οι Μυκηναίοι δεν το θεώρησαν απαραίτητο να διασώσουν ούτε την ιστορία τους ούτε τη διπλωματική τους αλληλογραφία. Μας άφησαν όμως τουλάχιστον καταγραφές από τη διοίκηση των βασιλείων τους και από τη λειτουργία ορισμένων τομέων της οικονομίας τους.

Εκτός από τις πινακίδες έχουμε και μερικές επιγραφές στη Γραμμική Γραφή Β', που περιλαμβάνονται στη ζωγραφική διακόσμηση αγγείων. Τέτοια αγγεία έχουν ανακαλυφθεί σε διάφορες τοποθεσίες, κι εξακολουθούν να ανακαλύπτονται ολοένα περισσότερα.

J. Chadwick, Ο Μυκηναϊκός κόσμος, μετ. Κ.Ν. Πετρόπουλος, εκδ. Gutenberg, σ. 29–30.

Κέντρα του μυκηναϊκού κόσμου

Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση του μυκηναϊκού κόσμου. Την κλειστή αγροτική οικονομία των οικισμών της μέσης εποχής του χαλκού ακολούθησε, όπως φαίνεται, μια μορφή οικονομικών σχέσεων βασισμένη στο εμπόριο. Η εμπορική ανάπτυξη, ιδιαίτερα μετά το 1500 π.Χ., ακολούθησε γρήγορους ρυθμούς και είχε ως επακόλουθο την έξοδο των Μυκηναίων στο Αιγαίο. Μια σειρά από μέγαρα, οικοδομημένα σε οχυρωμένες ακροπόλεις, επιβεβαιώνουν την οικονομική ανάπτυξη του μυκηναϊκού κόσμου.

Επίκεντρο των οικονομικών δραστηριοτήτων ήταν τα μέγαρα. Η πλειοψηφία των υπηκόων ασχολούνταν με τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Μια μεγάλη ομάδα αποτελούσαν οι ειδικευμένοι τεχνίτες (κεραμοουργοί, ξυλουργοί, ναυπηγοί, χαλκουργοί, χρυσοχόοι, αρωματοποιοί, γιατροί κ.ά.) και μια άλλη, πολυπληθής επίσης, οι έμποροι και οι ναυτικοί⁴. Στην κοινωνική ιεραρχία ιδιαίτερη θέση κατείχαν οι ιερείς και ο στρατός, ο οποίος αποτελούνταν από επαγγελματίες στρατιώτες. Ο ηγεμόνας κάθε ανακτόρου διαχειριζόταν τον πλούτο της περιοχής την οποία εξουσίαζε. Ήταν πολιτικός και στρατιωτικός αρχηγός, με δικαστική και συγχρόνως θρησκευτική εξουσία. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη όμως που να υπονοεί την ύπαρξη θεοκρατικής οργάνωσης και ισχυρού ιερατείου. Στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας βρίσκονταν οι δούλοι. Ήταν υπηρέτες που εργάζονταν για τον ηγεμόνα, τους αξιωματούχους, τους ιερείς και τους απλούς πολίτες.

4. Τα επαγγέλματα και οι ειδικευμένοι τεχνίτες μέσα από τις πινακίδες της γραμμικής Β' γραφής

Το πλήθος των επαγγελματικών ειδικοτήτων που κατονομάζονται στους καταλόγους προϋποθέτει εντυπωσιακά προχωρημένο καταμερισμό της εργασίας. Έχει περάσει πια η στοιχειώδης βαθμίδα του πολιτισμού όπου ο καθένας μπορούσε διαδοχικά να κάνει το γεωργό, το χτίστη, τον ξυλουργό ή ό,τι άλλο. Τώρα πηγαίνει και βρίσκει τον ειδικό γι' αυτό που κάθε φορά χρειάζεται: από ένα συνηθισμένο κύπελλο ως το πολυτελέστερο έπιπλο με την πολύτιμη ένθετη διακόσμηση. Από τη στιγμή που βλέπουμε ότι ανάμεσα στα επαγγέλματα υπήρχε και ο κυανουργός [ku-wa-no-wo-ko: κυανουργός], ο «τεχνίτης λαζουρίτη* λίθου [του κυάνου] ή γυάλινων απομιμήσεών του»,

συμπεραίνουμε ασυνήθιστο επίπεδο πολυτέλειας, αφού τέτοιο επάγγελμα με κανένα άλμα της φαντασίας μας δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αναγκαίο. Κι ίσως έχει κάποια σημασία ότι ήταν γνωστό μόνο στις Μυκήνες. Για μας είναι ένα πρόβλημα ότι πολλές από τις μυκηναϊκές ονομασίες επαγγελματιών δε διασώθηκαν στην ελληνική των κλασικών χρόνων, και γι' αυτό μας είναι αδύνατο να τις ερμηνεύσουμε.

J. Chadwick, ό.π., σ. 152.

Η ακρόπολη των Μυκηνών με την πύλη «των λεόντων». Η κατασκευή του τείχους της ακρόπολης έχει γίνει με μεγάλους πελεκημένους ογκόλιθους που προκαλούν την εντύπωση και δικαιολογούν το θρύλο της οικοδόμησής τους από τους Κύκλωπες.

Τα κοινά χαρακτηριστικά που παρουσιάζει ο μυκηναϊκός κόσμος σ' όλο το χώρο της εξάπλωσής του και που επιβεβαιώνουν την πολιτιστική συνοχή του θα ήταν ένα ενδεικτικό στοιχείο για την οργάνωση ενιαίου κράτους. Φαίνεται όμως ότι κάτι τέτοιο δε συνέβη. Έχει διατυπωθεί η άποψη ότι η χώρα πρέπει να ήταν

χωρισμένη σε τέσσερα ή πέντε μεγαλύτερα και άλλα τόσα περίπου μικρότερα «ομοσπονδιακά» κράτη, αντίστοιχα προς τα μεγάλα ανάκτορα. Δεν αποκλείεται τα επιμέρους μυκηναϊκά κράτη να ήταν υποτελή στο μεγαλύτερο ανακτορικό κέντρο, τις Μυκήνες.

Για την οργάνωση κάθε μυκηναϊκού κράτους δε διαθέτουμε επαρκή στοιχεία, με εξαίρεση τις πληροφορίες που μας δίνουν οι πινακίδες από το ανάκτορο της Πύλου. Ανώτατος άρχοντας, σύμφωνα με τις πληροφορίες των πινακίδων, ήταν ο άνακτας (wa-na-ka), κύριος του ανακτόρου απ' όπου πήγαζε κάθε εξουσία. Υποτελείς σε αυτόν ήταν τοπικοί άρχοντες, διοικητές περιφερειών. Ο τίτλος με τον οποίο τους αναγνωρίζουμε στις πινακίδες είναι λααγέτας (ra-wa-ke-ta) [από το λαός + ήγοῦμαι]. Στην τάξη των ευγενών αναφέρονται οι επέτες (e-qe-ta) [από το ἔπομαι], δηλαδή οι ακόλουθοι. Σημαντικά πρόσωπα στην περιφερειακή διοίκηση φαίνεται ότι ήταν οι τελεστές (te-re-ta). Στους Μυκηναίους λιγότερο τιμητικός ήταν ο τίτλος βασιλεύς (qa-si-re-u). Έτσι ονομαζόταν ο επικεφαλής οποιασδήποτε ομάδας, ακόμα και ο αρχιτεχνίτης μιας ομάδας χαλκουργών. Αντίθετα, στα ομηρικά έπη, δηλαδή τους επόμενους αιώνες, η λέξη «βασιλεύς» στην ελληνική γλώσσα δηλώνει τον ανώτατο άρχοντα.

Χρυσό τελετουργικό σκεύος σε σχήμα κεφαλής λιονταριού (16ος αι. π.Χ.) από βασιλικό τάφο του ταφικού περιβόλου Α των Μυκηνών.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολ. Μουσείο)

Η εξάπλωση. Η κύρια πηγή πλούτου και ανάπτυξης του μυκηναϊκού κόσμου ήταν το εμπόριο, η άσκηση του οποίου έστρεψε τους Μυκηναίους στη θάλασσα. Μέχρι τα μέσα του 15ου αι. π.Χ. ηγετικό ρόλο στο Αιγαίο έπαιζαν οι Κρήτες· στα τέλη, ωστόσο, του ίδιου αιώνα οι Μυκηναίοι κυριάρχησαν στην Κρήτη και κατέλαβαν την Κνωσό. Εκτόπισαν από το Αιγαίο τους Κρήτες και επέβαλαν τη δική τους θαλασσοκρατία. Τα ανασκαφικά δεδομένα αποδεικνύουν την ύπαρξη μυκηναϊκών εγκαταστάσεων ή εμπορικών σταθμών σ' όλο το Αιγαίο. Τους δύο επόμενους αιώνες η εξάπλωσή τους επεκτείνεται πέρα από το Αιγαίο. Το 13ο αι. π.Χ. αποίκισαν συστηματικά την Κύπρο, η οποία ανήκε στη σφαίρα επιρροής των Φοινίκων και των Αιγυπτίων, συμβάλλοντας στον εξελληνισμό της. Ίδρυσαν μυκηναϊκή παροικία στη φοινικική πόλη Ουγκαρίτ και επέκτειναν τις εμπορικές δραστηριότητές τους νοτιότερα, στην Παλαιστίνη και την Αίγυπτο. Για την εξάπλωση και τη δύναμη των Μυκηναίων μας πληροφορούν και οι χεττιτικές πηγές. Πινακίδες που βρέθηκαν στη Χαττούσα αναφέρονται με τιμητικό τρόπο στο βασιλιά των «Αχιγιάβα», τον οποίο ο βασιλιάς των Χετταίων αποκαλεί αδελφό. Είναι πιθανό πίσω από τους Αχιγιάβα των πινακίδων να βρίσκονται οι Αχαιοί. Εάν αυτό είναι αληθές, τότε πρέπει να δεχτούμε, όπως μας πληροφορούν οι πινακίδες, ότι οι σχέσεις μεταξύ Αχαιών και Χετταίων ήταν φιλικές. Ωστόσο, υπήρχαν και περίοδοι κατά τις οποίες ο Χετταίος βασιλιάς κάνει παράπονα στον αδελφό του για τις επιδρομές των Αχιγιάβα στη χώρα του.

Κάποιοι Μυκηναίοι θα πρέπει να ήταν και οι «Αχαϊβάσα» (Αχαιοί) οι οποίοι, όπως αναφέρονται στις αιγυπτιακές επιγραφές, εισέβαλαν μαζί με τους λαούς της θάλασσας στην Αίγυπτο στις αρχές του 12ου αι. π.Χ.

Κεφάλι πολεμιστή από ελεφαντοστό.
Πρόκειται για ένθετη διακόσμηση
κάποιου μεγαλύτερου αντικειμένου, το
οποίο καταστράφηκε. Προέρχεται από
θαλαμωτό τάφο των Μυκηνών.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολ. Μουσείο)

Είναι βέβαιο ότι οι Μυκηναίοι επεκτάθηκαν και
προς τη δυτική Μεσόγειο. Προϊόντα τους έχουν βρεθεί
στην ιταλική χερσόνησο, τη Σικελία, τη Σαρδηνία και τις
ανατολικές ακτές της Ισπανίας.

Οι βλέψεις τους στράφηκαν και στα βόρεια. Οι
επαφές με τον Εύξεινο Πόντο, απ' όπου
προμηθεύονταν πρώτες ύλες και κυρίως μέταλλα, τους
συνδέουν με την περίφημη τρωική εκστρατεία. Είναι
πιθανό με τον πόλεμο αυτό οι Αχαιοί να επιδίωκαν τον
έλεγχο των στενών του Ελλήσποντου. Η αρχαία
ελληνική παράδοση χρονολογούσε την εκστρατεία στα
1184 π.Χ., την εποχή δηλαδή που αρχίζει η κρίση του
μυκηναϊκού κόσμου. Το πιθανότερο είναι να συνέβη
προς τα τέλη του 13ου αι. π.Χ., όταν οι Μυκηναίοι
βρίσκονταν στο απόγειο της δύναμής τους. Η έλλειψη
μυκηναϊκής εγκατάστασης στην περιοχή της Τρωάδας
μας οδηγεί στη σκέψη ότι λόγοι ανασφάλειας οδήγησαν
τους Έλληνες στο δρόμο της επιστροφής για τις
πατρίδες τους. Πάντως, τον πανελλήνιο χαρακτήρα
της τρωικής εκστρατείας οι Έλληνες είχαν ήδη
συνειδητοποιήσει από την αρχαιότητα⁵.

5. Τρωική εκστρατεία: η πρώτη πανελλήνια επιχείρηση

Βλέπω και μίαν άλλη απόδειξη της αδυναμίας των παλαιών Ελλήνων και στο εξής: ότι πριν απ' τον Τρωικό πόλεμο οι Έλληνες δεν είχαν επιχειρήσει τίποτε από κοινού. Νομίζω, μάλιστα, ότι το όνομα Ελλάς δεν είχε καν δοθεί σ' όλη τη χώρα και ούτε καν υπήρχε πριν από τον Έλληνα, γιο του Δευκαλίωνος. Τα διάφορα φύλα, και κυρίως οι Πελασγοί, έδιναν τ' όνομά τους στα μέρη που κατοικούσαν. Ο Έλλην, όμως, και οι γιοι του επικράτησαν στην Φθιώτιδα και οι άλλες πόλεις άρχισαν να τους ζητούν βοήθεια και, σιγά σιγά, να χρησιμοποιούν η καθεμιά τον όρο Έλληνες· αλλά πέρασε πολύς καιρός προτού το όνομα αυτό επικρατήσει γενικά. Τούτο το μαρτυρεί ο Όμηρος, ο οποίος, αν και έζησε πολύ μετά τον Τρωικό πόλεμο, πουθενά δεν χρησιμοποιεί την γενική ονομασία Έλληνες, αλλά την μεταχειρίζεται μόνο για όσους είχαν ακολουθήσει τον Αχιλλέα από την Φθιώτιδα, οι οποίοι ήσαν και οι πρώτοι Έλληνες. Στα έπη του χρησιμοποιεί τις ονομασίες Δαναοί, Αργείοι και Αχαιοί. Ούτε βαρβάρους αναφέρει και τούτο, νομίζω, επειδή δεν είχε ακόμα επικρατήσει το κοινό όνομα Έλληνες, ώστε να τους διακρίνει κανείς όλους μαζί από τους βαρβάρους. Οπωσδήποτε οι τότε Έλληνες και όσοι αργότερα ονομάστηκαν Έλληνες έως ότου γενικευτεί η ονομασία, δεν μπόρεσαν πριν από τα Τρωικά να επιχειρήσουν τίποτε όλοι μαζί, γιατί και αδύναμοι ήσαν και δεν είχαν σχέσεις μεταξύ τους. Αλλά και την τρωική εκστρατεία ανάλαβαν μόνο όταν απόκτησαν αρκετή πείρα στη θάλασσα.

Θουκυδίδης, Α,3 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Η παρακμή. Η εξάπλωση των Μυκηναίων κατά το 14ο και 13ο αι. π.Χ. και η οικονομική τους ανάπτυξη είναι στοιχεία που επιβεβαιώνουν τη σημασία του εμπορίου για το μυκηναϊκό κόσμο. Από τις αρχές όμως του 12ου αι. π.Χ., οι εμπορικές επαφές με τις χώρες της Ανατολής γίνονταν με δυσκολία. Το χεττιτικό κράτος καταλύθηκε, ενώ οι συνεχείς επιθέσεις που δέχονταν η Κύπρος, οι ανατολικές ακτές της Μεσογείου και η Αίγυπτος είχαν ως αποτέλεσμα την οικονομική τους αποδυνάμωση. Οι καταστροφές αυτές, σύμφωνα με τις αιγυπτιακές μαρτυρίες, αποδίδονται στους λαούς της θάλασσας, ανάμεσα στους οποίους περιλαμβάνονταν και οι Αχαιΐβασα. Ανεξάρτητα από την υπόθεση ότι μπορεί ανάμεσα σ' αυτούς τους λαούς να ήταν και κάποιοι Αχαιοί, το αποτέλεσμα των επιδρομών μάλλον ήταν μοιραίο και για τους Μυκηναίους.

Ασημένιο κύπελλο από την Έγκωμη της Κύπρου (14ος αι. π.Χ.). Έχει ένθετη διακόσμηση από χρυσό και μία μελανή ουσία - νίελο -, που εικονίζει βουκράνια και άνθη λωτού. Έχει κατασκευαστεί στην Κύπρο ίσως από Μυκηναίους τεχνίτες. (Λευκωσία, Κυπριακό Μουσείο)

Αιγυπτιακή σφραγίδα με ιερογλυφική επιγραφή (πάνω) και δύο σφραγιδοκύλινδροι*, αιγυπτιακός και συροχεττιτικός (κάτω) που βρέθηκαν στην Περατή της Αττικής.

Τα αντικείμενα αυτά αποδεικνύουν τις εμπορικές επαφές του μυκηναϊκού κόσμου. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Μολονότι το Αιγαίο και τα μυκηναϊκά κέντρα δε θίχτηκαν άμεσα από τις επιθέσεις, εντούτοις οι καταστροφές των παράκτιων περιοχών της Εγγύς Ανατολής περιόρισαν και στο τέλος τερμάτισαν τις εμπορικές επαφές, που ήταν ζωτικής σημασίας για τους Μυκηναίους. Η απώλεια των αγορών της Ανατολής φαίνεται ότι κλόνισε την οικονομία των ανακτόρων και συνέβαλε βαθμιαία αλλά σταθερά στη διάλυση του μυκηναϊκού κόσμου. Η καταστροφή ίσως να ολοκληρώθηκε από εσωτερικές διενέξεις, δυναστικές έριδες και συγκρούσεις ανάμεσα στα μυκηναϊκά κέντρα.

Ο πολιτισμός. Ο μυκηναϊκός κόσμος, αν και ήταν διασπασμένος, παρουσιάζει ωστόσο ενοποιητικά χαρακτηριστικά που επιβεβαιώνουν την πολιτιστική του συνοχή. Τα σπουδαιότερα είναι:

♦ Η κοινή γλώσσα. Είναι η πρώιμη μορφή της ελληνικής γλώσσας που μαρτυρείται από την ανάγνωση των πινακίδων της γραμμικής Β΄ γραφής.

♦ Οι κοινές θρησκευτικές δοξασίες. Παρουσιάζονται οι πρώτες λατρείες και τα ονόματα θεοτήτων, που αργότερα συνέθεσαν το ελληνικό ολυμπιακό πάνθεον.

♦ Η ομοιομορφία σε όλες τις πτυχές του υλικού βίου. Σ' οποιοδήποτε σημείο εξάπλωσης των Μυκηναίων, από την Πελοπόννησο μέχρι την Κύπρο και τις ακτές της Ανατολικής Μεσογείου, τα έργα της τέχνης τους, ο πολεμικός τους εξοπλισμός, η ενδυμασία, ακόμα και ο καλλωπισμός τους παρουσιάζουν ομοιομορφία.

Η μυκηναϊκή τέχνη, σε αντίθεση με τη μινωική, έχει χαρακτηριστικά αυστηρής συγκρότησης. Οι τεχνίτες και οι καλλιτέχνες εξαρτιόνταν στην πλειοψηφία τους από τα ανάκτορα και εξυπηρετούσαν τις ανακτορικές ανάγκες, ιδεολογικά και αισθητικά.

Δείγματα της μυκηναϊκής αρχιτεκτονικής είναι οι οχυρωμένες ακροπόλεις με τα ανάκτορα και οι ταφικές κατασκευές.

Τα ανάκτορα οικοδομούνταν σε επιλεγμένες θέσεις που περιβάλλονταν με ισχυρά τείχη. Το ανάκτορο ήταν απλό στη δομή του. Πυρήνας του ήταν το μέγαρο, δηλαδή ένα ορθογώνιο οικοδόμημα που διακρίνεται σε τρία μέρη: έναν ανοικτό χώρο μπροστά που επικοινωνεί με μια μεγάλη αυλή, έναν προθάλαμο – τον πρόδομο – και το κυρίως μέγαρο με μια μεγάλη εστία στο κέντρο και τέσσερις κίονες γύρω από αυτή για τη στήριξη της οροφής. Στη δεξιά πλευρά αυτής της αίθουσας πρέπει να ήταν τοποθετημένος ο θρόνος. Αριστερά και δεξιά από την αυλή και το μέγαρο απλώνονταν πολλά διαμερίσματα.

**Μεγάλος αμφορέας από θαλαμωτό τάφο της Αργολίδας (μέσα 15ου αι. π.Χ.) Η παράσταση που τον διακοσμεί είναι επηρεασμένη από τις τοιχογραφίες και αντιγράφει μινωικά πρότυπα.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)**

**Ψευδόστομος αμφορέας από τάφο της Κω (12ος αι. π.Χ.). Οι Μυκηναίοι αγγειογράφοι προοδευτικά οριοθετούν τις επιφάνειες του αγγείου που θα διακοσμήσουν και σχηματοποιούν τις ζωικές μορφές.
(Κως, Αρχαιολογικό Μουσείο)**

Από τις ταφικές κατασκευές, οι **θολωτοί τάφοι** αποτελούν το σημαντικότερο επίτευγμα της μυκηναϊκής αρχιτεκτονικής. Διαμορφώνονταν από ένα θάλαμο εξ ολοκλήρου κτιστό σε σχήμα κυψέλης. Στη μια πλευρά του θαλάμου ανοιγόταν είσοδος μεγάλη με τριγωνική απόληξη στο επάνω μέρος. Στην είσοδο οδηγούσε μακρύς διάδρομος με κτιστές τις πλευρές του. Η είσοδος έκλεινε μάλλον με ξύλινη θύρα. Μετά την ταφή του νεκρού, όλος ο θαλαμος και ο διάδρομος καλύπτονταν με χώμα. Έτσι όλη η κατασκευή παρουσίαζε την εικόνα ενός μικρού λόφου. Το σπουδαιότερο δείγμα θολωτού τάφου είναι ο «**θησαυρός του Ατρέως**» στις Μυκήνες.

Χρυσές σφραγίδες από τον ταφικό περίβολο Α των Μυκηνών. Εξάίρετα έργα μικροτεχνίας διακοσμημένα με μονομαχία αγωνιστών και αγώνα ανθρώπου με λιοντάρι αντίστοιχα (16ος αι. π.Χ.). (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Οι τοιχογραφίες που διακοσμούσαν τα ανάκτορα αλλά και οι αγγειογραφικές παραστάσεις υποδηλώνουν εργασία έμπειρων καλλιτεχνών. Φαίνεται ότι στην αρχή είχαν δεχτεί τη μινωική επιρροή. Η μινωική φυσιοκρατία περιορίστηκε όμως από τους μυκηναίους καλλιτέχνες. Η απεικόνιση σκηνών από τη φύση αντικαταστάθηκε από τελετουργικές σκηνές και κυρίως από πολεμικές ή σκηνές κυνηγιού. Το 12ο αι. π.Χ. τα φυτικά και τα ζωικά θέματα σχηματοποιήθηκαν, έχασαν την υπόστασή τους και έγιναν απλά διακοσμητικά σχέδια.

Οι αντιλήψεις των Μυκηναίων και ο τρόπος που ζούσαν επηρέασαν την αισθητική τους και δημιούργησαν το μυκηναϊκό καλλιτεχνικό ύφος.

Την τελευταία περίοδο της μυκηναϊκής ακμής (β' μισό 13ου αι. π.Χ.) κατασκευάζονται οι μνημειώδεις θολωτοί τάφοι. Αντιπροσωπευτικά δείγματα των θολωτών τάφων που μας είναι γνωστοί αποτελούν ο «Θησαυρός του Μινύου» στον Ορχομενό (επάνω) και ο «Θησαυρός του Ατρέως» στις Μυκήνες (κάτω).

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Να εξηγήσετε γιατί τα ευρήματα (υλικά κατάλοιπα) του κυκλαδικού πολιτισμού της πρώιμης εποχής του χαλκού αποτελούν ενδείξεις εξελιγμένης κοινωνικής οργάνωσης στις Κυκλάδες κατά την πρώιμη χαλκοκρατία.
2. Ποια χαρακτηριστικά παρουσιάζει η κοινωνική συγκρότηση στην Κρήτη την εποχή της ακμής των ανακτόρων;
3. Έχει διατυπωθεί η άποψη ότι η χώρα των Μυκηναίων πρέπει να ήταν χωρισμένη σε τέσσερα ή πέντε μεγαλύτερα και άλλα τόσα περίπου μικρότερα «ομοσπονδιακά» κράτη, αντίστοιχα προς τα μεγάλα ανάκτορα και ότι δεν αποκλείεται τα επιμέρους μυκηναϊκά κράτη να ήταν υποτελή στο μεγαλύτερο ανακτορικό κέντρο, τις Μυκήνες. Μια τέτοια άποψη α) ποιο κοινωνικό σύστημα οργάνωσης προϋποθέτει για όλη την επικράτεια του μυκηναϊκού κόσμου και β) την οργάνωση ποίου από τους ανατολικούς λαούς σας θυμίζει;
4. Από την παρατήρηση και μόνο των εικόνων στις σ. 117, 118, 120, 124 και 125 σε ποια συμπεράσματα θα καταλήγατε για τις αντιλήψεις και τα προβλήματα που απασχολούσαν τους Μυκηναίους;
5. Ποια «εικόνα» διαμορφώνετε για τη μυκηναϊκή κοινωνία από τη μελέτη του παραθέματος 4; Δικαιολογήστε την άποψή σας.
6. Ποια στοιχεία τεκμηριώνουν την ελληνικότητα του μυκηναϊκού πολιτισμού;

- 7. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη του παραθέματος 5 σε ό,τι αφορά την κοινή καταγωγή των Ελλήνων;**
- 8. Να παρατηρήσετε την εικόνα όπου παρουσιάζεται η Βασιλική πύλη της Χαττούσας (σ. 71) και να τη συγκρίνετε με την εικόνα της «πύλης των λεόντων» των Μυκηνών (σ. 117). Τι παρατηρείτε ως προς την οικοδομική τέχνη και τη διακόσμησή τους;**

2. Η αρχαία Ελλάδα (από το 1100 ως το 323 π.Χ.)

Η ελληνική ιστορία με τη μελέτη του μυκηναϊκού πολιτισμού έχει διανύσει την πρωτοιστορική της περίοδο. Η επιστημονική έρευνα όρισε την αρχή της ελληνικής ιστορίας μετά την κατάρρευση του μυκηναϊκού κόσμου, περίπου το 1100 π.Χ.

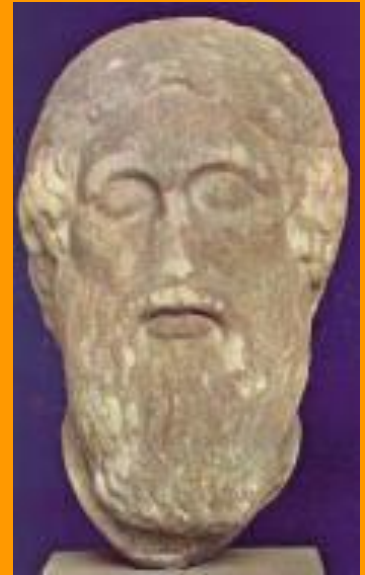
Οι πρώτοι αιώνες (11ος-9ος αι. π.Χ.) αποτελούσαν ένα μεταβατικό στάδιο αναστατώσεων, στη διάρκεια του οποίου τα ελληνικά φύλα μετά από συνεχείς μετακινήσεις απέκτησαν τις μόνιμες εγκαταστάσεις τους στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Ο τόπος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην οικονομική τους ανάπτυξη και την πολιτική τους οργάνωση. Το γεωγραφικό ελλαδικό ανάγλυφο εμπόδισε την ένωση, η θάλασσα όμως αποτέλεσε πηγή ζωής και παράγοντα ευνοϊκό για την εξάπλωσή τους. Άνοιξε νέους ορίζοντες, οδήγησε τους Έλληνες σε άλλες περιοχές εγκατάστασης, άλλοτε μόνιμης και άλλοτε πρόσκαιρης.

Η οργάνωσή τους σε πόλεις-κράτη και οι επαφές τους με άλλους λαούς υπήρξαν παράγοντες καθοριστικής σημασίας για τη δημιουργία του ελληνικού πολιτισμού, του «ελληνικού θαύματος», όπως ονομάστηκε.

Στο χρονικό διάστημα των οκτώ αιώνων από την καταστροφή του μυκηναϊκού πολιτισμού μέχρι και το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου (323 π.Χ.) ο ελληνικός κόσμος διήνυσε πολυτάραχη και δημιουργική ιστορική πορεία, της οποίας τη μελέτη διακρίνουμε σε τρεις διαδοχικές περιόδους: την ομηρική εποχή (1100-750 π.Χ.), την αρχαϊκή εποχή (750-480 π.Χ.) και την κλασική εποχή (480-323 π.Χ.).

Ο Όμηρος, ρωμαϊκό αντίγραφο.
(Γλυπτοθήκη Μονάχου)

2.1 Ομηρική εποχή (1100–750 π.Χ.)

Την παρακμή των μυκηναϊκών κέντρων ακολούθησε περίοδος αναστατώσεων, η οποία διήρκεσε περίπου τρεις αιώνες. Οι συνεχείς μετακινήσεις των ελληνικών φύλων αποτέλεσαν μια μεταβατική εποχή, προς το τέλος της οποίας, μετά την απόκτηση μόνιμων εγκαταστάσεων, οι Έλληνες διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις της ανασυγκρότησής τους. Κύρια πηγή πληροφοριών γι' αυτή την περίοδο, εκτός από την αρχαιολογική έρευνα, είναι τα ομηρικά έπη. Για το λόγο αυτό, οι ερευνητές την ονομάζουν συμβατικά ομηρική εποχή. Έχει χαρακτηριστεί και ως ελληνικός μεσαίωνας ή σκοτεινοί χρόνοι, γιατί παλαιότερα τη θεωρούσαν εποχή παρακμής και οι γνώσεις μας γι' αυτήν ήταν περιορισμένες. Σήμερα η ιστορική έρευνα μιλάει πλέον για μια περίοδο ανασυγκρότησης και οργανωτικής δημιουργίας, στη διάρκεια της οποίας τέθηκαν τα θεμέλια του ελληνικού πολιτισμού.

Οι μετακινήσεις (11ος–9ος αι. π.Χ.). Στα τέλη του 12ου αι. π.Χ. οι ερευνητές διαπιστώνουν αραίωση του πληθυσμού και απουσία κοινωνικής και πολιτικής συγκρότησης. Είναι γεγονός ότι πριν από τη φημολογούμενη **κάθοδο των Δωριέων** υπάρχει γενικότερη αναστάτωση. Η κύρια αιτία της παρακμής των μυκηναϊκών κέντρων έχει καταγραφεί στο προηγούμενο κεφάλαιο. Η θεωρία της καθόδου των Δωριέων ως μόνης αιτίας κατάρρευσης των Μυκηναίων

δεν έχει σήμερα επιστημονικά ερείσματα. Η απουσία αντίστασης διευκόλυνε την επικράτηση των Δωριέων και συνετέλεσε σε ανακατατάξεις των ελληνικών πληθυσμών μέσα στον ελλαδικό χώρο αλλά και στη δημιουργία μεταναστευτικού ρεύματος προς τις ακτές της Μ. Ασίας.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μας δίνουν οι ιστορικοί του 5ου αι. π.Χ., ο Ηρόδοτος και ο Θουκυδίδης, η πρώτη μετακίνηση πραγματοποιήθηκε από τους Θεσσαλούς, οι οποίοι από τη Θεσπρωτία ήρθαν στην περιοχή που έκτοτε φέρνει το όνομά τους. Έτσι οι παλαιότεροι κάτοικοι της περιοχής, οι Βοιωτοί μετακινήθηκαν νότια στο χώρο γύρω από τη Θήβα. Το δεύτερο μεταναστευτικό ρεύμα εξαιτίας της καθόδου των Δωριέων είχε μεγαλύτερο αντίκτυπο και ευρύτερες πληθυσμιακές ανακατατάξεις¹. Η διείσδυσή τους στον ελληνικό κορμό, σύμφωνα με την επικρατούσα εκδοχή, έγινε από τη βορειοδυτική Ελλάδα στις αρχές του 11ου αι. π.Χ. σταδιακά και κατά κύματα. Οι πρώτες εγκαταστάσεις τους ήταν στην περιοχή της Πίνδου, στη Φθιώτιδα και την περιοχή νότια του Ολύμπου και της Όσσας. Από την Πίνδο ομάδες Δωριέων μετακινήθηκαν στη Δωρίδα – περιοχή που οφείλει το όνομά της σ' αυτούς – και στη συνέχεια πέρασαν σε περιοχές της Πελοποννήσου. Μια από τις ισχυρότερες ομάδες εγκαταστάθηκε στη Λακωνία. Η είσοδος των Δωριέων στην Πελοπόννησο είχε το χαρακτήρα στρατιωτικής επιχείρησης με στόχο την υποταγή των αχαϊκών – μυκηναϊκών πληθυσμών. Την κατάληψη του μεγαλύτερου μέρους της Πελοποννήσου και την κυριαρχία τους στους αχαϊκούς πληθυσμούς, οι Δωριείς αργότερα ερμήνευσαν με το μύθο της επανόδου των Ηρακλειδών, δηλαδή των απογόνων του Ηρακλή που επέστρεψαν στην αρχαία τους κοιτίδα.

1. Οι μετακινήσεις των ελληνικών φύλων

Και οι δύο ξεχώριζαν από τους άλλους: οι Αθηναίοι κρατούσαν από το πελασγικό γένος και οι Λακεδαιμόνιοι από το ελληνικό. Οι πρώτοι δεν μετακινήθηκαν ποτέ από τα μέρη τους, οι δεύτεροι όμως είχαν πολύ περιπλανηθεί. Όταν βασίλευε ο Δευκαλίων κατοικούσαν την Φθιώτιδα και όταν βασίλευε ο Δώρος, γιος του Έλληνας, είχαν κατοικήσει την χώρα που είναι γύρω από την Όσσα και τον Όλυμπο, η οποία λέγεται Ιστιαιώτις. Όταν οι Καδμείοι τους έδιωξαν από κει, πήγαν να κατοικήσουν στην Πίνδο, όπου ονομάστηκαν Μακεδνοί. Από κει πάλι πήγαν στη Δρυοπίδα και από την Δρυοπίδα, όταν ήρθαν στην Πελοπόννησο, ονομάστηκαν Δωριείς.

Ηρόδοτος, Α, 56 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Εξήντα χρόνια μετά την άλωση της Τροίας οι Θεσσαλοί έδιωξαν από την Άρνη τους σημερινούς Βοιωτούς, που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή η οποία λέγεται σήμερα Βοιωτία και άλλοτε ονομαζόταν Γη του Κάδμου. Μερικοί Βοιωτοί ήσαν κιόλας εγκατεστημένοι εκεί και μερικοί από αυτούς πήραν μέρος στην εκστρατεία έναντι της Τροίας. Ογδόντα χρόνια μετά την άλωση της Τροίας, οι Δωριείς με τους Ηρακλείδες κατάκτησαν την Πελοπόννησο. Μόνο μετά από πολλά χρόνια η Ελλάδα ησύχασε οριστικά, σταμάτησαν οι μετοικεσίες και έτσι μπόρεσε να ιδρύσει αποικίες. Οι Αθηναίοι εγκαταστάθηκαν στις Ιωνικές πολιτείες και στα περισσότερα νησιά. Οι Πελοποννήσιοι εγκαταστάθηκαν στην Ιταλία και στη Σικελία και σε μερικά μέρη της υπόλοιπης Ελλάδας. Όλες αυτές οι αποικίες ιδρύθηκαν μετά τα Τρωικά.

Θουκυδίδης, Α, 12 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Αμφορέας από τον Κεραμεικό (9ος αι. π.Χ.). Η διακόσμηση των αγγείων τους πρώτους αιώνες της ιστορικής περιόδου περιορίζεται σε ζώνες και γίνεται με γεωμετρικά σχέδια.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολ. Μουσείο)

Νεότερη άποψη επιστημονικά τεκμηριωμένη, δε δέχεται τη θεωρία της καθόδου των Δωριέων, την είσοδό τους δηλαδή στον ελληνικό κορμό από τη βορειοδυτική Ελλάδα. Αντίθετα, υποστηρίζει ότι οι Δωριείς ήταν ένα ελληνικό ποιμενικό φύλο που κατοικούσε σε ορεινές περιοχές της Ελλάδας και το οποίο μετά τη διάλυση του μυκηναϊκού κόσμου βρήκε την ευκαιρία να κατέβει σε περιοχές πεδινές και να τις καταλάβει.

Η επικράτηση των Δωριέων είχε ως άμεση συνέπεια τη δημιουργία δημογραφικού προβλήματος, που εκτονώθηκε μέσα από αλυσιδωτές μετακινήσεις ελληνικών πληθυσμών.

Ο πρώτος ελληνικός αποικισμός. Τα ελληνικά φύλα από τα μέσα περίπου του 11ου αι. π.Χ. μέχρι και τον 9ο αι. π.Χ. εξαπλώθηκαν, με γέφυρα τα νησιά του Αιγαίου, στις δυτικές ακτές της Μ. Ασίας. Οι μεταναστευτικές αυτές κινήσεις είναι γνωστές ως πρώτος ελληνικός αποικισμός. Ελληνικά φύλα που μιλούσαν την αιολική διάλεκτο, μετακινήθηκαν από τη Θεσσαλία προς το βορειοανατολικό Αιγαίο και εγκαταστάθηκαν στα νησιά Τένεδο και Λέσβο και στα απέναντι παράλια της Μ. Ασίας, στην περιοχή που ονομάστηκε **Αιολίς**.

Οι Ίωνες, άλλο ελληνικό φύλο, από τη βορειοανατολική Πελοπόννησο, την Αττική, την Εύβοια συμπαρασύροντας «ἄλλα τε ἔθνεα πολλά» (Ηροδ., Α, 146), όπως Δρύοπες, Μολοσσούς, Αρκάδες, Φωκείς, Μάγνητες κ.ά., με γέφυρα τις Κυκλάδες μετακινήθηκαν προς τη Σάμο, τη Χίο και τις απέναντι ακτές της Μ. Ασίας, όπου ίδρυσαν δώδεκα νέες πόλεις. Αυτές οι πόλεις στη συνέχεια συγκρότησαν θρησκευτική ένωση, το Πανιώνιο, με κέντρο το ιερό του Ποσειδώνα, στο ακρωτήριο της Μυκάλης. Η εξάπλωση των Ιώνων έγινε προοδευτικά σε βάρος των άλλων φύλων, με αποτέλεσμα ολόκληρη η δυτική ακτή της Μ. Ασίας να γίνει γνωστή με το όνομα Ιωνία.

Τέλος, ακολούθησε η μετανάστευση των Δωριέων. Οι Δωριείς δε μετακινήθηκαν ως προσφυγικές ομάδες, πιεζόμενες από άλλα φύλα. Πρόκειται μάλλον για τις πρώτες δωρικές ομάδες που γνώρισαν τη θάλασσα. Αποχώρησαν από τη Λακωνία, την Επίδαυρο, την Τροιζήνα και εγκαταστάθηκαν στη Μήλο, τη Θήρα, την Κρήτη και στη συνέχεια στη Ρόδο, την Κω και στις νοτιοδυτικές ακτές της Μ. Ασίας. Οι πόλεις Ιαλυσός, Κάμιρος και Λίνδος της Ρόδου, η πόλη της Κω, καθώς και η Κνίδος και η Αλικαρνασσός στη Μ. Ασία, συγκρότησαν στη συνέχεια θρησκευτική ένωση, γνωστή ως δωρική εξάπολη, με κέντρο το ιερό του Απόλλωνα, στο Τριόπιο ακρωτήριο της Κνίδου.

Όλα τα ελληνικά φύλα που μετανάστευσαν στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου και στις μικρασιατικές ακτές απέκτησαν γρήγορα μόνιμη εγκατάσταση στους νέους τόπους και προοδευτικά επεκτάθηκαν στην ενδοχώρα. Σε ορισμένες περιπτώσεις αναμείχθηκαν μεταξύ τους αλλά και με τους γηγενείς πληθυσμούς.

Η μετανάστευση των ελληνικών φύλων

Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση. α)

Η οικονομία. Αυτή την εποχή, κύρια πηγή οικονομικής ανάπτυξης ήταν η γη. Η παραγωγή στηριζόταν σε μια μορφή κλειστής αγροτικής οικονομίας. Τα μέλη δηλαδή κάθε οικογένειας, μαζί με άλλα άτομα που εξαρτιόνταν οικονομικά από την οικογένεια, συγκροτούσαν έναν οίκο και επιτελούσαν όλες τις παραγωγικές εργασίες. Δεν υπήρχαν περιθώρια εργασιακής ειδίκευσης σε μεγάλη κλίμακα και κατ' επέκταση δεν υπήρχε βιοτεχνική ανάπτυξη. Όλα τα παραγόμενα αγαθά, κυρίως γεωργικά και κτηνοτροφικά, καταναλώνονταν στο πλαίσιο του οίκου. Πολλές φορές παρουσιαζόταν έλλειψη αγαθών, τα οποία αναπληρώνονταν με άλλους τρόπους όπως με περιορισμένο ανταλλακτικό εμπόριο μεταξύ των οίκων, με ανταλλαγή δώρων, με τον πόλεμο και την πειρατεία. Μέτρο αναφοράς για την αξιολόγηση των ανταλλασσόμενων αγαθών ήταν το βόδι ή τα δέρματα ζώων, τα μέταλλα κι ακόμα οι δούλοι². Την εποχή αυτή το εξωτερικό εμπόριο, κυρίως για την προμήθεια μετάλλων και δούλων, διεξαγόταν από τους Φοίνικες.

2. Οι ανταλλαγές αγαθών στους ομηρικούς χρόνους

Έτσι σα μίλησαν, απήδηξαν από τα' αμάξια κάτω, |
δώσαν τα χέρια τους κι ορκίστηκαν πιστή φιλιά κι
αγάπη. | Τότε του Γλαύκου επαρασάλεψε τα φρένα ο
γιος του Κρόνου, | που τ' άρματά του πήγε κι άλλαξε με
του τρανού Διομήδη, | χρυσά με χάλκινα, εκατόβοδα μ'
εννιάβοδα μονάχα.

Ιλιάδα, Ζ, 232-236 μετ. Ν. Καζαντζάκη-Ι. Κακριδή.

Εκείθε οι Αργίτες οι μακρόμαλλοι ψωνίζουν το κρασί τους, | κι έδινε ποιος χαλκό, ποιος σίδηρο
στραφταλιστό, ποιος πάλε | με βόδια ζωντανά του τ'
άλλαζε ποιος με βοδιώ τομάρια, | ποιος και με
σκλάβους, κι έτσι εχαίρουνταν πλούσιο τραπέζι πάντα.

Ιλιάδα, Η, 472-475 μετ. Ν. Καζαντζάκη-Ι. Κακριδή.

β) Η κοινωνία. Στις πρώιμες αυτές κοινωνίες ο οίκος φαίνεται πως λειτούργησε ως μονάδα κοινωνικής συγκρότησης³. Με τον τερματισμό των μετακινήσεων των ελληνικών φύλων και την απόκτηση μόνιμων εγκαταστάσεων, τα μέλη του οίκου, που συνδέονταν με συγγενικούς δεσμούς, γίνονταν κάτοχοι της γης και αποκτούσαν οικονομική ισχύ. Ήταν οι άριστοι (ευγενείς), που τους γνωρίζουμε από τις διηγήσεις του Ομήρου.

3. Ο ομηρικός «οίκος»

Τι είναι ο οίκος; Η λέξη αποδίδεται πολλές φορές με τον όρο «οικογένεια». Όμως η απόδοση αυτή είναι πολύ στενή και θα μπορούσε να οδηγήσει σε εσφαλμένα συμπεράσματα. Ο οίκος, ακόμη και από την άποψη του αριθμού των ανθρώπων, είναι κάτι πολύ περισσότερο από οικογένεια με τη σημερινή σημασία της λέξης (δηλαδή, την ομάδα που αποτελείται από τους γονείς και τα παιδιά, την «πυρηνική» οικογένεια)... Αλλά περιλαμβάνει επίσης όλα εκείνα τα άτομα – είτε πρόκειται για ελεύθερους είτε για δούλους – τα οποία εξαρτώνται άμεσα από τον επικεφαλής του οίκου (όλους εκείνους τους υπηρέτες στους οποίους έχουν ανατεθεί τα πολλά και διάφορα καθήκοντα που απαιτούνται από την οικονομική ζωή του οίκου... Με άλλα λόγια, ο οίκος με την καθαρά «ανθρώπινη» μορφή του δεν είναι ένας θεσμός που βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στη συγγένεια.

Ωστόσο η έννοια του οίκου καλύπτει πολύ περισσότερα από μίαν απλή ομάδα ανθρώπων. Ο οίκος περιλαμβάνει και περιουσιακά στοιχεία κάθε είδους, τα οποία στην πράξη δεν μπορούν να χωριστούν από την ανθρώπινη ομάδα, αφού εξασφαλίζουν την υλική της ύπαρξη. Επομένως η γη, τα κτίρια, τα ζώα, τα κάθε είδους αποθέματα, ο εξοπλισμός και ούτω καθεξής αποτελούν όλα μέρος του οίκου.

**MM. Austin, P. Vidal-Naquet,
Οικονομία και κοινωνία στην αρχαία Ελλάδα,
μετ. Τ. Κουκουλιός, εκδ. Δαίδαλος, σ. 67.**

Στο πλαίσιο του οίκου, ωστόσο, ζούσαν και πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν άμεσους συγγενικούς δεσμούς με τους ευγενείς. Αυτοί αποτελούσαν μια πολυάριθμη κοινωνική ομάδα γνωστή με την ονομασία πλήθος. Ανεξάρτητοι από τον οίκο αλλά οικονομικά εξαρτώμενοι από τους οίκους μιας ευρύτερης περιοχής, ήταν εκείνοι των οποίων η εργασία προϋπέθετε κάποια ειδίκευση, όπως ο ξυλουργός, ο αγγειοπλάστης, ο χαλκουργός κ.ά. Αυτοί ονομάζονταν δημιουργοί και ασκούσαν την εργασία τους για να καλύψουν τις ανάγκες μιας κοινότητας που περιλάμβανε τους οίκους μιας περιοχής.

Τέλος, οι δούλοι αποτελούσαν περιουσιακό στοιχείο του οίκου. Οι περισσότεροι είχαν αποκτηθεί από τους πολέμους ή την πειρατεία.

**Χάλκινο ειδώλιο* ανδρικής μορφής από το ιερό της Ολυμπίας (8ος αι. π.Χ.). Τα πρώτα δείγματα της ελληνικής πλαστικής είναι μικρών διαστάσεων.
(Μουσείο Ολυμπίας)**

γ) Η πολιτική οργάνωση. Οι πρώτες ελληνικές κοινωνίες οργανώθηκαν με φυλετικά κριτήρια, δηλαδή αποτέλεσαν κράτη φυλετικά*. Κάθε φύλο, το οποίο διαρθρωνόταν σε φυλές, φ(ρ)ατρίες και γένη με βάση τους συγγενικούς δεσμούς, μπορούσε να αποτελέσει ένα κράτος. Φυλετικό κράτος επίσης μπορούσε να προκύψει από τη διάσπαση ενός φύλου ή ακόμα από την ένωση περισσοτέρων φυλών του ίδιου φύλου.

Η ανάγκη όμως για την αντιμετώπιση των προβλημάτων μέσα στα φυλετικά κράτη θα οδηγήσει προοδευτικά στην πολιτική τους οργάνωση.

Έτσι, οι φυλετικοί αρχηγοί της εποχής των μετακινήσεων εξελίχθηκαν σε κληρονομικούς βασιλείς, αφότου τα φύλα απέκτησαν μόνιμες εγκαταστάσεις.

Ο βασιλιάς των ομηρικών κοινωνιών, δηλαδή αυτών που προέκυψαν μετά τις μετακινήσεις των ελληνικών φυλών, ήταν ο αρχηγός του στρατού σε εποχή πολέμου και ο κυβερνήτης με θρησκευτική και δικαστική εξουσία σε περίοδο ειρήνης.

Δίπλα στο βασιλιά υπήρχε ένα συμβούλιο που αποτελούνταν από τους αρχηγούς των ισχυρών γενών, οι οποίοι ονομάζονταν και αυτοί βασιλείς. Το συμβούλιο αυτό των ευγενών (βουλή των γερόντων) βαθμιαία περιόρισε τη βασιλική εξουσία. Όταν ο βασιλιάς έπαιρνε κάποια σημαντική απόφαση, συγκαλούσε σε σύνοδο το πλήθος, κυρίως τους πολεμιστές για να ζητήσει τη γνώμη τους (εκκλησία του δήμου)⁴.

4. Η διάκριση ανάμεσα στους ευγενείς και το πλήθος

Άλλη μια περίπτωση που ο λαός καλείται να αντιταχθεί στη γνώμη ενός βασιλιά ή ενός ήρωα συναντούμε στην Οδύσσεια. Εκεί ο σοφός Μέντωρ,

όταν έρχεται η σειρά του να μιλήσει, καλεί το λαό της Ιθάκης, που έχει συναχθεί στην αγορά, να στραφεί εναντίον των μνηστήρων: «με το λαό τον αποδέλοιπο θυμώνω, που καθόστε αμίλητοι όλοι και δε στρώνετε στα λόγια αυτούς τους λίγους μνηστήρες, τόσο πλήθος που 'σαστε, να τους ανακρατήσετε!» (β 239–41). Με την έκφραση «τόσο πλήθος πού 'σαστε» διατυπώνεται ουσιαστικά για πρώτη φορά η αρχή της πλειοψηφίας, που θα αποτελέσει αργότερα το θεμέλιο λίθο της αθηναϊκής δημοκρατίας του 5ου αιώνα.

Cl. Mosse, Η αρχαϊκή Ελλάδα,
μετ. Στρ. Πασχάλης, εκδ. ΜΙΕΤ, σ. 103.

Μεγάλος κρατήρας (ύψ. 1,23 μ.) που τον τοποθετούσαν ως «σήμα» πάνω στον τάφο. Έχει ως θέματα διακόσμησης την «πρόθεση» και την «εκφορά» του νεκρού, τα οποία αποδίδονται με τη γεωμετρική τεχνοτροπία.
(Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Είναι χαρακτηριστικό ότι στο πλαίσιο των ομηρικών κοινωνιών διαμορφώθηκαν όλοι εκείνοι οι θεσμοί που οδήγησαν από τα μέσα του 8ου αι. π.Χ. στην πολιτική συγκρότηση των ελληνικών κοινωνιών. Εδώ συναντούμε το πρώτο στάδιο πολιτικής οργάνωσης, που αργότερα θα εξελιχθεί μέσα στο πλαίσιο των ελληνικών πόλεων–κρατών.

Λεπτομέρεια από την οينوχόη του Διπύλου που φέρει χαραγμένη μία από τις αρχαιότερες ελληνικές επιγραφές (τρίτο τέταρτο του 8ου αι. π.Χ.).

Ο πολιτισμός. Μετά την πτώση των μυκηναϊκών ανακτόρων, η δύσκολη γραμμική Β΄ γραφή, την οποία γνώριζαν να χρησιμοποιούν λίγοι γραφείς, λησμονήθηκε. Για τρεις περίπου αιώνες οι Έλληνες δε χρησιμοποίησαν γραφή. Ωστόσο, στα τέλη του 9ου αι. π.Χ. ή στις αρχές του 8ου αι. π.Χ. επανεμφανίζεται η γραφή στον ελλαδικό χώρο. Τα σύμβολα της γραφής δεν αποδίδουν πλέον συλλαβές αλλά φθόγγους. Η ελληνική αλφαβητική γραφή προέκυψε κατά τρόπο αφομοιωτικό από το φοινικικό αλφάβητο. Οι Έλληνες προσάρμοσαν τα σύμβολα στις φωνητικές αξίες της ελληνικής γλώσσας και επιπλέον πρόσθεσαν τα φωνήεντα που έλειπαν από το φοινικικό αλφάβητο. Έτσι έγιναν οι δημιουργοί του πρώτου πραγματικού αλφαβήτου.

Την ομηρική εποχή δημιουργήθηκαν τα πρώτα ιερά, τα οποία σταδιακά απόκτησαν πανελλήνιο χαρακτήρα. Παράλληλα με τις τοπικές λατρείες παγιώθηκαν οι θρησκευτικές αντιλήψεις που συγκρότησαν το ολυμπιακό δωδεκάθεο.

Χάλκινος λεβητοειδής τρίποδας (τέλη 8ου αι. π.Χ.). Ήταν αφιέρωμα πιστού στο ιερό της Ολυμπίας, το οποίο είχε εξελιχθεί σε χώρο πανελλήνιας λατρείας. (Μουσείο Ολυμπίας)

Στα πολιτιστικά επιτεύγματα της περιόδου περιλαμβάνονται η προφορική διαμόρφωση της πρώτης ελληνικής ποίησης, της **επικής ποίησης**, και τα έργα της τέχνης, κυρίως της κεραμικής και της μικροτεχνίας.

Από τη μυκηναϊκή ήδη εποχή πρέπει στον ελλαδικό χώρο να είχαν δημιουργηθεί τραγούδια με ηρωικό περιεχόμενο. Τα τραγούδια αυτά φαίνεται ότι αποτέλεσαν το υπόβαθρο, το οποίο αργότερα οι Έλληνες των αποικιών της Μ. Ασίας χρησιμοποίησαν για να συγκροτήσουν γύρω από δύο διαφορετικά θέματα τα ομηρικά έπη. Το περιεχόμενο των τραγουδιών ήταν γνωστό στους ποιητές των ομηρικών χρόνων, τους ραψωδούς, οι οποίοι το τραγουδούσαν προσθέτοντας πολλές φορές καινούργια στοιχεία για να διασκεδάσουν το λαό στα πανηγύρια ή τους ευγενείς στα μέγαρά τους. Η παράδοση θέλει ως δημιουργό των δύο επών τον Όμηρο, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα συνέθεσε την Ιλιάδα στην πρωταρχική της μορφή στα μέσα περίπου του 8ου αι. π.Χ. Η σύνθεση της Οδύσσειας τοποθετείται στα τέλη του 8ου αι. π.Χ. ή στις αρχές του 7ου αι. π.Χ.

Πήλινο ομοίωμα ναού, αφιέρωμα στο Ηραίο του Άργους (8ος αι. π.Χ.). Μας διευκολύνει να σχηματίσουμε μια ασφαλή εικόνα για τις αρχαιότερες ναϊκές κατασκευές του ελληνικού χώρου. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Η τέχνη των ομηρικών χρόνων ονομάστηκε συμβατικά από τους ερευνητές γεωμετρική. Η ίδια ονομασία χρησιμοποιείται πολλές φορές για να χαρακτηρίσει την ίδια την εποχή, εξαιτίας των γεωμετρικών σχεδίων που κυριάρχησαν στη διακόσμηση των αγγείων αλλά και στην κατασκευή των έργων της μικροτεχνίας.

2.2 Αρχαϊκή εποχή (750–480 π.Χ.)

Οι ερευνητές της ελληνικής αρχαιότητας ονομάζουν συμβατικά αρχαϊκή την περίοδο από τα μέσα περίπου του 8ου αι. π.Χ. μέχρι και την πρώτη εικοσαετία του 5ου αι. π.Χ., γιατί αυτή ήταν η εποχή της προετοιμασίας και των απαρχών της οικονομικής, της πολιτικής και πολιτιστικής εξέλιξης του ελληνικού κόσμου.

Η οικονομικοκοινωνική κρίση που προέκυψε στα τέλη της ομηρικής εποχής αντιμετωπίστηκε από τα μέσα του 8ου αι. π.Χ. στο πλαίσιο των οργανωμένων πόλεων –κρατών και με την ίδρυση αποικιών (δεύτερος ελληνικός αποικισμός). Ο 7ος και 6ος αι. π.Χ. υπήρξε η εποχή των πνευματικών αναζητήσεων και της διαμόρφωσης του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Η αρχαϊκή εποχή τελείωσε με τους αγώνες των Ελλήνων εναντίον των «βαρβάρων». Από τους αγώνες αυτούς οι Έλληνες εξήλθαν νικητές, ενίσχυσαν την εθνική τους συνείδηση και επικύρωσαν την αποτελεσματικότητα της οργάνωσης, που τους παρείχε ο θεσμός της πόλης – κράτους.

Η γένεση της πόλης–κράτους. Οι ιστορικοί χρησιμοποίησαν τον όρο πόλη–κράτος για να δηλώσουν την έννοια του χώρου και συγχρόνως της οργανωμένης κοινότητας ανθρώπων κάτω από μια εξουσία. Η οργάνωση προϋποθέτει την κυριαρχία σε συγκεκριμένο χώρο, που αντιστοιχεί σε όρια μιας πόλης ή μιας ευρύτερης περιοχής μαζί με την πόλη, και τη συγκρότηση εξουσίας για την αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων⁵.

5. Η προέλευση της πόλης–κράτους και οι λόγοι ύπαρξής της

Είναι φανερό λοιπόν ότι η πόλη δεν είναι η εγκατάσταση των ανθρώπων σε μια περιοχή και το ότι δεν αδικούνται μεταξύ τους και ότι έχουν σχέσεις συναλλαγής. Αυτά είναι αναγκαία για να υπάρξει μια πόλη, αλλά και εάν όλα αυτά θα συμβούν, δεν υπάρχει μία πόλη, αλλά μόνο όταν θα υπάρξει σωστή επικοινωνία και των οικογενειών και των γενών χάριν τέλειας και αυτόρκους ζωής. Τούτο όμως δε θα συμβεί παρά μόνο με την εγκατάσταση σε μια περιοχή και με τις επιγαμίες των κατοίκων, γι' αυτό και δημιουργήθηκαν ανά τις πόλεις δεσμοί από επιγαμίες και θρησκευτικές τελετές και θυσίες και τρόποι κοινής συμβίωσης. Όλα αυτά είναι έργο φιλικής διάθεσης, γιατί και η επιθυμία για συμβίωση είναι φιλική διάθεση. Σκοπός, λοιπόν, της πόλης είναι το ζειν καλώς και όλα αυτά υπάρχουν για την επιτυχία του τελικού στόχου. Πόλη, λοιπόν, είναι η ένωση συγγενικών ομάδων και κοινοτήτων με σκοπό την επιτυχία μιας τέλειας και αυτόρκους ζωής. Τούτο είναι, όπως είπαμε, η ευτυχισμένη και ενάρετη ζωή. Επομένως, πρέπει να θέσουμε ότι η πολιτική κοινωνία είναι προς χάριν των καλών πράξεων των πολιτών και όχι μόνο για τη συμβίωσή τους.

Αριστοτέλης, Πολιτικά 1280b 32-45· 1281a 1-4.

Έτσι η πόλη–κράτος παρουσιάζει τα ακόλουθα συστατικά στοιχεία:

♦ Από άποψη γεωγραφική, διαμορφωνόταν συνήθως σε ένα χώρο, κέντρο άσκησης της εξουσίας, τειχισμένο τις περισσότερες φορές, που ονομαζόταν πόλις ή άστν, και σε μια ευρύτερη περιοχή γύρω απ' αυτόν,

καλλιεργήσιμη με διάσπαρτους μικρότερους οικισμούς, τις κώμες, που ήταν η ύπαιθρος χώρα.

♦ Από άποψη οργανωτική, οι κάτοικοι της πόλης-κράτους, δηλαδή οι πολίτες, συμμετείχαν στη διαχείριση των κοινών και έπαιρναν μικρότερο ή μεγαλύτερο μέρος στη λήψη των αποφάσεων. Έτσι, ο τρόπος άσκησης της εξουσίας και η συμμετοχή ή μη των πολιτών σ' αυτήν όριζε το άλλο συστατικό της στοιχείο, το πολίτευμα⁶. Ανεξάρτητα από τον τρόπο λειτουργίας του πολιτεύματος, γίνεται κατανοητό ότι οι πολίτες είχαν τρεις βασικές επιδιώξεις που παράλληλα αποτελούσαν και προϋποθέσεις ύπαρξης της πόλης-κράτους: την ελευθερία, την αυτονομία και την αυτάρκεια. Οι πολίτες δηλαδή αγωνίζονταν για την ανεξαρτησία τους υπερασπίζοντας την ελευθερία της πόλης, συνέβαλλαν στη διακυβέρνηση με νόμους που οι ίδιοι είχαν θεσπίσει για να επιτύχουν την αυτονομία της και συμμετείχαν στην παραγωγή για να καλύψουν τις ανάγκες τους και να ενισχύσουν την αυτάρκεια της πόλης τους.

6. Κυρίαρχο στοιχείο της πόλης-κράτους είναι το πολίτευμα

Εάν λοιπόν έτσι έχουν τα πράγματα, φανερό είναι ότι πρέπει κυρίως να αποκαλούμε την πόλη αμετάβλητη, όταν το πολίτευμά της μένει το ίδιο. Είναι δυνατό να ονομαστεί (η πόλη) με άλλο όνομα ακόμη και όταν παραμένουν οι ίδιοι κάτοικοι ή και να έχει το ίδιο το όνομα, όταν κατοικηθεί από άλλους ανθρώπους. Άλλο όμως είναι το θέμα, εάν είναι σωστό η πόλη να τηρεί ή να μην τηρεί τις υποχρεώσεις της, όταν μεταβάλει το πολίτευμά της.

.....

Πολίτευμα της πόλης είναι η οργάνωση όλων εν γένει των αρχών και προ παντός της κυρίαρχης εξουσίας. Γιατί παντού κυριαρχεί το πολίτευμα της πόλης και πολίτευμα είναι η πολιτική οργάνωση.

Αριστοτέλης, Πολιτικά 1276b 10-16· 1278b 9-12.

Η σημασία του θεσμού της πόλης–κράτους. Η επιβίωση και η εξέλιξη κάθε πόλης–κράτους ήταν άμεσα συνδεδεμένη με τις τρεις βασικές επιδιώξεις των πολιτών της. Οι επιδιώξεις αυτές, αν και ήταν τροχοπέδη για την οργάνωση των Ελλήνων σε ενιαίο κράτος, εντούτοις αποτέλεσαν τη γενεσιουργό δύναμη των επιτευγμάτων και της πολιτισμικής τους πορείας. Είναι φανερό ότι ο συνεχής αγώνας των πολιτών των ελληνικών πόλεων – κρατών, που αποσκοπούσε στην εξασφάλιση της ελευθερίας, της αυτονομίας και της αυτάρκειας της πόλης τους, ήταν ένα κίνητρο που οδηγούσε σε μια μορφή πατριωτισμού με έντονο τοπικιστικό πνεύμα. Η μορφή αυτή του πατριωτισμού τόνιζε τις διαφορές μεταξύ των Ελλήνων, προκαλούσε συχνά εμφύλιες συγκρούσεις και, κυρίως, δε διευκόλυνε την ένωσή τους.

Η αρχαία Σμύρνη.
Σχέδιο αναπαράστασης της πόλης προς τα τέλη του 7ου αι. π.Χ.
Τα ανασκαφικά δεδομένα απέδειξαν ότι η Σμύρνη είναι μία από τις πρώτες ελληνικές πόλεις που διαθέτουν τα χαρακτηριστικά αστικής οργάνωσης.

Η οργάνωση των ανθρώπων σε πόλεις δεν ήταν ένα καινούργιο ιστορικό φαινόμενο. Από την 4η χιλιετία π.Χ. στη Μεσοποταμία οι Σουμέριοι, όπως μας έγινε γνωστό, ήταν οργανωμένοι σε πόλεις με αναπτυγμένη οικονομική και πολιτιστική δραστηριότητα. Σε καμιά όμως απ' αυτές τις πόλεις οι κάτοικοι δεν ανέπτυξαν «πολιτική» δραστηριότητα, δηλαδή δεν είδαν τη ζωή τους συνδεδεμένη με τις ιδέες της ελευθερίας, της αυτόβουλης δράσης για την αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων και της κατοχύρωσης των δικαιωμάτων τους. Μόνο μέσα στις ελληνικές πόλεις-κράτη οι έννοιες «του πολίτη» και «της πολιτικής» απέκτησαν υπόσταση και έγιναν πραγματικότητα. Έτσι κατανοούμε γιατί ο θεσμός της πόλης-κράτους ήταν σημαντική καινοτομία με συνέπειες μεγάλες για την εξέλιξη του πολιτισμού. Δε θα ήταν υπερβολική η επισήμανση πως ό,τι αποτελεί επίτευγμα του ελληνικού πολιτισμού γεννήθηκε μέσα από τη λειτουργία του θεσμού της πόλης-κράτους. Η δημοκρατία, η ποίηση και ιδιαίτερα το θέατρο, η φιλοσοφία, η ρητορεία, η πολεοδομία και η επιστήμη ήταν επιτεύγματα της δραστηριότητας του ανθρώπου στο πλαίσιο της πόλης-κράτους.

Η οικονομική και κοινωνική οργάνωση. Η συγκρότηση των πόλεων – κρατών συνδέεται άμεσα με τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες που επικρατούσαν στις ομηρικές κοινωνίες. Οι συνθήκες αυτές, που ήταν διαφορετικές από περιοχή σε περιοχή, οδήγησαν προοδευτικά στη μετεξέλιξη των ομηρικών κοινοτήτων σε πόλεις – κράτη. Την περίοδο των μετακινήσεων τμήματα των ελληνικών φύλων πιθανότατα αυτονομήθηκαν, απέκτησαν στη συνέχεια μόνιμη εγκατάσταση και σε συνδυασμό με άλλους παράγοντες, όπως η χωροταξική οργάνωση, οι τοπικές

λατρείες κ.ά., δημιούργησαν τις πόλεις–κράτη. Στην προσπάθειά τους αυτή ίσως να αναμείχθηκαν και με τμήματα άλλων φύλων. Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή οι πρώτες πόλεις–κράτη πρέπει να σχηματίστηκαν στα παράλια της Μ. Ασίας στη διάρκεια του πρώτου αποικισμού. Στον ελλαδικό χώρο ο σχηματισμός πιθανώς να ακολούθησε διαφορετική πορεία: ή ανεξαρτητοποιήθηκαν τμήματα διαφορετικών φύλων και οργανώθηκαν μεταξύ τους ή γειτονικές κοινότητες ενώθηκαν σε ενιαίο χώρο ή, ακόμα, από κώμες (χωριά) αποσπάστηκαν ομάδες και συγκρότησαν δική τους ενιαία διοίκηση. Στις δύο τελευταίες περιπτώσεις κάνουμε λόγο για **συνοικισμό**⁷. Επομένως, γίνεται φανερό ότι όλες οι πόλεις – κράτη δεν οργανώθηκαν συγχρόνως και με τον ίδιο τρόπο.

7. Ο «συνοικισμός» της Αθήνας

Οι Αθηναίοι, από τα πολύ παλιά χρόνια και περισσότερο απ' όποιους άλλους Έλληνες, ζούσαν αγροτική ζωή. Τον καιρό του Κέκροπος και των πρώτων βασιλέων της Αττικής μέχρι της εποχής του Θησέως, οι Αθηναίοι ζούσαν διασπαρμένοι σε μικρά κέντρα που είχαν, το καθένα, χωριστό πρυτανείο και χωριστούς άρχοντες. Μόνο άμα παρουσιαζόταν εξωτερικός κίνδυνος έκαναν κοινή συνέλευση υπό τον βασιλέα και ο κάθε οικισμός είχε χωριστή πολιτική ζωή και αυτοδιοίκηση. Έτυχε, μάλιστα, μερικοί από τους οικισμούς να πολεμήσουν έναντιον της Αθήνας όπως, για παράδειγμα, οι Ελευσίνιοι με τον Εύμολπο εναντίον του Ερεχθέως. Όταν, όμως, βασιλεύς έγινε ο Θησεύς, που ήταν δυνατός και σώφρων, έκανε πολλές μεταρρυθμίσεις, κατάργησε τις βουλές και τις αρχές των άλλων οικισμών και οργάνωσε την πολιτεία στη

σημερινή της μορφή μ' ένα βουλευτήριο κι ένα πρυτανείο. Άφησε τους κατοίκους να νέμονται τα κτήματά τους όπως και πριν, αλλά τους ανάγκασε να έχουν μια κοινή πολιτεία, την Αθήνα, η οποία εξελίχθηκε σε μεγάλη πολιτεία, και τέτοια την παρέδωσε ο Θησεύς στους μεταγενεστέρους.

Θουκυδίδης, Β, 15 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Η κρίση του ομηρικού κόσμου. Προς τα τέλη του 9ου αι. π.Χ. οι ομηρικές κοινότητες παρουσίαζαν σταδιακή πληθυσμιακή αύξηση, πράγμα το οποίο προκάλεσε στη συνέχεια οικονομική κρίση λόγω των περιορισμένων εκτάσεων καλλιεργήσιμης γης, των περιορισμένων μέσων εκμετάλλευσης, λόγω της συγκέντρωσης της γης σε λίγους, της απουσίας εργασιακής ειδίκευσης αλλά και της έλλειψης άλλων πόρων πέρα από την εκμετάλλευση της γης.

Η οικονομική αυτή κατάσταση συνδυάζεται με τον περιορισμό της βασιλικής εξουσίας και την αύξηση της δύναμης των ευγενών. Η έλλειψη ίσως οργανωμένου στρατού έδωσε τη δυνατότητα στους ευγενείς να αμφισβητήσουν την εξουσία του βασιλιά. Η δύναμή τους στηριζόταν στην κατοχή της γης. Ήταν γνωστοί με τα ονόματα αγαθοί, άριστοι, ευπατρίδες, εσθλοί, κ.ά., ονόματα που υποδήλωναν την προέλευση και την κοινωνική τους υπόσταση. Το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου τους το αφιέρωναν στη σωματική άσκηση και στην καλλιέργεια του πνεύματος. Έτρεφαν άλογα και βρίσκονταν σε συνεχή πολεμική ετοιμότητα· γι' αυτό ονομάστηκαν και ιππείς.

Στις πόλεις–κράτη πολίτες δεν ήταν μόνο οι ευγενείς αλλά και μεγάλος αριθμός μικρών ή μεσαίων καλλιεργητών ή και ακτημόνων. Αυτοί ήταν γνωστοί με

τα ονόματα πλήθος, όχλος, κακοί κ.ά.⁸ Πολλοί απ' αυτούς στη συνέχεια ασχολήθηκαν με τη βιοτεχνία, το εμπόριο, τη ναυτιλία και πλούτισαν. Δεν εξισώθηκαν όμως εξαρχής πολιτικά με τους ευγενείς.

Τα πρώτα στάδια της ιστορικής πορείας των πόλεων–κρατών ήταν συνδεδεμένα με την ανάπτυξη της δουλείας. Η ανάπτυξη του θεσμού της δουλείας συνδέεται άμεσα με την αντίληψη ότι ο πολίτης πρέπει να είναι απαλλαγμένος από τις εργασίες για να ασχολείται μόνο με τις υποθέσεις της πόλης, με τα κοινά. Βέβαια, ο αριθμός των δούλων σε άλλες πόλεις αυξήθηκε εξαιτίας των χρεών προς τους ευγενείς, όπως συνέβαινε στην Αθήνα μέχρι τις αρχές του 6ου αι. π.Χ., και σε άλλες εξαιτίας των κατακτητικών πολέμων, όπως συνέβη στη Σπάρτη.

8. Οι σχέσεις ευγενών και πλήθους

Και τώρα μια παραβολή θα πω στους βασιλιάδες, αν κι έχουνε περίσσια τη γνώμη τους. Έτσι μίλησε το γεράκι στο πλουμόλαιμο τ' αηδόني, όταν το πήρε πολύ ψηλά, μέσα στα σύγνεφα, αρπαγμένο στα νύχια του· μύρονταν¹ κείνο θλιβερά μέσα στα νύχια τα γαμψά του· και το γεράκι εμίλησε και σκληρό λόγο του 'πε: «Δύστυχο, τι 'ναι που λαλείς; Κάποιος πολύ πιο δυνατός σου σε κρατάει. Εκεί που εγώ σε πάω, εκεί πας κι εσύ, κι ας μου 'σαι και τραγουδιστής· κι όπως μου κάνει όρεξη, μπορεί και δείπνο να σε κάνω, εγώ, μπορεί και να σ' αφήσω πάλι. Χωρίς μυαλά είν' εκείνος που τα βάζει με τους δυνατότερους· εχτός που χάνει τη νίκη μαζί με τις ντροπές και βάσανα τραβάει». Έτσι είπε το γεράκι το γοργοπετούμενο, το τεντοφτέρουγο πουλί, στ' αηδόني.

**Μα, ω Πέρση, άκουε συ τη δικαιοσύνη και μη
συδαυλίζεις την αδικία. Γιατί η αδικία είναι ολέθρια για
τους μικρούς ανθρώπους· ακόμα και οι μεγάλοι
δυσκολεύονται να τη σηκώσουνε και κάτου από το
βάρος της λυγούν, τη μέρα π' αναπάντεχες
καταστροφές συντύχουν.**

1. μύρομαι: χύνω δάκρυα, θρηνώ.

Ησίοδος, Έργα και Ημέραι, 202-214 μετ. Π. Λεκατσά.

**Η αντιμετώπιση της κρίσης. Η οικονομική κρίση
των ομηρικών χρόνων συνεχίστηκε και στα πρώτα
στάδια της οργάνωσης των πόλεων, καθώς δεν ήταν
δυνατό να αντιμετωπιστεί από το υπάρχον σύστημα
της κλειστής αγροτικής οικονομίας. Οι λύσεις που
δόθηκαν ήταν οι ακόλουθες:**

- ♦ ανάπτυξη της βιοτεχνίας και του εμπορίου,**
- ♦ κατακτητικοί πόλεμοι και εδαφική επέκταση,**
- ♦ ίδρυση αποικιών.**

**Κάποιες πόλεις–κράτη εφάρμοσαν μια από τις
προαναφερθείσες λύσεις, κάποιες άλλες τις συνδύασαν
για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους. Έτσι, η
Αθήνα ξεπέρασε την κρίση με την ανάπτυξη της βιο-
τεχνίας και του εμπορίου: Η Σπάρτη, το Άργος, η Ήλιδα
κ.ά. με την κατάκτηση γειτονικών τους περιοχών, ενώ η
Κόρινθος, τα Μέγαρα, η Χαλκίδα, η Μίλητος κ.ά.
συνδύασαν αυτές τις λύσεις με την ίδρυση αποικιών.**

**Όσα τμήματα του ελληνικού κόσμου παρέμειναν
απομονωμένα και δεν είχαν συνεχείς επαφές με τους
άλλους Έλληνες, όπως οι Αρκάδες, οι Αιτωλοί, οι
Ακαρνάνες, οι Ηπειρώτες, οι Μακεδόνες και άλλοι, δεν
ακολούθησαν την ίδια οικονομική πορεία και
διατήρησαν τη φυλετική* οργάνωση.**

Ο δεύτερος αποικισμός (8ος–6ος αι. π.Χ.). Ο όρος προέρχεται από το ρ. αποικίζω (στέλνω μακριά από τον οίκο, από την πατρίδα) και δηλώνει την αναγκαστική μετακίνηση, την εγκατάσταση σε άλλη περιοχή και τη δημιουργία νέας πόλης.

Το φαινόμενο αυτό διαφέρει από την εξάπλωση των ελληνικών φύλων στα μικρασιατικά παράλια (11ος – 9ος αι. π.Χ.). Η ίδρυση αποικιών την αρχαϊκή εποχή ήταν επιχείρηση οργανωμένη εξ ολοκλήρου από τη μητέρα–πόλη (μητρόπολη). Οι αποικίες, ωστόσο, ήταν νέες πόλεις– κράτη, αυτόνομες και αυτόνομες. Οι δεσμοί τους με τις μητέρες– πόλεις ήταν χαλαροί, σε μερικές περιπτώσεις ανύπαρκτοι, ενώ σε σπάνιες περιπτώσεις οι σχέσεις ήταν εχθρικές⁹.

9. Η ίδρυση αποικιών

Τις Συρακούσες έκτισε ο Αρχίας αφού από την Κόρινθο έπλευσε εκεί την ίδια εποχή που ιδρύθηκαν η Νάξος και τα Μέγαρα. Λέγεται ότι ο Μύσκελλος και ο Αρχίας συγχρόνως ήρθαν στους Δελφούς και όταν ζήτησαν χρησμό από το θεό ρωτήθηκαν: τι από τα δύο προτιμούν πλούτο ή υγεία. Ο Αρχίας λοιπόν προτίμησε τον πλούτο, ο Μύσκελλος όμως την υγεία· στον ένα έδωσε χρησμό να ιδρύσει τις Συρακούσες και στον άλλο τον Κρότωνα. Έτσι λοιπόν συμβαίνει η πόλη των Κροτωνιατών να είναι τόσο υγιεινή, όπως προηγούμενα ανέφερα. Οι Συρακούσες όμως έφθασαν σε τέτοιο σημείο πλούτου, ώστε να διαδοθεί παροιμία γι' αυτές που λεγόταν για εκείνους που ζούσαν πολυτελή ζωή, ότι δηλαδή δεν θα τους αρκούσε ούτε ο φόρος της δεκάτης των Συρακουσών. Ο Αρχίας όταν έπλεε προς τη Σικελία άφησε τον Χερσικράτη που καταγόταν από το γένος των Ηρακλειδών με ένα μέρος

της στρατιάς του για να ιδρύσει την ονομαζόμενη τώρα Κέρκυρα, προηγουμένως όμως Σχερία. Εκείνος λοιπόν αφού έδιωξε τους Λιβυρνούς που κατείχαν το νησί, ίδρυσε την αποικία· ο Αρχίας εξάλλου όταν έφτασε στο Ζεφύριο των Δωριέων και βρήκε εκεί μερικούς που είχαν έρθει από τη Σικελία και είχαν σταλθεί από τους ιδρυτές των Μεγάρων τους πήρε μαζί του και από κοινού ίδρυσε μ' αυτούς τις Συρακούσες. Μεγάλωσε η πόλη αυτή και εξαιτίας της ευφορίας της γης και των καλών της λιμανιών. Και οι κάτοικοι της έγιναν ηγήτορες και συνέβη ώστε και όταν είχαν τυράννους οι Συρακούσιοι να κυριαρχούν σε άλλους και όταν ήταν ελεύθεροι να ελευθερώνουν όσους ήταν υποδουλωμένοι από τους βαρβάρους. Γιατί άλλοι από τους βαρβάρους ήταν κάτοικοι της χώρας και άλλοι από την απέναντι στεριά έκαναν επιδρομές· κανένα όμως δεν άφηναν να αγγίζει τα παράλια οι Έλληνες, αλλά δεν είχαν και τη δύναμη να τους εκδιώξουν εξ ολοκλήρου από την ενδοχώρα και παρέμειναν μέχρι σήμερα οι Σικελοί, οι Σικανοί, οι Μόργητες και μερικοί άλλοι να νέμονται το νησί μεταξύ των οποίων ήταν και οι Ίβηρες, τους οποίους αναφέρει ο Έφορος ότι ήταν οι πρώτοι οικιστές της Σικελίας από τους βάρβαρους.

Στράβων, Γεωγραφικά, VI, 2, 4.

Τα αίτια που συνέβαλαν στην ίδρυση των αποικιών ήταν:

- ♦ η στενοχωρία, όπως αναφέρεται από τους αρχαίους συγγραφείς, δηλαδή το πρόβλημα που προέκυψε από την αύξηση του πληθυσμού και τις περιορισμένες εκτάσεις καλλιεργήσιμης γης·
- ♦ η έλλειψη πρώτων υλών, ιδιαίτερα μετάλλων·
- ♦ η αναζήτηση νέων αγορών για την προμήθεια και την πώληση αγαθών·

- ♦ οι εσωτερικές πολιτικές κρίσεις που οδηγούσαν σε απομόνωση μια ομάδα των κατοίκων·
- ♦ οι γνώσεις που διέθεταν για τους θαλάσσιους δρόμους και τις περιοχές εγκατάστασης·
- ♦ ο ριψοκίνδυνος χαρακτήρας των Ελλήνων εκείνης της εποχής, όπως αντανακλάται μέσα από την Οδύσσεια.

Δύο από τα αρχαιότερα ελληνικά νομίσματα.

Επάνω: Αργυρό νόμισμα της Αίγινας με παράσταση χελώνας (600 π.Χ.).

Κάτω: Νόμισμα της Εφέσου από ήλεκτρο* με παράσταση ελαφιού (600 π.Χ.). (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Από τα μέσα του 8ου αι. π.Χ. μέχρι και τα μέσα του 6ου αι. π.Χ. οι Έλληνες εξαπλώθηκαν στη Μεσόγειο και στον Εύξεινο Πόντο, στα όρια του τότε γνωστού κόσμου, περιορίζοντας έτσι τη δραστηριότητα άλλων λαών και ιδιαίτερα των Φοινίκων. Η αποικιστική εξάπλωση επανασύνδεσε ουσιαστικά τους Έλληνες με τη Μεσόγειο και είχε σημαντικές επιπτώσεις στην οικονομία, την κοινωνία και την πολιτιστική εξέλιξη αυτής της περιόδου.

Όλα τα στοιχεία που καθορίζουν τον ελληνικό πολιτισμό, όπως οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, οι πολιτικές πρακτικές, οι αισθητικές αντιλήψεις και γενικότερα ο τρόπο ζωής, οι Έλληνες τα μετέφεραν στις νέες τους πατρίδες. Οι αποικίες εξελίχθηκαν σε χώρους πειραματισμού για τον Ελληνισμό. Στις επαφές τους με τους γηγενείς πληθυσμούς έδωσαν πολιτιστικά στοιχεία και πήραν. Η πλέον χαρακτηριστική περίπτωση είναι η διάδοση της γραφής· το χαλκιδικό αλφάβητο, μια μορφή του ελληνικού αλφαβήτου,

διαδόθηκε από τους Χαλκιδείς αποίκους στους ιταλικούς λαούς και έγινε στη συνέχεια το πρότυπο διαμόρφωσης του λατινικού.

Η οικονομική κρίση αντιμετωπίστηκε έξω από τα όρια των πόλεων – κρατών, σε ευρύτερο οικονομικό χώρο με την ανάπτυξη του δευτερογενούς και τριτογενούς τομέα της οικονομίας. Το εμπόριο δεν περιορίστηκε στην ανταλλαγή αγαθών, απέκτησε χαρακτήρα εμπορευματοχρηματικό με την κοπή και τη χρήση του νομίσματος. Η εφεύρεση του νομίσματος δεν ήταν μια απλή καινοτομία που διευκόλυνε τις οικονομικές σχέσεις εκείνης της εποχής. Το νόμισμα γίνεται τώρα το κύριο μέσο συναλλαγής. Οι οικονομικές μεταβολές είχαν συνέπειες και στην κοινωνία των πόλεων – κρατών. Νέα κατηγορία πολιτών, αυτοί που πλούτισαν, διεκδίκησε μερίδιο στην άσκηση της εξουσίας. Έτσι, η αριστοκρατικά οργανωμένη κοινωνία πέρασε κρίση. Η δουλεία, τέλος, αναπτύχθηκε λόγω της ανάγκης για περισσότερα και φθηνότερα χέρια. Για πρώτη φορά αυτή την εποχή χρησιμοποιήθηκαν δούλοι αργυρώνητοι, δηλαδή αγορασμένοι, ως παράγοντας οικονομικής ανάπτυξης.

Τα πολιτεύματα. Η πόλη–κράτος αποτελούσε το βασικό θεσμό πολιτικής οργάνωσης κατά την αρχαιότητα. Μέσα απ' αυτό το θεσμό λειτούργησαν οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί και ασκήθηκε η εξουσία, από τις εκάστοτε ισχυρές κοινωνικές τάξεις. Είναι ευνόητο ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις και οι πολιτειακές μεταβολές είχαν διαφορετική εξέλιξη σε κάθε πόλη–κράτος. Την πορεία μεταβολής των πολιτευμάτων παρουσιάζει το ακόλουθο θεωρητικό σχήμα:

βασιλεία → αριστοκρατία → ολιγαρχία →
τυραννίδα → δημοκρατία

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ από

τον 8ο έως τον 6ο αιώνα π.Χ.

(συνεχίζεται στις επόμενες δύο σελίδες)

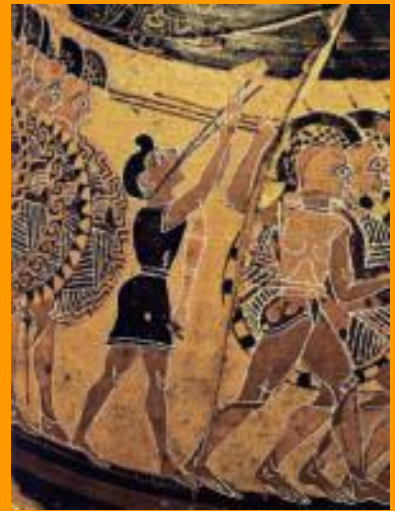
ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ, ΒΟΣΠΟΡΟΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ από τον 8ο έως τον 6ο αιώνα π.Χ.

**Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ από
τον 8ο έως τον 6ο αιώνα π.Χ.**

Λεπτομέρεια από την παράσταση που διακοσμούσε αγγείο του β' μισού του 7ου αι. π.Χ. Απεικονίζει σκηνή της νέας πολεμικής τακτικής που καθιέρωσε η οπλιτική φάλαγγα. (Ρώμη, Μουσείο Βίλλα Τζούλια)

Η δημιουργία των πόλεων–κρατών συνδέεται με την παρακμή και την πτώση της βασιλείας. Το πολίτευμα της βασιλείας παρέμεινε μόνο σε περιοχές που διατήρησαν το φυλετικό τρόπο οργάνωσης και δε δημιούργησαν πόλεις– κράτη, όπως π.χ. η Ήπειρος, η Μακεδονία κ.ά.

Ο ιστορικός βίος του θεσμού της πόλης – κράτους ξεκίνησε με την επικράτηση των ευγενών και την εγκαθίδρυση αριστοκρατικών πολιτευμάτων. Στα αριστοκρατικά καθεστώτα η εξουσία βρισκόταν στα χέρια των αρίστων, εκείνων δηλαδή που αντλούσαν τη δύναμη από την καταγωγή τους και την κατοχή γης.

Οι οικονομικές εξελίξεις που προκάλεσε ο αποικισμός με την ανάπτυξη του εμπορίου και της βιοτεχνίας έφεραν στην επιφάνεια νέες κοινωνικές ομάδες, τους βιοτέχνες, τους εμπόρους, τους ναυτικούς και τους τεχνίτες. Οι νέες κοινωνικές ομάδες όξυναν τον κοινωνικό ανταγωνισμό και διεκδίκησαν μέσα από συγκρούσεις μερίδιο στην εξουσία. Στην κρίση της αριστοκρατικής δομής της κοινωνίας συνέβαλε και ένας άλλος παράγοντας, η οπλιτική φάλαγγα. Ήταν ένα καινούργιο στρατιωτικό σώμα, στο οποίο ανήκαν όσοι από τους πολίτες απέκτησαν την ιδιότητα του πολεμιστή και είχαν την οικονομική ευχέρεια να εξοπλίζονται με δικά τους έξοδα. Η φάλαγγα των οπλιτών οδήγησε στην ανάπτυξη της ιδέας της ισότητας ακόμη και ως προς την άσκηση της εξουσίας.

Στα τέλη του 7ου αι. π.Χ. και τις αρχές του 6ου αι. π.Χ. οι διαφορές οξύνθηκαν και οι αγώνες μεταξύ των ευγενών από τη μία πλευρά και των πλουσίων και του πλήθους από την άλλη έγιναν ιδιαίτερα σκληροί. Η κατάσταση εν μέρει αντιμετωπίστηκε σε πολλές πόλεις με την κωδικοποίηση του άγραφου, εθιμικού δικαίου. Η καταγραφή των νόμων ανατέθηκε σε πρόσωπα κοινής αποδοχής, προερχόμενα κυρίως από την τάξη των ευγενών. Πρόκειται για τους γνωστούς νομοθέτες ή αισυμνήτες, όπως ο Ζάλευκος και ο Χαρώνδας στις αποικίες της Δύσης, ο Πιττακός στη Μυτιλήνη, ο Λυκούργος στη Σπάρτη, ο Δράκων και ο Σόλων στην Αθήνα. Με την καταγραφή των νόμων στις περισσότερες πόλεις διευρύνθηκε η πολιτική βάση, εφόσον η συμμετοχή στη διακυβέρνηση της πολιτείας έγινε ανάλογα με την οικονομική κατάσταση των πολιτών, όπως συνέβη στην Αθήνα με τη νομοθεσία του Σόλωνα. Το πολίτευμα κατ' αυτόν τον τρόπο μεταβλήθηκε σε ολιγαρχικό ή, όπως ονομάστηκε διαφορετικά, τιμοκρατικό (ή εκ τιμημάτων πολιτεία), επειδή κριτήριο της διάκρισης των πολιτών ήταν τα «τιμήματα», δηλαδή το εισόδημα.

Η επικράτηση των «ολίγων» όμως δεν έδωσε λύσεις στα προβλήματα του πλήθους. Οι αντιθέσεις διατηρήθηκαν και σε ορισμένες περιπτώσεις υποδαυλίστηκαν από πρόσωπα που ήθελαν να εκμεταλλευτούν τις κοινωνικές αναταραχές για να επιβάλουν τη δική τους εξουσία. Τέτοια πρόσωπα συνήθως ήταν ευγενείς που είχαν αναδειχθεί ηγέτες των κατώτερων κοινωνικών ομάδων, με την υποστήριξη των οποίων κατόρθωναν να καταλάβουν την εξουσία. Η προσωπική εξουσία που επέβαλλαν ονομαζόταν τυραννίδα¹⁰. Η λέξη «τύραννος» ήταν μάλλον λυδικής προέλευσης. Ορισμένοι από τους

τυράννους αναδείχθηκαν σε καλούς ηγέτες, που φρόντισαν για την ανάπτυξη της πόλης τους και τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των πολιτών. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις τυράννων ήταν ο Πολυκράτης στη Σάμο, ο Περίανδρος στην Κόρινθο, ο Θεαγένης στα Μέγαρα, ο Πεισίστρατος στην Αθήνα κ.ά. Οι περισσότεροι τύραννοι είχαν βίαιο τέλος. Οι δολοφονικές απόπειρες εναντίον τους εκφράζουν με σαφήνεια και τις διαθέσεις των πολιτών.

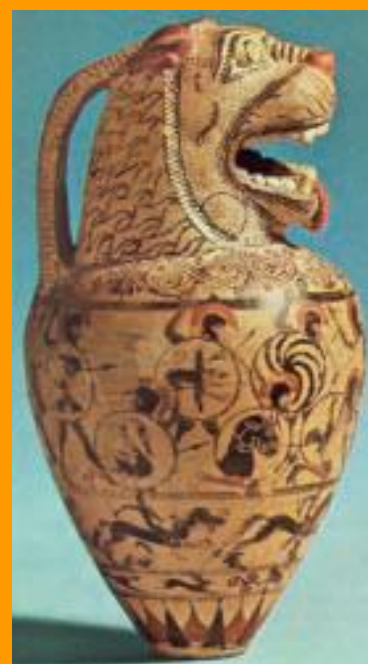
10. Η αύξηση του πλούτου και η εγκαθίδρυση τυραννικών καθεστώτων

Όσο αύξανε η δύναμη της Ελλάδας, αύξανε ταυτόχρονα ο πλούτος της, πολύ περισσότερο από πριν, εγκαταστάθηκαν τυραννίδες στις περισσότερες πολιτείες (ενώ πριν υπήρχαν κληρονομικές βασιλείες με καθορισμένα προνόμια) και η Ελλάδα άρχισε ν' αναπτύσσει το ναυτικό της και να στρέφεται περισσότερο προς τη θάλασσα.

Θουκυδίδης, Α, 13 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Μικρό αγγείο (ύψ. 7 εκ.) κορινθιακού εργαστηρίου. Η Κόρινθος τον 7ο αι. π.Χ. και στις αρχές του 6ου αι. π.Χ. είναι ένα σπουδαίο κέντρο εμπορίου και παραγωγής αγγείων. Το αγγείο αυτό στο επάνω μέρος καταλήγει σε κεφάλι λιονταριού - στοιχείο ανατολικό. Σε πλατιά ζώνη, που καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος του σώματός του αποδίδεται με εξαιρετη δεξιοτεχνία σύγκρουση οπλιτών.

(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Μετά την πτώση των τυραννικών καθεστώτων, περίπου στα τέλη του 6ου αι. π.Χ., στις περισσότερες πόλεις επιβλήθηκαν εκ νέου ολιγαρχικά καθεστώτα, σε άλλες, όμως, όπως για παράδειγμα στην Αθήνα, έγιναν μεταρρυθμιστικές νομοθετικές προσπάθειες που άνοιξαν το δρόμο προς τη δημοκρατία (μεταρρύθμιση του Κλεισθένη).

Στο δημοκρατικό πολίτευμα κυρίαρχο πολιτειακό όργανο αναδεικνύεται η εκκλησία του δήμου, δηλαδή η συνέλευση όλων των ενήλικων κατοίκων που είχαν πολιτικά δικαιώματα. Σε κάθε πολίτη δινόταν η δυνατότητα να παίρνει το λόγο, να διατυπώνει ελεύθερα την άποψή του (ισηγορία), και να συμμετέχει στη διαμόρφωση και στην ψήφιση των νόμων (ισονομία).

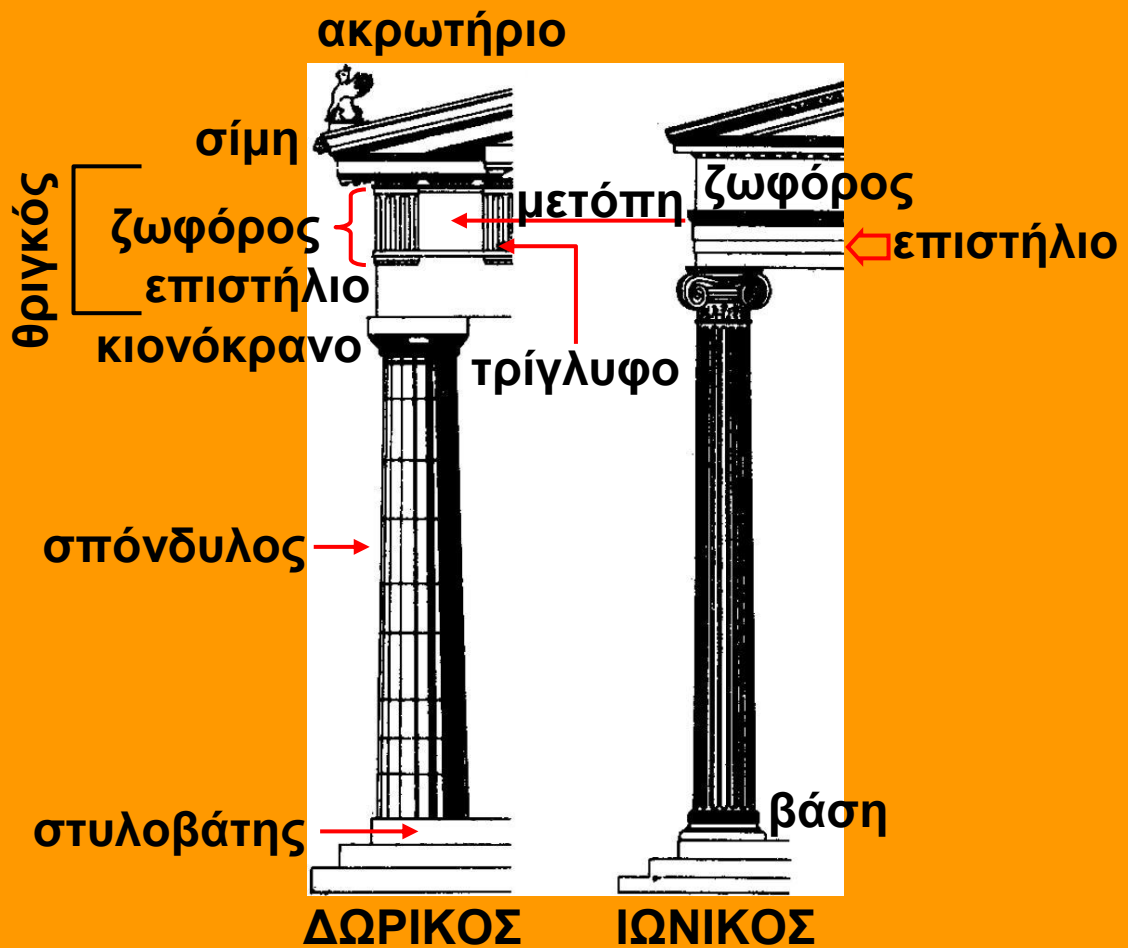
Οινοχόη ροδιακού εργαστηρίου (αρχές του 6ου αι. π.Χ.). Η Ρόδος ήταν ένα άλλο σημαντικό κέντρο παραγωγής αγγείων της ανατολίζουσας* περιόδου. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Στη διάρκεια της αρχαϊκής εποχής κάθε πόλη – κράτος παγίωσε μέσα από κοινωνικές ανακατατάξεις και «στάσεις» ένα σύστημα διακυβέρνησης. Οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις είναι της Σπάρτης και της Αθήνας. Η Σπάρτη κατά τον 7ο αι. π.Χ. διαμόρφωσε ένα ολιγαρχικό πολίτευμα, το οποίο διατήρησε μέχρι τη ρωμαϊκή κατάκτηση, το 2ο αι. π.Χ. Αντίθετα, η Αθήνα διήνυσε όλο το φάσμα των πολιτειακών εξελίξεων, από την αριστοκρατική οργάνωση τον 7ο αι. π.Χ. μέχρι τη θεμελίωση της δημοκρατίας στα τέλη του 6ου αι. π.Χ.

Ο πολιτισμός. Την αρχαϊκή εποχή, ο ποιητικός λόγος αποκτά προσωπικό ύφος, εκφράζει βιώματα και συναισθήματα. Ο πεζός λόγος μέσα από τη σκέψη των πρώτων φιλοσόφων (φυσικών φιλοσόφων) επιχειρεί να εξηγήσει τη δημιουργία του κόσμου αλλά και να αφηγηθεί ήθη, έθιμα λαών, δημιουργώντας τα πρώτα δείγματα ιστορικής γραφής. Η τέχνη, στην αρχή, ήταν επηρεασμένη από πρότυπα της Ανατολής (ανατολίζουσα φάση*), στη συνέχεια όμως διαμόρφωσε χαρακτηριστικά που πρόβαλλαν τις ελληνικές αισθητικές αντιλήψεις. Στους αρχαϊκούς χρόνους δημιουργήθηκαν δύο βασικοί αρχιτεκτονικοί ρυθμοί, ο δωρικός και ο ιωνικός, κατασκευάστηκαν τα πρώτα μεγάλα αγάλματα, οι κούροι και οι κόρες, και εξελίχθηκε σε εντυπωσιακό σημείο η κεραμική τέχνη με το μελανόμορφο και ερυθρόμορφο ρυθμό.

Οι πρώτες πνευματικές και καλλιτεχνικές ανησυχίες εντοπίζονται κυρίως στην Ιωνία, όπου γεννήθηκε και η φιλοσοφία· γρήγορα, ωστόσο, διαδίδονται και στον υπόλοιπο ελληνικό χώρο, μητροπολιτικό και αποικιακό. Αυτή την εποχή έχουν πλέον αποκρυσταλλωθεί οι θρησκευτικές δοξασίες και ο τρόπος λατρείας των θεών. Τα χαρακτηριστικά της μορφής κάθε θεού γίνονται κοινά σε πανελλήνιο επίπεδο και ορισμένοι τόποι λατρείας εξελίσσονται σε πανελλήνια ιερά με φήμη και πέρα από τα ελληνικά όρια, όπως συμβαίνει με τους Δελφούς, την Ολυμπία, τη Δήλο κ.ά.

Αρχιτεκτονικοί ρυθμοί

Επιτύμβιο άγαλμα του Αριστόδικου.
 Ο τελευταίος γνωστός κούρος των
 αρχαϊκών χρόνων από την Αττική
 (περ. 490 π.Χ.).
 (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Κόρη από την Ακρόπολη της Αθήνας (περ. 510 π.Χ.). Βρέθηκε «θαμμένη» μαζί με πολλά άλλα έργα που καταστράφηκαν από τις περσικές επιδρομές.
(Αθήνα, Μουσείο Ακροπόλεως)

Οι περσικοί πόλεμοι. Στη διάρκεια της πρώτης εικοσαετίας του 5ου αι. π.Χ. οι Έλληνες υποχρεώθηκαν να αντιμετωπίσουν την επεκτατικότητα των Περσών βασιλέων.

Η ατυχής εξέγερση των Ελλήνων της Ιωνίας (ιωνική επανάσταση, 499–494 π.Χ.), οι οποίοι ήταν υποτελείς στην περσική αυτοκρατορία, έδωσε την αφορμή για μια σειρά περσικών επιχειρήσεων εναντίον της Ελλάδας.

♦ Η πρώτη απόπειρα επέκτασης των Περσών στον ελλαδικό χώρο δεν είχε αίσιο τέλος. Κατέληξε σε καταστροφή του στόλου τους, λόγω θαλασσοταραχής, στο ακρωτήριο του Άθω. Ωστόσο, ο στρατός τους υποχρέωσε σε υποταγή τους Έλληνες της Θράκης και της Μακεδονίας (492 π.Χ.).

Αμφορέας διακοσμημένος από τον Εξηκία, Αθηναίο αγγειογράφο. Οι μορφές ζωγραφίζονται με μαύρο χρώμα πάνω στον πηλό (β' μισό 6ου αι. π.Χ.).
(Βατικανό, Γρηγοριανό - Ετρουσκικό Μουσείο)

♦ Η πρώτη οργανωμένη περσική εκστρατεία είχε χαρακτήρα ναυτικής επιχείρησης και στόχευε στην τιμωρία των Ερετριέων και των Αθηναίων, επειδή είχαν βοηθήσει τους Έλληνες της Ιωνίας στην εξέγερσή τους. Τελείωσε με τη μάχη στο Μαραθώνα, όπου οι Πέρσες νικήθηκαν από τους Αθηναίους και τους Πλαταιείς (490 π.Χ.). Καθοριστικής σημασίας ήταν η συμβολή του Μιλτιάδη.

Αττικός αμφορέας ερυθρόμορφου ρυθμού. Η παράσταση του Κροΐσου στην πυρά έχει αποδοθεί με το χρώμα του πηλού, αφού όλη η επιφάνεια του αγγείου έχει καλυφθεί με μαύρο στιλπνό βερνίκι (αρχές του 5ου αι. π.Χ.). (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

♦ Η δεύτερη συστηματικά οργανωμένη εκστρατεία έγινε υπό την αρχηγία του Ξέρξη με συγκέντρωση πολυπληθών θαλάσσιων και χερσαίων δυνάμεων και στόχευε στην κατάκτηση ολόκληρου του ελλαδικού χώρου. Οι ελληνικές πόλεις μπροστά στον περσικό κίνδυνο συγκάλεσαν συνέδριο στην Κόρινθο (481 π.Χ.), όπου αποφάσισαν τη συγκρότηση αμυντικής συμμαχίας κατά των Περσών. Μέσα από μια σειρά συγκρούσεων – Θερμοπύλες (Λεωνίδας), Αρτεμίσιο, Σαλαμίνα (Θεμιστοκλής), Πλαταιές (Παυσανίας), Μυκάλη – οι Έλληνες αντιμετώπισαν τους Πέρσες και τους υποχρέωσαν να εγκαταλείψουν με τα υπολείμματα του στρατού τους τον ελλαδικό χώρο (480–479 π.Χ.)¹¹.

Την ίδια εποχή οι Έλληνες της Δύσης αντιμετώπισαν και αυτοί νικηφόρα την επεκτατικότητα των Καρχηδονίων στη Σικελία (μάχη της Ιμέρας, 480 π.Χ.).

11. Ο όρκος των Ελλήνων πριν από τη μάχη των Πλαταιών

Γι' αυτό το λόγο, άνδρες δικαστές, αυτή την εγγύηση έδωσαν μεταξύ τους όλοι οι Έλληνες στις Πλαταιές, όταν επρόκειτο παρατεταγμένοι να πολεμήσουν τις δυνάμεις του Ξέρξη· δεν εφεύραν, αλλά μιμήθηκαν το γνωστό σ' εσάς όρκο. Κι αυτόν αξίζει να τον ακούσετε· γιατί, αν και είναι πολύ παλαιά τα τότε γεγονότα, όμως συχνά είναι δυνατό να αναγνωρίσει κανείς σ' αυτά που έχουν γραφεί την ανδρεία εκείνων. Και για χάρη μου διάβασέ τον· Όρκος: «Δεν θα προτιμήσω τη ζωή από την ελευθερία, ούτε θα εγκαταλείψω τους αρχηγούς, ούτε ζωντανούς, ούτε πεθαμένους, αλλά θα θάψω όλους τους συμμάχους που θα πέσουν στο πεδίο της μάχης. Και αν υπερισχύσω των βαρβάρων στον πόλεμο, καμία από τις πόλεις που πολέμησαν για τη σωτηρία της Ελλάδας δε θα καταστρέψω, αλλά θα κάνω φόρου υποτελείς όλες εκείνες που προτίμησαν το βάρβαρο και από τα ιερά, όσα πυρπολήθηκαν και καταστράφηκαν από τους βαρβάρους, κανένα δε θα ανοικοδομήσω εξ ολοκλήρου, αλλά θα τα αφήσω εγκαταλειμμένα ως υπενθύμιση της ασέβειας της βαρβαρικής για τους μεταγενέστερους.

Λυκούργος, Κατά Λεωκράτους, 80-81.

Το επιτυχές αποτέλεσμα των περσικών πολέμων δεν πρόβαλε μόνο το δυναμισμό που έκρυβε η πόλη-κράτος ως οργανωτικός θεσμός, αλλά κυρίως την ιδέα ότι οι αγώνες αυτοί ήταν κοινό έργο των Ελλήνων. Δεν είχαν συγκρουστεί δύο δυνάμεις διεκδικώντας οι μεν ζωτικούς χώρους εξάπλωσης, οι δε την επιβίωσή τους. Είχαν συγκρουστεί στην ουσία δύο διαφορετικοί τρόποι

ζωής, δύο συστήματα αξιών, δύο πολιτισμοί. Οι περσικοί πόλεμοι (τα Μηδικά), χωρίς αμφιβολία, συνέβαλαν στη δημιουργία κοινής ιστορικής μνήμης: ήταν οι πρώτοι «εθνικοί» πόλεμοι των Ελλήνων.

Ο αγώνας των Ελλήνων για την προάσπιση της ανεξαρτησίας τους, της γης, των ιερών τους και κυρίως του «Ελληνικού» (έθνους), απηχεί για πρώτη φορά συνειδητοποιημένα την ιδέα πανελλήνιου πνεύματος.

Η αφήγηση του Ηρόδοτου, που αναφέρεται στην απάντηση των Αθηναίων προς τους απεσταλμένους της Σπάρτης, είναι αποκαλυπτική.

«Είναι ανθρώπινο οι Λακεδαιμόνιοι να φοβήθηκαν μήπως συμβιβαστούμε με το βάρβαρο. Αλλά είναι άσχημο να έρχεστε εδώ με φόβο για το φρόνημα των Αθηναίων, αφού ξέρετε ότι ούτε χρυσάφι υπάρχει πουθενά στη γη τόσο πολύ, ούτε τόπος ανώτερος από το δικό μας σε κάλλος και αρετή, ώστε να τα δεχτούμε και να θελήσουμε, μηδίζοντας, να υποδουλώσουμε την Ελλάδα. Ακόμα κι αν το θέλαμε, υπάρχουν πολλά και σπουδαία που θα μας εμπόδιζαν να το κάνουμε. Πρώτο και κυριότερο τα αγάλματα και οι ναοί των θεών μας που έχουν καεί και γκρεμιστεί και μας καλούν να τιμωρήσουμε όσο μπορούμε τον αίτιο παρά να συμβιβαστούμε μαζί του. Αλλά υπάρχει και το ελληνικό έθνος από το ίδιο αίμα και με την ίδια γλώσσα μ' εμάς, με το οποίο έχουμε κοινά ιερά των θεών και κοινές θυσίες και ήθη κοινά και δεν θα ήταν σωστό οι Αθηναίοι να γίνουν προδότες. Μάθετε, λοιπόν, τα εξής, αν δεν ξέρατε πριν, ότι έστω και ένας μόνο Αθηναίος αν μείνει, ποτέ δεν θα συμβιβαστεί με τον Ξέρξη».

(Ηρόδοτος Η, 144 μετ. Αγγ. Βλάχου).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 1ου ΤΟΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
----------------	---

I. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

1. Οι λαοί της Μεσοποταμίας

1.1 Η χώρα	9
1.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	11
1.3 Η ιστορία	15
1.4 Ο πολιτισμός	21
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	26

2. Η Αίγυπτος

2.1 Η χώρα	29
2.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	31
2.3 Η ιστορία	34
2.4 Ο πολιτισμός	41
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	47

3. Οι Φοίνικες

3.1 Η χώρα	48
3.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	49
3.3 Η ιστορία	52
3.4 Ο πολιτισμός	55
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	58

4. Οι Εβραίοι

4.1 Η χώρα	59
4.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	60
4.3 Η ιστορία	62
4.4 Ο πολιτισμός	66
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	67

5. Οι Χετταίοι ή Χεττίτες	
5.1 Η χώρα	68
5.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	69
5.3 Η ιστορία	72
5.4 Ο πολιτισμός	74
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	75
6. Οι Μήδοι και οι Πέρσες	
6.1 Η χώρα	76
6.2 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση....	77
6.3 Η ιστορία	84
6.4 Ο πολιτισμός	85
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	87
7. Οι Ανατολικοί λαοί και οι Έλληνες.....	88

II. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Από τους προϊστορικούς χρόνους έως και το Μ. Αλέξανδρο

1. Ελληνική προϊστορία

1.1 Οι Αιγαιακοί πολιτισμοί	95
1.2 Οι Μυκηναϊκός πολιτισμός	111
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	127

2. Η αρχαία Ελλάδα (Από το 1100 ως το 323 π.Χ.)

2.1 Ομηρική εποχή	130
2.2 Αρχαϊκή εποχή	143

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.